

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 57

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 54

2 marca 2011

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

- ★ Decyzja Rady 2011/133/WPZiB z dnia 21 lutego 2011 r. w sprawie podpisania i zawarcia Umowy między Unią Europejską a Czarnogórą ustanawiającej ogólne zasady udziału Czarnogóry w prowadzonych przez Unię Europejską operacjach zarządzania kryzysowego 1

Umowa między Unią Europejską a Czarnogórą ustanawiająca ogólne zasady udziału Czarnogóry w prowadzonych przez Unię Europejską operacjach zarządzania kryzysowego 2

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 201/2011 z dnia 1 marca 2011 r. w sprawie wzoru deklaracji zgodności z dopuszczonym typem pojazdu szynowego ⁽¹⁾ 8

- ★ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 202/2011 z dnia 1 marca 2011 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (WE) nr 1005/2008 w zakresie definicji produktów rybołówstwa oraz zmieniające rozporządzenie Komisji (WE) nr 1010/2009 w zakresie wzorów formularzy uprzedniego powiadomienia, poziomów referencyjnych dla inspekcji w portach oraz uznanych systemów dokumentacji połowowej w regionalnych organizacjach ds. rybołówstwa 10

Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 203/2011 z dnia 1 marca 2011 r. ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 19

Cena: 4 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

(¹) Tekst mający znaczenie dla EOG

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Komisji 2011/18/UE z dnia 1 marca 2011 r. zmieniająca załączniki II, V i VI do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/57/WE w sprawie interoperacyjności systemu kolei we Wspólnocie ⁽¹⁾ 21

DECYZJE

2011/134/UE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 24 marca 2010 r. w sprawie pomocy państwa C 4/03 (ex NN 102/02) udzielonej przez Włochy na rzecz WAM SpA (notyfikowana jako dokument nr C(2010) 1711 cor.) ⁽¹⁾ 29

2011/135/UE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 1 marca 2011 r. przedłużająca obowiązywanie decyzji 2009/251/WE zobowiązującej państwa członkowskie do zagwarantowania, że produkty zawierające biocyd fumaran dimetylu nie będą wprowadzane do obrotu ani udostępniane na rynku (notyfikowana jako dokument nr C(2011) 1174) ⁽¹⁾ 43

ZALECENIA

2011/136/UE:

- ★ Zalecenie Komisji z dnia 1 marca 2011 r. w sprawie wytycznych dotyczących wdrażania przepisów dotyczących ochrony danych w systemie współpracy w zakresie ochrony konsumenta (CPCS) 44

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

- ★ Regulamin nr 100 Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ) – Jednolite przepisy dotyczące homologacji pojazdów w zakresie szczególnych wymagań dotyczących elektrycznego układu napędowego 54

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

DECYZJA RADY 2011/133/WPZiB

z dnia 21 lutego 2011 r.

w sprawie podpisania i zawarcia Umowy między Unią Europejską a Czarnogórą ustanawiającej ogólne zasady udziału Czarnogóry w prowadzonych przez Unię Europejską operacjach zarządzania kryzysowego

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 37, oraz Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 218 ust. 5 i 6,

uwzględniając wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa („WP”),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Warunki udziału państw trzecich w prowadzonych przez Unię Europejską operacjach zarządzania kryzysowego powinny zostać określone w umowie ustanawiającej zasady ogólne takiego ewentualnego przyszłego udziału, a nie być określane każdorazowo oddzielnie dla każdej operacji.
- (2) Po przyjęciu przez Radę w dniu 26 kwietnia 2010 r. decyzji upoważniającej do podjęcia negocjacji WP wynegocjował Umowę między Unią Europejską a Czarnogórą ustanawiającą ogólne zasady udziału Czarnogóry w prowadzonych przez Unię Europejską operacjach zarządzania kryzysowego („Umowa”).
- (3) Umowę należy zatwierdzić,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym zatwierdza się w imieniu Unii Europejskiej Umowę między Unią Europejską a Czarnogórą ustanawiającą ogólne

zasady udziału Czarnogóry w prowadzonych przez Unię Europejską operacjach zarządzania kryzysowego (zwaną dalej „Umową”).

Tekst Umowy dołącza się do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejszym upoważnia się przewodniczącego Rady do wyznaczenia osoby lub osób umocowanych do podpisania Umowy, aby stała się ona wiążąca dla Unii.

Artykuł 3

Umowa jest stosowana tymczasowo od daty jej podpisania w oczekiwaniu na zakończenie procedur koniecznych do jej zawarcia ⁽¹⁾.

Artykuł 4

Przewodniczący Rady dokonuje w imieniu Unii powiadomienia przewidzianego w art. 16 ust. 1 Umowy.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 21 lutego 2011 r.

W imieniu Rady
C. ASHTON
Przewodniczący

⁽¹⁾ Data podpisania Umowy zostanie opublikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej przez Sekretariat Generalny Rady.

TŁUMACZENIE

UMOWA

między Unią Europejską a Czarnogórą ustanawiająca ogólne zasady udziału Czarnogóry w prowadzonych przez Unię Europejską operacjach zarządzania kryzysowego

UNIA EUROPEJSKA,

z jednej strony, oraz

CZARNOGÓRA,

z drugiej strony,

zwane dalej „Stronami”,

mając na uwadze, co następuje:

Unia Europejska (UE) może zdecydować o podjęciu działania w dziedzinie zarządzania kryzysowego.

UE zdecydować, czy państwa trzecie zostaną zaproszone do udziału w operacjach zarządzania kryzysowego prowadzonych przez UE.

Warunki dotyczące udziału Czarnogóry w prowadzonych przez UE operacjach zarządzania kryzysowego winny być ustalone w umowie ustanawiającej ramy współpracy dla takiego potencjalnego przyszłego udziału, a nie określone na podstawie indywidualnych przypadków dla każdej poszczegółnej operacji.

Tego rodzaju umowa nie powinna naruszać autonomii podejmowania decyzji przez UE oraz nie powinna przesądzać o indywidualnym charakterze decyzji Czarnogóry dotyczących udziału w prowadzonej przez UE operacji zarządzania kryzysowego.

Umowa taka powinna dotyczyć jedynie przyszłych operacji zarządzania kryzysowego prowadzonych przez UE oraz powinna pozostawać bez uszczerbku dla wszelkich obowiązujących umów dotyczących udziału Czarnogóry w rozpoczętych operacjach zarządzania kryzysowego prowadzonych przez UE,

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

SEKCJA 1

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Decyzje dotyczące udziału

1. Po podjęciu przez Unię Europejską (UE) decyzji o zaproszeniu Czarnogóry do udziału w prowadzonej przez Unię operacji zarządzania kryzysowego oraz po podjęciu przez Czarnogórę decyzji o udziale Czarnogóra przekazuje UE informacje o proponowanym wkładzie.

2. Dokonywana przez UE ocena wkładu Czarnogóry jest prowadzona w konsultacji z Czarnogórą.

3. Możliwie najwcześniej UE dostarcza Czarnogórze początkowych danych szacunkowych dotyczących prawdopodobnej wysokości jej udziału w kosztach wspólnych operacji w celu pomocy Czarnogórze w sformułowaniu jej oferty.

4. UE komunikuje listownie wynik tej oceny Czarnogórze w celu zagwarantowania udziału Czarnogóry zgodnie z postanowieniami niniejszej Umowy.

Artykuł 2

Zasady

1. Czarnogóra przyłącza się do decyzji Rady, na mocy której Rada Unii Europejskiej postanawia, że UE będzie prowadziła operację zarządzania kryzysowego, oraz do wszelkich innych decyzji, na mocy których Rada Unii Europejskiej postanawia rozszerzyć prowadzoną przez UE operację zarządzania kryzysowego, zgodnie z postanowieniami niniejszej Umowy i wszelkimi wymaganymi uzgodnieniami wykonawczymi.

2. Wkład Czarnogóry wniesiony do prowadzonej przez UE operacji zarządzania kryzysowego nie narusza autonomii podejmowania decyzji przez UE.

Artykuł 3

Status personelu i sił

1. Status personelu oddelegowanego przez Czarnogórę do udziału w prowadzonej przez UE cywilnej operacji zarządzania kryzysowego lub sił wysłanych przez Czarnogórę do udziału w prowadzonej przez UE wojskowej operacji zarządzania kryzysowego jest regulowany umową w sprawie statusu misji/sił, jeżeli taka umowa została zawarta między UE i państwem/państwami, w którym/których operacja jest prowadzona.

2. Status personelu przydzielonego do kwatery głównej lub grup dowodzenia usytuowanych poza państwem/państwami, w którym/których prowadzona jest przez UE operacja zarządzania kryzysowego, podlega ustaleniom między kwaterą główną i odpowiednimi grupami dowodzenia a Czarnogórą.

3. Bez uszczerbku dla umowy w sprawie statusu misji/sił, o której mowa w ust. 1, Czarnogóra sprawuje jurysdykcję nad swoim personelem uczestniczącym w prowadzonej przez UE operacji zarządzania kryzysowego.

4. Czarnogóra jest odpowiedzialna za wszelkie roszczenia związane z udziałem w prowadzonej przez UE operacji zarządzania kryzysowego, dotyczące członka jej personelu lub podnoszone przez członka jej personelu. Czarnogóra jest odpowiedzialna za wszczęcie postępowania, w szczególności sądowego lub dyscyplinarnego, przeciwko członkom jej personelu zgodnie ze swoimi przepisami ustawowymi i wykonawczymi. Wzór takiej deklaracji jest załączony do niniejszej Umowy.

5. Strony uzgadniają zrzeczenie się wobec siebie wszelkich roszczeń niewynikających z Umowy, z tytułu uszkodzenia, utraty lub zniszczenia składników majątku będących własnością jednej ze Stron lub przez nią obsługiwanych lub z tytułu uszkodzeń ciała lub śmierci członków personelu Strony wynikających z wykonywania przez nich obowiązków służbowych w związku z działaniami na mocy niniejszej Umowy, z wyjątkiem przypadków rażącego zaniedbania lub umyślnego uchybienia.

6. Czarnogóra zobowiązuje się do złożenia oświadczenia odnośnie do zrzeczenia się roszczeń wobec państw uczestniczących w prowadzonej przez UE operacji zarządzania kryzysowego, w której Czarnogóra uczestniczy, oraz do złożenia takiej deklaracji przy podpisywaniu niniejszej Umowy.

7. UE zobowiązuje się zapewnić, aby jej państwa członkowskie złożyły oświadczenie dotyczące zrzeczenia się roszczeń w przypadku ewentualnego przyszłego udziału Czarnogóry w prowadzonej przez UE operacji zarządzania kryzysowego oraz by uczyniły to przy podpisywaniu niniejszej Umowy.

Artykuł 4

Informacje niejawne

W związku z prowadzonymi przez UE operacjami zarządzania kryzysowego obowiązuje Umowa między rządem Czarnogóry

a UE w sprawie ochrony informacji niejawnych sporządzona w Brukseli w dniu 13 września 2010 r.

SEKCJA II

POSTANOWIENIA W SPRAWIE UDZIAŁU W CYWILNYCH OPERACJACH ZARZĄDZANIA KRYZYSOWEGO

Artykuł 5

Personel oddelegowany do prowadzonej przez UE cywilnej operacji zarządzania kryzysowego

1. Czarnogóra gwarantuje, że jej personel oddelegowany do prowadzonej przez UE cywilnej operacji zarządzania kryzysowego wykonuje swoją misję zgodnie z:

- a) decyzją Rady i późniejszymi zmianami, o których mowa w art. 2 ust. 1;
- b) planem operacji;
- c) ze środkami wykonawczymi.

2. Czarnogóra informuje w odpowiednim czasie szefa misji prowadzonej przez UE cywilnej operacji zarządzania kryzysowego (dalej zwanego „szefem misji”) i Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa (zwanego dalej „WP”) o wszelkich zmianach dotyczących wkładu wniesionego do prowadzonej przez UE cywilnej operacji zarządzania kryzysowego.

3. Personel oddelegowany do prowadzonej przez UE cywilnej operacji zarządzania kryzysowego musi przejść badania lekarskie i szczepienia oraz uzyskać zaświadczenie lekarskie stwierdzające zdolność do pełnienia obowiązków wystawione przez właściwe władze Czarnogóry. Personel oddelegowany do prowadzonej przez UE cywilnej operacji zarządzania kryzysowego przedstawia kopię takiego zaświadczenia.

Artykuł 6

Struktura dowodzenia

1. Personel oddelegowany przez Czarnogórę wykonuje swoje obowiązki i postępuje, mając na uwadze wyłącznie interesy prowadzonej przez UE cywilnej operacji zarządzania kryzysowego.

2. Cały personel podlega w pełni swoim władzom krajowym.

3. Władze krajowe przekazują UE kontrolę operacyjną.

4. Szef misji przejmuje odpowiedzialność za prowadzoną przez UE cywilną operację zarządzania kryzysowego oraz sprawuje nad nią dowództwo i kontrolę w teatrze działań.

5. Szef misji dowodzi prowadzoną przez UE cywilną operacją zarządzania kryzysowego i odpowiada za bieżące zarządzanie operacją.

6. Zgodnie z aktami prawnymi, o których mowa w art. 2 ust. 1, Czarnogóra ma takie same prawa i obowiązki w kwestii bieżącego zarządzania operacją, jak państwa członkowskie UE biorące udział w operacji.

7. Szef misji jest odpowiedzialny za kontrolę dyscyplinarną personelu prowadzonej przez UE cywilnej operacji zarządzania kryzysowego. W razie konieczności postępowanie dyscyplinarne jest podejmowane przez odpowiednie władze krajowe.

8. W celu reprezentowania swojego narodowego kontyngentu w ramach operacji Czarnogóra wyznacza Punkt Kontaktowy Kontyngentu Narodowego. Punkt Kontaktowy Kontyngentu Narodowego podlega szefowi misji w sprawach krajowych i jest odpowiedzialny za bieżącą dyscyplinę kontyngentu.

9. Decyzja w sprawie zakończenia operacji jest podejmowana przez UE po konsultacji z Czarnogorą, pod warunkiem że w dniu zakończenia prowadzonej przez UE cywilnej operacji zarządzania kryzysowego Czarnogóra nadal wnosi do niej swój wkład.

Artykuł 7

Aspekty finansowe

1. Bez uszczerbku dla art. 8, Czarnogóra ponosi wszelkie koszty związane ze swoim udziałem w operacji, z wyjątkiem kosztów bieżących, zgodnie z budżetem operacyjnym danej operacji.

2. W przypadku śmierci, uszkodzeń ciała, straty lub szkód wyrządzonych osobom fizycznym lub prawnym z państwa/państw, w którym/których prowadzona jest operacja, Czarnogóra, po ustaleniu jej odpowiedzialności, wypłaca odszkodowanie zgodnie z warunkami przewidzianymi w mającej zastosowanie umowie w sprawie statusu misji, o której mowa w art. 3 ust. 1.

Artykuł 8

Wkład do budżetu operacyjnego

1. Czarnogóra wnosi wkład w finansowanie budżetu operacyjnego prowadzonej przez UE cywilnej operacji zarządzania kryzysowego.

2. Wkład finansowy Czarnogóry do budżetu operacyjnego jest obliczany na podstawie tej z poniższych metod, której wynikiem będzie niższa kwota:

a) część kwoty odniesienia, która jest proporcjonalna do stosunku dochodu narodowego brutto (DNB) Czarnogóry do sumy DNB wszystkich państw wnoszących wkład do budżetu operacyjnego tej operacji; lub

b) część kwoty odniesienia dla budżetu operacyjnego, która jest proporcjonalna do stosunku liczby członków personelu z Czarnogóry uczestniczących w operacji do całkowitej liczby członków personelu wszystkich państw uczestniczących w operacji.

3. Niezależnie od ust. 1 i 2, Czarnogóra nie wnosi żadnych wkładów w celu finansowania diet dziennych wypłacanych personelowi państw członkowskich UE.

4. Niezależnie od ust. 1, UE zasadniczo zwalnia Czarnogorę z wkładów finansowych do prowadzonych przez UE poszczególnych cywilnych operacji zarządzania kryzysowego, gdy:

a) UE stwierdzi, że Czarnogóra wnosi istotny wkład, który jest niezbędny dla danej operacji; lub

b) DNB na mieszkańca w Czarnogórze nie przekracza wysokości tego wskaźnika w dowolnym z państw członkowskich UE.

5. Szef misji i służby administracyjne Czarnogóry podpisują porozumienie w sprawie wpłaty wkładu Czarnogóry do budżetu operacyjnego prowadzonej przez UE cywilnej operacji zarządzania kryzysowego. Porozumienie to zawiera między innymi postanowienia dotyczące:

a) wysokości kwoty;

b) uzgodnień w sprawie wnoszenia wkładu finansowego;

c) procedury audytu.

SEKCJA III

POSTANOWIENIA W SPRAWIE UDZIAŁU W WOJSKOWYCH OPERACJACH ZARZĄDZANIA KRYZYSOWEGO

Artykuł 9

Udział w prowadzonej przez UE wojskowej operacji zarządzania kryzysowego

1. Czarnogóra zapewnia, by jej siły zbrojne i personel uczestniczący w prowadzonej przez UE wojskowej operacji zarządzania kryzysowego wykonywały swoją misję zgodnie z:

a) decyzją Rady i późniejszymi zmianami, o których mowa w art. 2 ust. 1;

b) planem operacji;

c) ze środkami wykonawczymi.

2. Personel oddelegowany przez Czarnogórę wykonuje swoje obowiązki i postępuje, mając na uwadze wyłącznie interesy prowadzonej przez UE wojskowej operacji zarządzania kryzysowego.

3. Czarnogóra informuje w odpowiednim czasie dowódcę prowadzonej przez UE operacji o wszelkich zmianach dotyczących jej udziału w operacji.

Artykuł 10

Struktura dowodzenia

1. Wszystkie siły i personel uczestniczący w prowadzonej przez UE wojskowej operacji zarządzania kryzysowego podlegają w pełni swoim władzom krajowym.

2. Władze krajowe przekazują operacyjne i taktyczne dowodzenie lub kontrolę nad swoimi siłami i personelem dowódcy operacji UE, który jest uprawniony do delegowania swoich uprawnień.

3. Czarnogóra ma takie same prawa i obowiązki w kwestii bieżącego zarządzania operacją jak uczestniczące państwa członkowskie UE.

4. Dowódca operacji prowadzonej przez UE może w każdej chwili, po przeprowadzeniu konsultacji z Czarnogorą, wnioskować o wycofanie wkładu Czarnogóry.

5. W celu reprezentowania swojego krajowego kontyngentu w prowadzonej przez UE wojskowej operacji zarządzania kryzysowego Czarnogóra mianuje Starszego Przedstawiciela Wojskowego. Starszy Przedstawiciel Wojskowy konsultuje się z dowódcą sił UE we wszystkich sprawach mających wpływ na operację oraz jest odpowiedzialny za bieżącą dyscyplinę kontyngentu czarnogórskiego.

Artykuł 11

Aspekty finansowe

1. Nie naruszając art. 12, Czarnogóra ponosi wszelkie koszty związane ze swym udziałem w operacji, chyba że koszty te podlegają wspólnemu finansowaniu, zgodnie z aktami prawnymi, o których mowa w art. 2 ust. 1, oraz decyzją Rady 2008/975/WPZiB z dnia 18 grudnia 2008 r. ustanawiającą mechanizm zarządzania finansowaniem wspólnych kosztów operacji Unii Europejskiej mających wpływ na kwestie wojskowe lub obronne (Athena) ⁽¹⁾.

2. W przypadku śmierci, uszkodzeń ciała, strat lub szkód wyrządzonych osobom fizycznym lub prawnym z państwa/państw, w którym/których prowadzona jest operacja, Czarnogóra, po ustaleniu jej odpowiedzialności, wypłaca odszkodowanie zgodnie z warunkami przewidzianymi w mającej zastosowanie umowie w sprawie statusu sił, o której mowa w art. 3 ust. 1.

Artykuł 12

Wkład w koszty wspólne

1. Czarnogóra wnosi wkład w finansowanie kosztów wspólnych prowadzonej przez UE wojskowej operacji zarządzania kryzysowego.

2. Wkład finansowy Czarnogóry w pokrywanie wspólnych kosztów jest obliczany na podstawie tej z poniższych metod, której wynikiem będzie niższa kwota:

- a) część wspólnych kosztów, która proporcjonalnie odpowiada stosunkowi dochodu narodowego brutto (DNB) Czarnogóry do sumy DNB wszystkich państw wnoszących wkład do budżetu operacyjnego tej operacji; lub
- b) część wspólnych kosztów, która proporcjonalnie odpowiada stosunkowi liczby członków personelu z Czarnogóry uczestniczącego w operacji do całkowitej liczby członków personelu wszystkich państw uczestniczących w operacji.

W przypadku gdy stosowana jest metoda określona w akapicie pierwszym lit. b), a Czarnogóra wysyła personel jedynie do dowództwa operacji lub sił, bierze się pod uwagę stosunek jej personelu do całkowitej liczby personelu stosownego dowództwa. W innych przypadkach stosunek ten będzie odnosił się do całego personelu udostępnionego przez Czarnogórę w porównaniu z całkowitą liczbą personelu danej operacji.

3. Niezależnie od ust. 1, UE zwalnia zasadniczo Czarnogórę z wnoszenia wkładów finansowych do kosztów wspólnych prowadzonej przez UE danej wojskowej operacji zarządzania kryzysowego, gdy:

- a) UE zdecyduje, że Czarnogóra wnosi znaczny wkład do majątku lub zdolności, które mają istotne znaczenie dla danej operacji; lub
- b) DNB na mieszkańca w Czarnogórze nie przekracza wysokości tego wskaźnika w dowolnym z państw członkowskich UE.

Między administratorem przewidzianym w decyzji 2008/975/WPZiB a właściwymi organami administracyjnymi Czarnogóry zawierane jest porozumienie. Porozumienie to zawiera między innymi postanowienia dotyczące:

- a) wysokości kwoty;
- b) uzgodnień w sprawie wnoszenia wkładu finansowego;
- c) procedury audytu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 345 z 23.12.2008, s. 96.

SEKCJA IV

POSTANOWIENIA KOŃCOWE*Artykuł 13***Ustalenia wykonawcze do Umowy**

Nie naruszając art. 8 ust. 5 i art. 12 ust. 4, wszelkie niezbędne uzgodnienia techniczne i administracyjne służące wykonaniu niniejszej Umowy zawierane są między WP a właściwymi władzami Czarnogóry.

*Artykuł 14***Niewypełnianie obowiązków**

Jeżeli jedna ze Stron nie wypełnia swoich obowiązków przewidzianych w niniejszej Umowie, druga Strona ma prawo do pisemnego wypowiedzenia niniejszej Umowy z zachowaniem miesięcznego okresu wypowiedzenia.

*Artykuł 15***Rozstrzyganie sporów**

Spory dotyczące interpretacji lub zastosowania niniejszej Umowy rozstrzygane są na drodze dyplomatycznej między Stronami.

*Artykuł 16***Wejście w życie**

1. Niniejsza Umowa wchodzi w życie pierwszego dnia pierwszego miesiąca następującego po wzajemnym powiadomieniu przez Strony o zakończeniu wewnętrznych procedur prawnych niezbędnych do tego celu.

2. Niniejszą Umowę stosuje się tymczasowo od dnia jej podpisania.

3. Niniejsza Umowa jest regularnie poddawana weryfikacji.

4. Zmiany do niniejszej Umowy mogą być wprowadzane na podstawie pisemnej zgody Stron.

5. Niniejsza Umowa może zostać wypowiedziana przez każdą ze Stron w formie pisemnego zawiadomienia o wypowiedzeniu przekazanego drugiej Stronie. Wypowiedzenie takie staje się skuteczne po upływie sześciu miesięcy od dnia otrzymania powiadomienia przez drugą Stronę.

Sporządzono w Brukseli dnia dwudziestego drugiego lutego dwa tysiące jedenastego roku w dwóch egzemplarzach w języku angielskim.

W imieniu Unii Europejskiej

W imieniu Czarnogóry

TEKST DEKLARACJI**TEKST DLA PAŃSTW CZŁONKOWSKICH UE:**

„Państwa członkowskie UE stosujące decyzję Rady UE w sprawie prowadzonej przez UE operacji zarządzania kryzysowego, w której bierze udział Czarnogóra, dołożą starań – w stopniu, w jakim zezwalają na to ich krajowe systemy prawne – by w zakresie, w jakim jest to możliwe, odstąpić od roszczeń w stosunku do Czarnogóry powstałych na skutek uszkodzeń ciała lub śmierci członka ich personelu, uszkodzenia lub straty jakichkolwiek własnych składników majątkowych używanych w prowadzonej przez UE operacji zarządzania kryzysowego, jeżeli takie uszkodzenia ciała, śmierć, szkoda lub strata:

- zostały spowodowane przez personel z Czarnogóry podczas wykonywania jego obowiązków w związku z prowadzoną przez UE operacją zarządzania kryzysowego, z wyjątkiem przypadku rażącego zaniedbania lub umyślnego uchybienia, lub
- wynikły z użycia składników majątku posiadanych przez Czarnogórę, pod warunkiem że zostały one użyte w związku z operacją oraz z wyjątkiem przypadku rażącego niedbalstwa lub umyślnego uchybienia personelu prowadzonej przez UE operacji zarządzania kryzysowego pochodzącego z Czarnogóry i używającego tych środków.”.

TEKST DLA CZARNOGÓRY:

„Czarnogóra, stosując decyzję Rady UE w sprawie prowadzonej przez UE operacji zarządzania kryzysowego, dołoży starań – w stopniu, w jakim zezwala na to jej krajowy system prawny – by w zakresie, w jakim jest to możliwe, odstąpić od roszczeń w stosunku do któregośkolwiek z pozostałych państw uczestniczących w prowadzonej przez UE operacji zarządzania kryzysowego powstałych na skutek odniesionych uszkodzeń ciała lub śmierci członka personelu, uszkodzenia lub straty jakichkolwiek składników majątku używanych w prowadzonej przez UE operacji zarządzania kryzysowego, jeżeli takie uszkodzenia ciała, śmierć, szkoda lub strata:

- zostały spowodowane przez personel prowadzonej przez UE operacji zarządzania kryzysowego podczas wykonywania jego obowiązków związanych z operacją, z wyjątkiem przypadku rażącego niedbalstwa lub umyślnego uchybienia, lub
 - lub wynikły z użycia jakichkolwiek składników majątku posiadanych przez państwa uczestniczące w prowadzonej przez UE operacji zarządzania kryzysowego, pod warunkiem że zostały one użyte w związku z operacją oraz z wyjątkiem przypadku rażącego zaniedbania lub umyślnego uchybienia personelu prowadzonej przez UE operacji zarządzania kryzysowego, używającego tych środków.”.
-

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 201/2011

z dnia 1 marca 2011 r.

w sprawie wzoru deklaracji zgodności z dopuszczonym typem pojazdu szynowego

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/57/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie interoperacyjności systemu kolei we Wspólnocie ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 26 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z dyrektywą Komisja powinna przyjąć wzór deklaracji zgodności z dopuszczonym typem.
- (2) W dniu 30 czerwca 2010 r. Europejska Agencja Kolejowa wydała zalecenie w sprawie wzoru deklaracji zgodności z dopuszczonym typem pojazdu.
- (3) Załączniki do deklaracji zgodności z typem powinny zawierać dokumenty potwierdzające przeprowadzenie odpowiednich procedur weryfikacyjnych zgodnie z odpowiednimi przepisami unijnymi i notyfikowanymi przepisami krajowymi oraz podawać odniesienia do dyrektyw, technicznych specyfikacji interoperacyjności,

przepisów krajowych i innych przepisów. Dopuszczenie typu do eksploatacji, określane za pomocą europejskiego numeru identyfikacyjnego, powinno zawierać informacje w zakresie wszystkich wymogów prawnych, na podstawie których dany typ został dopuszczony do eksploatacji w danym państwie członkowskim.

- (4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią komitetu powołanego zgodnie z art. 29 ust. 1 dyrektywy 2008/57/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Wzór deklaracji zgodności typu, o którym mowa w art. 26 ust. 4 dyrektywy 2008/57/WE, określono w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 2 czerwca 2011 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich z wyjątkiem Cypru i Malty, dopóki na ich terytorium nie istnieje system kolei.

Sporządzono w Brukseli dnia 1 marca 2011 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 191 z 18.7.2008, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

WZÓR DEKLARACJI ZGODNOŚCI Z DOPUSZCZONYM TYPEM POJAZDU

Wnioskodawca ⁽¹⁾

[firma]

[dokładny adres]

Upoważniony przedstawiciel:

[firma]

[dokładny adres]

składającego wniosek:

[firma]

[dokładny adres]

deklaruję na własną odpowiedzialność, że pojazd [europejski numer pojazdu] ⁽²⁾, którego dotyczy niniejsza deklaracja:

- jest zgodny z typem pojazdu [oznaczenie typu pojazdu zgodnie z europejskim rejestrem typów pojazdów dopuszczonych do eksploatacji] dopuszczonym do eksploatacji w następujących państwach członkowskich:

[państwo członkowskie 1] na mocy dopuszczenia do eksploatacji nr [europejski numer identyfikacyjny dopuszczenia typu do eksploatacji w państwie członkowskim 1]

[państwo członkowskie 2] na mocy dopuszczenia do eksploatacji nr [europejski numer identyfikacyjny dopuszczenia typu do eksploatacji w państwie członkowskim 2]

... (podać wszystkie państwa członkowskie, w których dopuszczono typ pojazdu do eksploatacji)

- jest zgodny z odpowiednimi przepisami unijnymi, odpowiednimi technicznymi specyfikacjami interoperacyjności oraz z odpowiednim przepisami krajowymi zgodnie z załącznikami do niniejszej deklaracji,
- został poddany wszystkim procedurom weryfikacji niezbędnym do sporządzenia niniejszej deklaracji.

Wykaz załączników ⁽³⁾

[tytuły załączników]

Podpisano w imieniu [nazwa wnioskodawcy]

Miejsce i data [miejscowość], [data dd/mm/rrrr]

[nazwisko, stanowisko] [podpis]

Pole przeznaczone dla krajowego organu ds. bezpieczeństwa:

Europejski numer pojazdu przydzielony pojazdowi: [europejski numer pojazdu]

⁽¹⁾ Wnioskodawcą może być podmiot zamawiający lub producent, lub ich upoważniony przedstawiciel w Unii.

⁽²⁾ Jeśli w czasie sporządzania niniejszej deklaracji pojazd nie posiada jeszcze przydzielonego europejskiego numeru pojazdu, pojazd taki należy identyfikować za pomocą innego systemu identyfikacji uzgodnionego przez wnioskodawcę i właściwy krajowy organ ds. bezpieczeństwa. W takim przypadku krajowy organ ds. bezpieczeństwa wypełni odpowiednie pole, gdy pojazd otrzyma europejski numer identyfikacyjny.

⁽³⁾ Załączniki muszą zawierać kopie dokumentów potwierdzających przeprowadzenie odpowiednich procedur weryfikacji zgodnie z odpowiednimi przepisami unijnymi (deklaracje weryfikacji WE) oraz przepisami krajowymi.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 202/2011**z dnia 1 marca 2011 r.**

zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (WE) nr 1005/2008 w zakresie definicji produktów rybołówstwa oraz zmieniające rozporządzenie Komisji (WE) nr 1010/2009 w zakresie wzorów formularzy uprzedniego powiadomienia, poziomów referencyjnych dla inspekcji w portach oraz uznanych systemów dokumentacji połowowej w regionalnych organizacjach ds. rybołówstwa

KOMISJA EUROPEJSKA,

o przybyciu do portu oraz należy dodać określone kryteria do poziomów referencyjnych określonych dla celów inspekcji w portach.

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 z dnia 29 września 2008 r. ustanawiające wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania⁽¹⁾, w szczególności jego art. 9 ust. 1, art. 12 ust. 5, art. 13 ust. 1 i art. 52,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie (WE) nr 1005/2008 dotyczy produktów rybołówstwa w rozumieniu definicji podanej w art. 2 tego rozporządzenia. W załączniku I do tego rozporządzenia wymieniono produkty wyłączone z definicji produktów rybołówstwa. Wykaz wyłączonych produktów może każdego roku podlegać przeglądowi, a obecnie wymaga on zmian na podstawie nowych informacji zebranych w ramach współpracy administracyjnej z państwami trzecimi, przewidzianej w art. 20 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1005/2008.

(2) Produkty wyłączone z definicji produktów rybołówstwa są również wymienione w załączniku XIII do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1010/2009⁽²⁾ ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia (WE) nr 1005/2008. Aby uniknąć niepotrzebnego powielania przepisów, produkty wyłączone należy zamieścić jedynie w wykazie w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1005/2008, a załącznik XIII do rozporządzenia (WE) 1010/2009 należy skreślić.

(3) W tytule I rozporządzenia (WE) 1010/2009 ustanawia się przepisy dotyczące inspekcji statków rybackich z państw trzecich, które przeprowadza się w portach państw członkowskich. Należy dostosować te przepisy do postanowień porozumienia o środkach stosowanych przez państwo portu w celu zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania, zawartego w ramach Organizacji ds. Wyżywienia i Rolnictwa Narodów Zjednoczonych (FAO). Takie dostosowanie oznacza, że należy uwzględnić określone informacje we wzorze stosowanym dla celów uprzedniego powiadomienia

(4) Załącznik V do rozporządzenia (WE) nr 1010/2009 zawiera wykaz systemów dokumentacji połowów przyjętych przez regionalne organizacje ds. rybołówstwa i uznanych za zgodne z wymogami rozporządzenia (WE) nr 1005/2008. Załącznik ten powinien odnosić się do Programu dokumentacji połowów tuńczyka błękitnopłetwego ICCAT określonego w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 640/2010⁽³⁾.

(5) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenia (WE) nr 1005/2008 i (WE) nr 1010/2009.

(6) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Rybołówstwa i Akwakultury,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1**Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 1005/2008**

Załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 1005/2008 zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2**Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 1010/2009**

W rozporządzeniu (WE) nr 1010/2009 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 akapit pierwszy dodaje się lit. u) w brzmieniu:

„u) zgodnie z przepisami porozumienia o środkach stosowanych przez państwo portu w celu zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania, zawartego w ramach Organizacji ds. Wyżywienia i Rolnictwa Narodów Zjednoczonych (FAO), statkowi rybackiemu odmówiono wejścia do portu lub korzystania z niego.”;

2) załączniki IIA i IIB zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku II do niniejszego rozporządzenia;

⁽¹⁾ Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 280 z 27.10.2009, s. 5.

⁽³⁾ Dz.U. L 194 z 24.7.2010, s. 1.

3) w załączniku V część I tiret drugie otrzymuje brzmienie:

4) skreśla się załącznik XIII.

„— Program dokumentacji połowów tuńczyka błękitnopłetwego ICCAT określony w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 640/2010 (*)

(*) Dz.U. L 194 z 24.7.2010, s. 1.”;

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 1 marca 2011 r.

W imieniu Komisji

José Manuel BARROSO

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

„ZAŁĄCZNIK I

Wykaz produktów wyłączonych z definicji »produktów rybołówstwa« zawartej w art. 2 pkt 8

ex dział 3 ex 1604 ex 1605	Produkty akwakultury otrzymywane z narybku lub larw
ex dział 3 ex 1604	Wątróbki, ikry, języki, „policzki”, głowy i skrzydła
0301 10 (¹)	Ryby ozdobne, żywe
ex 0301 91	Pstrąg i troć (<i>Salmo trutta</i> , <i>Oncorhynchus mykiss</i> , <i>Oncorhynchus clarki</i> , <i>Oncorhynchus aguabonita</i> , <i>Oncorhynchus gilae</i> , <i>Oncorhynchus apache</i> i <i>Oncorhynchus chrysogaster</i>), żywe, złowione w wodach słodkich
ex 0301 92 00	Węgorze (<i>Anguilla</i> spp.), żywe, złowione w wodach słodkich
0301 93 00	Karp, żywy
ex 0301 99 11	Łosoś pacyficzny (<i>Oncorhynchus nerka</i> , <i>Oncorhynchus gorbuscha</i> , <i>Oncorhynchus keta</i> , <i>Oncorhynchus tshawytscha</i> , <i>Oncorhynchus kisutch</i> , <i>Oncorhynchus masou</i> i <i>Oncorhynchus rhodurus</i>), łosoś atlantycki (<i>Salmo salar</i>) i głowacica (<i>Hucho hucho</i>), żywe, złowione w wodach słodkich
0301 99 19	Inne ryby słodkowodne, żywe
ex 0302 11	Pstrąg i troć (<i>Salmo trutta</i> , <i>Oncorhynchus mykiss</i> , <i>Oncorhynchus clarki</i> , <i>Oncorhynchus aguabonita</i> , <i>Oncorhynchus gilae</i> , <i>Oncorhynchus apache</i> i <i>Oncorhynchus chrysogaster</i>), świeże lub schłodzone, z wyłączeniem filetów rybnych oraz pozostałego mięsa rybiego, objętych pozycją 0304, złowione w wodach słodkich
ex 0302 12 00	Łosoś pacyficzny (<i>Oncorhynchus nerka</i> , <i>Oncorhynchus gorbuscha</i> , <i>Oncorhynchus keta</i> , <i>Oncorhynchus tshawytscha</i> , <i>Oncorhynchus kisutch</i> , <i>Oncorhynchus masou</i> i <i>Oncorhynchus rhodurus</i>), łosoś atlantycki (<i>Salmo salar</i>) i głowacica (<i>Hucho hucho</i>), świeże lub schłodzone, z wyłączeniem filetów rybnych oraz pozostałego mięsa rybiego, objętych pozycją 0304, złowione w wodach słodkich
ex 0302 19 00	Inne łososiowate, świeże lub schłodzone, z wyłączeniem filetów rybnych oraz pozostałego mięsa rybiego, objętych pozycją 0304, złowione w wodach słodkich
ex 0302 66 00	Węgorze (<i>Anguilla</i> spp.), świeże lub schłodzone, z wyłączeniem filetów rybnych oraz pozostałego mięsa rybiego, objętych pozycją 0304, złowione w wodach słodkich
0302 69 11	Karp, świeży lub schłodzony, z wyłączeniem filetów rybnych oraz pozostałego mięsa rybiego, objętych pozycją 0304
0302 69 15	Tilapie (<i>Oreochromis</i> spp.), świeże lub schłodzone, z wyłączeniem filetów rybnych oraz pozostałego mięsa rybiego, objętych pozycją 0304
0302 69 18	Inne ryby słodkowodne, świeże lub schłodzone, z wyłączeniem filetów rybnych oraz pozostałego mięsa rybiego, objętych pozycją 0304
ex 0303 11 00	Nerka (łosoś nerka) (<i>Oncorhynchus nerka</i>), z wyłączeniem wątróbek i ikry, zamrożony, z wyłączeniem filetów rybnych oraz pozostałego mięsa rybiego, objętych pozycją 0304, złowiony w wodach słodkich
ex 0303 19 00	Pozostałe ryby z gatunku łosoś pacyficzny (<i>Oncorhynchus gorbuscha</i> , <i>Oncorhynchus keta</i> , <i>Oncorhynchus tshawytscha</i> , <i>Oncorhynchus kisutch</i> , <i>Oncorhynchus masou</i> i <i>Oncorhynchus rhodurus</i>), z wyłączeniem wątróbek i ikry, zamrożone, z wyłączeniem filetów rybnych oraz pozostałego mięsa rybiego, objętych pozycją 0304, złowione w wodach słodkich
ex 0303 21	Pstrąg i troć (<i>Salmo trutta</i> , <i>Oncorhynchus mykiss</i> , <i>Oncorhynchus clarki</i> , <i>Oncorhynchus aguabonita</i> , <i>Oncorhynchus gilae</i> , <i>Oncorhynchus apache</i> i <i>Oncorhynchus chrysogaster</i>), z wyłączeniem wątróbek i ikry, zamrożone, z wyłączeniem filetów rybnych oraz pozostałego mięsa rybiego, objętych pozycją 0304, złowione w wodach słodkich
ex 0303 22 00	Łosoś atlantycki (<i>Salmo salar</i>) i głowacica (<i>Hucho hucho</i>), z wyłączeniem wątróbek i ikry, zamrożone, z wyłączeniem filetów rybnych oraz pozostałego mięsa rybiego, objętych pozycją 0304, złowione w wodach słodkich

ex 0303 29 00	Inne łososiowate, z wyłączeniem wątrobek, ikry, zamrożone, z wyłączeniem filetów rybnych oraz pozostałego mięsa rybiego, objętych pozycją 0304, złowione w wodach słodkich
ex 0303 76 00	Węgorze (<i>Anguilla</i> spp.), zamrożone, z wyłączeniem filetów rybnych oraz pozostałego mięsa rybiego, objętych pozycją 0304, złowione w wodach słodkich
0303 79 11	Karp, zamrożony, z wyłączeniem filetów rybnych oraz pozostałego mięsa rybiego, objętych pozycją 0304
0303 79 19	Inne ryby słodkowodne, zamrożone, z wyłączeniem filetów rybnych oraz pozostałego mięsa rybiego, objętych pozycją 0304
0304 19 01	Filety, świeże lub schłodzone, z okonia nilowego (<i>Lates niloticus</i>)
0304 19 03	Filety, świeże lub schłodzone, z pangi (<i>Pangasius</i> spp.)
ex 0304 19 13	Filety, świeże lub schłodzone, z łososia pacyficznego (<i>Oncorhynchus nerka</i> , <i>Oncorhynchus gorbuscha</i> , <i>Oncorhynchus keta</i> , <i>Oncorhynchus tshawytscha</i> , <i>Oncorhynchus kisutch</i> , <i>Oncorhynchus masou</i> i <i>Oncorhynchus rhodurus</i>), łososia atlantyckiego (<i>Salmo salar</i>) i głowacicy (<i>Hucho hucho</i>), złowionych w wodach słodkich
ex 0304 19 15	Filety, świeże lub schłodzone, z gatunku <i>Oncorhynchus mykiss</i> o masie powyżej 400 g każdy, złowionego w wodach słodkich
ex 0304 19 17	Filety, świeże lub schłodzone, z pstrągów i troci z gatunków <i>Salmo trutta</i> , <i>Oncorhynchus mykiss</i> (o masie 400 g lub mniej), <i>Oncorhynchus clarki</i> , <i>Oncorhynchus aguabonita</i> i <i>Oncorhynchus gilae</i> , złowionych w wodach słodkich
0304 19 18	Filety, świeże lub schłodzone, z innych ryb słodkowodnych
0304 19 91	Pozostałe mięso rybie (nawet mielone), świeże lub schłodzone, z ryb słodkowodnych
0304 29 01	Filety zamrożone z okonia nilowego (<i>Lates niloticus</i>)
0304 29 03	Filety zamrożone z pangi (<i>Pangasius</i> spp.)
0304 29 05	Filety zamrożone z tilapii (<i>Oreochromis</i> spp.)
ex 0304 29 13	Filety zamrożone z łososia pacyficznego (<i>Oncorhynchus nerka</i> , <i>Oncorhynchus gorbuscha</i> , <i>Oncorhynchus keta</i> , <i>Oncorhynchus tshawytscha</i> , <i>Oncorhynchus kisutch</i> , <i>Oncorhynchus masou</i> i <i>Oncorhynchus rhodurus</i>), łososia atlantyckiego (<i>Salmo salar</i>) i głowacicy (<i>Hucho hucho</i>), złowionych w wodach słodkich
ex 0304 29 15	Filety zamrożone z <i>Oncorhynchus mykiss</i> o masie powyżej 400 g każdy, złowionego w wodach słodkich
ex 0304 29 17	Filety zamrożone z pstrągów i troci z gatunków <i>Salmo trutta</i> , <i>Oncorhynchus mykiss</i> (o masie 400 g lub mniej), <i>Oncorhynchus clarki</i> , <i>Oncorhynchus aguabonita</i> i <i>Oncorhynchus gilae</i> , złowionych w wodach słodkich
0304 29 18	Filety zamrożone z innych ryb słodkowodnych
0304 99 21	Pozostałe mięso rybie (nawet mielone), zamrożone, z ryb słodkowodnych
0305 10 00	Mąki, mączki i granulki, z ryb, nadające się do spożycia przez ludzi
ex 0305 30 30	Filety, solone lub w solance, z łososia pacyficznego (<i>Oncorhynchus nerka</i> , <i>Oncorhynchus gorbuscha</i> , <i>Oncorhynchus keta</i> , <i>Oncorhynchus tshawytscha</i> , <i>Oncorhynchus kisutch</i> , <i>Oncorhynchus masou</i> i <i>Oncorhynchus rhodurus</i>), łososia atlantyckiego (<i>Salmo salar</i>) i głowacicy (<i>Hucho hucho</i>), złowionych w wodach słodkich
ex 0305 30 90	Filety, suszone, solone lub w solance, niewędzone, z innych ryb słodkowodnych

ex 0305 41 00	Łosoś pacyficzny (<i>Oncorhynchus nerka</i> , <i>Oncorhynchus gorbuscha</i> , <i>Oncorhynchus keta</i> , <i>Oncorhynchus tshawytscha</i> , <i>Oncorhynchus kisutch</i> , <i>Oncorhynchus masou</i> i <i>Oncorhynchus rhodurus</i>), łosoś atlantycki (<i>Salmo salar</i>) i głowacica (<i>Hucho hucho</i>), wędzone, w tym filety, złowione w wodach słodkich
ex 0305 49 45	Pstrąg i troć (<i>Salmo trutta</i> , <i>Oncorhynchus mykiss</i> , <i>Oncorhynchus clarki</i> , <i>Oncorhynchus aguabonita</i> , <i>Oncorhynchus gilae</i> , <i>Oncorhynchus apache</i> i <i>Oncorhynchus chrysogaster</i>), wędzone, w tym filety, złowione w wodach słodkich
ex 0305 49 50	Węgorze (<i>Anguilla</i> spp.), wędzone, w tym filety, złowione w wodach słodkich
ex 0305 49 80	Inne ryby słodkowodne, wędzone, w tym filety
ex 0305 59 80	Inne ryby słodkowodne, suszone, solone lub nie, ale niewędzone
ex 0305 69 50	Łosoś pacyficzny (<i>Oncorhynchus nerka</i> , <i>Oncorhynchus gorbuscha</i> , <i>Oncorhynchus keta</i> , <i>Oncorhynchus tshawytscha</i> , <i>Oncorhynchus kisutch</i> , <i>Oncorhynchus masou</i> i <i>Oncorhynchus rhodurus</i>), łosoś atlantycki (<i>Salmo salar</i>) i głowacica (<i>Hucho hucho</i>), solone lub w solance, ale niesuszone ani niewędzone, złowione w wodach słodkich
ex 0305 69 80	Inne ryby słodkowodne, solone lub w solance, ale niesuszone ani niewędzone
0306 19 10	Raki słodkowodne, zamrożone
ex 0306 19 90	Mąki, mączki i granulki, ze skorupiaków, mrożone, nadające się do spożycia przez ludzi
ex 0306 21 00	Langusta i pozostałe raki morskie (<i>Palinurus</i> s spp., <i>Panulirus</i> spp., <i>Jasus</i> spp.), ozdobne
ex 0306 22 10	Homary (<i>Homarus</i> spp.), ozdobne, żywe
ex 0306 23 10	Krewetki z rodziny Pandalidae, ozdobne, żywe
ex 0306 23 31	Krewetki z rodzaju Crangon, ozdobne, żywe
ex 0306 23 90	Inne krewetki, ozdobne, żywe
ex 0306 24	Kraby, ozdobne, żywe
0306 29 10	Raki słodkowodne, żywe, świeże, schłodzone, suszone, solone lub w solance, w skorupach, gotowane na parze lub w wodzie, nawet schłodzone, suszone, solone lub w solance
ex 0306 29 30	Homarzec (<i>Nephrops norvegicus</i>), ozdobny, żywy
ex 0306 29 90	Inne ozdobne skorupiaki, żywe
ex 0306 29 90	Mąki, mączki i granulki, ze skorupiaków, niemrożone, nadające się do spożycia przez ludzi
0307 10	Ostrygi, nawet w skorupach, żywe, świeże, schłodzone, zamrożone, suszone, solone lub w solance
0307 21 00	Przegrzebki, włącznie z przegrzebkami grzebieniowatymi, z rodzaju <i>Pecten</i> , <i>Chlamys</i> lub <i>Placopecten</i> , żywe, świeże lub schłodzone
0307 29	Przegrzebki, włącznie z przegrzebkami grzebieniowatymi, z rodzaju <i>Pecten</i> , <i>Chlamys</i> lub <i>Placopecten</i> , inne niż żywe, świeże lub schłodzone
0307 31	Małże (<i>Mytilus</i> spp., <i>Perna</i> spp.), żywe, świeże lub schłodzone
0307 39	Małże (<i>Mytilus</i> spp., <i>Perna</i> spp.), inne niż żywe, świeże lub schłodzone

ex 0307 41	Mątwy (<i>Sepia officinalis</i> , <i>Rossia macrosoma</i> , <i>Sepiola</i> spp.) i kałamarnice (<i>Ommastrephes</i> spp., <i>Loligo</i> spp., <i>Nototodarus</i> spp., <i>Sepioteuthis</i> spp.), ozdobne
ex 0307 51	Ośmiornice (<i>Octopus</i> spp.), ozdobne
0307 60 00	Ślimaki, inne niż ślimaki morskie, żywe, świeże, schłodzone, zamrożone, suszone, solone lub w solance
ex 0307 91 00	Pozostałe bezkręgowce wodne, inne niż skorupiaki i mięczaki wymienione w podpozycjach od 0307 10 10 do 0307 60 00 lub do nich włączone, z wyłączeniem <i>Illex</i> spp., mątwy z gatunku <i>Sepia pharaonis</i> oraz ślimaków morskich z gatunku <i>Strombus</i> , żywe (inne niż ozdobne), świeże lub schłodzone
0307 99 13	Wenus paskowana i inne gatunki rodziny Veneridae, zamrożone
0307 99 15	Meduza (<i>Rhopilema</i> spp.), zamrożona
ex 0307 99 18	Pozostałe bezkręgowce wodne, inne niż skorupiaki i mięczaki wymienione w podpozycjach od 0307 10 10 do 0307 60 00 oraz od 0307 99 11 do 0307 99 15 lub do nich włączone, z wyłączeniem mątwy z gatunku <i>Sepia pharaonis</i> i ślimaków morskich z gatunku <i>Strombus</i> , włączając mąki, mączki i granulki, z bezkręgowców wodnych innych niż skorupiaki, nadające się do spożycia przez ludzi, zamrożone
ex 0307 99 90	Pozostałe bezkręgowce wodne, inne niż skorupiaki i mięczaki wymienione w podpozycjach od 0307 10 10 do 0307 60 00 lub do nich włączone, z wyłączeniem <i>Illex</i> spp., mątwy z gatunku <i>Sepia pharaonis</i> i ślimaków morskich z gatunku <i>Strombus</i> , włączając mąki, mączki i granulki, z bezkręgowców wodnych innych niż skorupiaki, nadające się do spożycia przez ludzi, suszone, solone lub w solance
ex 1604 11 00	Łosoś, złowiony w wodach słodkich , przetworzony lub zakonserwowany, cały lub w kawałkach, ale niemielony
ex 1604 19 10	Łososiowate, inne niż łosoś, złowione w wodach słodkich , przetworzone lub zakonserwowane, całe lub w kawałkach, ale niemielone
ex 1604 20 10	Łosoś, złowiony w wodach słodkich , inaczej przetworzony lub zakonserwowany (inny niż cały lub w kawałkach, ale niemielony)
ex 1604 20 30	Łososiowate, inne niż łosoś, złowione w wodach słodkich , inaczej przetworzone lub zakonserwowane (inne niż całe lub w kawałkach, ale niemielone)
ex 1604 19 91	Filety z ryb słodkowodnych, surowe, jedynie pokryte bułką tartą lub panierką, nawet podsmażone w oleju, zamrożone
1604 30 90	Substytuty kawioru
ex 1605 40 00	Raki słodkowodne, przetworzone lub zakonserwowane
1605 90	Inne mięczaki i pozostałe bezkręgowce wodne, przetworzone lub zakonserwowane

(¹) Kody CN zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 948/2009 (Dz.U. L 287 z 31.10.2009)."

Formularz uprzedniego powiadomienia dla statków rybackich z państw trzecich, o którym mowa w art. 2 ust. 1

Przed wysłaniem uprzedniego powiadomienia należy wypełnić wszystkie odpowiednie rubryki:

Dane identyfikacyjne statku

1. Nazwa statku:
2. Rodzaj statku (łowczy, transportowy lub pomocniczy):
3. Bandera (państwo rejestracji):
4. Port macierzysty (kod kraju ISO alfa-2 + nazwa portu/trzyliterowy kod portu (*)):
5. Numer rejestracyjny (oznaka rybacka):
6. Międzynarodowy radiowy sygnał wywoławczy:
7. Dane kontaktowe (statek):
8. Numer świadectwa rejestracji:
9. Numer IMO/Lloyd's (jeśli nadano):
10. VMS (nie, tak (krajowy), tak (RFMO)): jeżeli tak, to rodzaj:
11. Rozmiary statku – długość: szerokość: zanurzenie:

Daty

19. Termin rejsu połowowego:
20. Data i przewidywany czas przybycia do portu:

Port, do którego statek zamierza zawinąć

12. Nazwa portu (kod państwa ISO alpha-2 + trzyliterowy kod portu (*)):
13. Cel zawinięcia (wyładunek, przeładunek lub dostęp do usług):
14. Ostatni port, do którego zawijał statek, i data tego zawinięcia (kod kraju ISO alfa 2 + nazwa portu/trzyliterowy kod portu (*))

Upoważnienie do połowów

15. Numer i data ważności upoważnienia do połowów (należy określić również obszar połowowy, poławiane gatunki i narzędzia połowowe):
16. Upoważnienie do pomocy przy działaniach połowowych/do przeładunku produktów rybołówstwa i jego data ważności:
17. Organ wydający:
18. Numer identyfikacyjny według regionalnej organizacji ds. rybołówstwa (RFMO), jeżeli dotyczy:

Ilości zatrzymane na burcie według gatunków (lub sprawozdanie o braku połowów)

21. Nazwy statków łowczych i numery wystawionych na nie świadectw połowowych (jeśli są dostępne)	22. Data przeładunku (jeżeli miał miejsce przeładunek poza portem wyładunku)	23. Obszar lub port przeładunku (obszar FAO (ICES), rejon FAO (ICES), podrejon FAO (ICES) oraz, w stosownych przypadkach, statystyczny prostokąt i strefa nakładu połowowego ICES)	24. Nazwa gatunku (kod FAO alfa-3)	25. Obszar połowu (obszar FAO (ICES), rejon FAO (ICES), podrejon FAO (ICES) oraz, w stosownych przypadkach, statystyczny prostokąt i strefa nakładu połowowego ICES)	26. Szacunkowa waga całkowita w relacji pełnej na statku (w kg) lub, w stosownych przypadkach, liczba ryb	27. Szacunkowa waga całkowita w relacji pełnej ryb przeznaczonych do wyładunku/przeładunku (w kg) lub, w stosownych przypadkach, liczba ryb	28. Postać i stan ryb (należy użyć kodów literowych (*))

29. Nazwa i adres właściciela statku:

30. Imię i nazwisko kapitana/przedstawiciela statku oraz jego obywatelstwo:

31. Podpis:

32. Data:

W przypadku statku łowczego należy wypełnić rubryki 1–15, 17–20 i 24–28.

W przypadku statku transportowego należy wypełnić rubryki 1–14, 16–18 i 20–28.

W przypadku statku pomocniczego należy wypełnić rubryki 1–14, 16–18 i 20.

Rubryki 29–32 należy wypełnić w każdym przypadku.

(*) Kody literowe dla portów, stanu i postaci ryb: http://ec.europa.eu/fisheries/cfp/control/technologies/ers/index_en.htm

Formularz uprzedniego powiadomienia dla statków rybackich z państw trzecich, o którym mowa w art. 2 ust. 2

Przed wysłaniem uprzedniego powiadomienia należy wypełnić wszystkie odpowiednie rubryki:

Port, do którego statek zamierza zawinąć, i dodatkowe informacje dotyczące statku

1. Nazwa portu (kod państwa ISO alpha-2 + trzyliterowy kod portu (*)):
2. Cel zawinięcia (wyladunek, przeładunek lub dostęp do usług):
3. Data i przewidywany czas przybycia do portu:
4. VMS (nie, tak (krajowy), tak (RFMO)): jeżeli tak, to rodzaj:
5. Rozmiary statku – długość: szerokość: zanurzenie:
6. Numer świadectwa rejestracji:
7. Numer identyfikacyjny według regionalnej organizacji ds. rybołówstwa (RFMO), jeżeli dotyczy:
8. Ostatni port, do którego zawijał statek, i data tego zawinięcia (kod kraju ISO alfa 2 + nazwa portu/trzyliterowy kod portu):

Ilości zatrzymane na burcie według gatunków

9. Nazwy statków łowczych i numery wystawionych na nie świadectw połowowych	10. Data przeładunku (jeżeli miał miejsce przeładunek poza portem wyladunku)	11. Obszar lub port przeładunku (obszar FAO (ICES), rejon FAO (ICES), podrejon FAO (ICES) oraz, w stosownych przypadkach, statystyczny prostokąt i strefa nakładu połowowego ICES)	12. Nazwa gatunku (kod FAO alfa-3)	13. Szacunkowa waga całkowita w relacji pełnej na statku (w kg) lub, w stosownych przypadkach, liczba ryb	14. Szacunkowa waga całkowita w relacji pełnej ryb przeznaczonych do wyladunku/przeładunku (w kg) lub, w stosownych przypadkach, liczba ryb	15. Postać i stan ryb (należy użyć kodów literowych (*))

16. Nazwa i adres właściciela statku:
17. Imię i nazwisko kapitana/przedstawiciela statku oraz jego obywatelstwo:
18. Podpis:
19. Data:

W przypadku statku łowczego należy wypełnić rubryki 1–8, 12, 14 i 15.

W przypadku statku transportowego należy wypełnić rubryki 1–15.

W przypadku statku pomocniczego należy wypełnić rubryki 1–8.

Rubryki 16–19 należy wypełnić w każdym przypadku.

(*) Kody literowe dla portów, stanu i postaci ryb: http://ec.europa.eu/fisheries/cfp/control/technologies/ers/index_en.htm

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 203/2011**z dnia 1 marca 2011 r.****ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 138 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości celnych dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XV do wspomnianego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 138 rozporządzenia (WE) nr 1580/2007, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 2 marca 2011 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 1 marca 2011 r.

*W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego*

José Manuel SILVA RODRÍGUEZ

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa stawka celna w przywozie
0702 00 00	IL	122,2
	MA	46,8
	TN	113,1
	TR	95,7
	ZZ	94,5
0707 00 05	TR	159,9
	ZZ	159,9
0709 90 70	MA	31,5
	TR	100,8
	ZZ	66,2
0805 10 20	EG	56,9
	IL	78,2
	MA	55,1
	TN	41,5
	TR	67,9
	ZA	37,9
	ZZ	56,3
0805 50 10	MA	45,9
	TR	51,2
	ZZ	48,6
0808 10 80	BR	55,2
	CA	126,3
	CN	90,2
	MK	54,8
	US	148,5
	ZZ	95,0
0808 20 50	AR	91,1
	CL	188,1
	CN	52,4
	US	96,8
	ZA	109,6
	ZZ	107,6

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

DYREKTYWY

DYREKTYWA KOMISJI 2011/18/UE

z dnia 1 marca 2011 r.

zmieniająca załączniki II, V i VI do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/57/WE
w sprawie interoperacyjności systemu kolei we Wspólnocie

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/57/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie interoperacyjności systemu kolei we Wspólnocie⁽¹⁾, w szczególności jej art. 30 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Środki zmieniające elementy inne niż istotne dyrektywy 2008/57/WE i odnoszące się do dostosowania załączników II–IX do niej przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 29 ust. 4 dyrektywy 2008/57/WE.
- (2) Podsystem „Sterowanie” składa się z urządzeń przytorowych i pokładowych, które należy uznawać za dwa oddzielne podsystemy. Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik II do dyrektywy 2008/57/WE.
- (3) Urządzenia do pomiaru zużycia energii elektrycznej są fizycznie zintegrowane z taborem. Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik II do dyrektywy 2008/57/WE.
- (4) Zgodnie z art. 17 ust. 3 dyrektywy 2008/57/WE państwa członkowskie wyznaczają podmioty odpowiedzialne za dokonanie weryfikacji procedur w przypadku przepisów krajowych. Należy zatem odpowiednio zmienić załączniki V i VI do dyrektywy 2008/57/WE w celu sprecyzowania procedur stosowanych przez te podmioty.

(5) W odniesieniu do sekcji 2 załącznika VI do dyrektywy 2008/57/WE oraz odniesienia do pośredniego potwierdzenia weryfikacji jednostka notyfikowana powinna najpierw sporządzić certyfikat pośredniego potwierdzenia weryfikacji WE, a następnie wnioskodawca powinien sporządzić stosowną deklarację WE. Należy zatem odpowiednio zmienić załączniki V i VI do dyrektywy 2008/57/WE.

(6) Środki przewidziane w niniejszej dyrektywie są zgodne z opinią komitetu ustanowionego na mocy art. 29 ust. 1 dyrektywy 2008/57/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Załączniki II, V i VI do dyrektywy 2008/57/WE zastępuje się, odpowiednio, tekstem załączników I, II i III do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 31 grudnia 2011 r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

2. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

3. Obowiązki w zakresie transpozycji i wdrożenia niniejszej dyrektywy nie mają zastosowania do Republiki Cypryjskiej i Republiki Malty, dopóki na ich terytoriach nie powstanie system kolei.

⁽¹⁾ Dz.U. L 191 z 18.7.2008, s. 1.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 1 marca 2011 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

„ZAŁĄCZNIK II

PODSYSTEMY

1. Wykaz podsystemów

Do celów niniejszej dyrektywy system stanowiący system kolei można podzielić na następujące podsystemy:

a) strukturalne:

- infrastruktura,
- energia,
- sterowanie – urządzenia przytorowe,
- sterowanie – urządzenia pokładowe,
- tabor;

b) eksploatacyjne:

- ruch kolejowy,
- utrzymanie,
- aplikacje telematyczne dla przewozów pasażerskich i dla przewozów towarowych.

2. Opis podsystemów

Dla każdego podsystemu lub części podsystemu Agencja w czasie sporządzania projektu odpowiednich TSI proponuje wykaz składników i aspektów dotyczących interoperacyjności. Nie przesądzając o wyborze aspektów i składników odnoszących się do interoperacyjności ani o kolejności, w jakiej podlegać będą one TSI, podsystemy obejmować będą następujące elementy:

2.1. *Infrastruktura*

Tory, rozjazdy, obiekty inżynieryjne (mosty, tunele itd.), infrastruktura towarzysząca na stacjach (perony, strefy dostępu, z uwzględnieniem potrzeb osób o ograniczonej zdolności poruszania się itd.), urządzenia bezpieczeństwa i urządzenia ochronne.

2.2. *Energia*

System elektryfikacji, w tym linie napowietrzne oraz przytorowa część systemu pomiaru zużycia energii elektrycznej.

2.3. *Sterowanie – urządzenia przytorowe*

Wszelkie przytorowe urządzenia niezbędne do zapewnienia bezpieczeństwa oraz sterowania ruchem pociągów na sieci.

2.4. *Sterowanie – urządzenia pokładowe*

Wszelkie pokładowe urządzenia niezbędne do zapewnienia bezpieczeństwa oraz sterowania ruchem pociągów na sieci.

2.5. *Ruch kolejowy*

Procedury i związane z nimi urządzenia umożliwiające spójne funkcjonowanie różnych podsystemów strukturalnych, zarówno w czasie normalnego, jak i pogorszonego funkcjonowania, w tym w szczególności przygotowanie składu i prowadzenie pociągu, planowanie i zarządzanie ruchem.

Kwalifikacje zawodowe, jakie mogą być wymagane do realizacji usług transgranicznych.

2.6. Aplikacje telematyczne

Zgodnie z załącznikiem I podsystem ten obejmuje dwa elementy:

- a) aplikacje dla przewozów pasażerskich, w tym systemy informowania pasażerów przed podróżą i w czasie jej trwania, systemy rezerwacji i płatności, zarządzanie bagażem oraz zarządzanie połączeniami między pociągami oraz z innymi środkami transportu;
- b) aplikacje dla przewozów towarowych, w tym systemy informowania (monitorowanie ładunków i pociągów w czasie rzeczywistym), systemy zestawiania i przydziału, systemy rezerwacji, płatności i fakturowania, zarządzanie połączeniami z innymi środkami transportu oraz sporządzanie elektronicznych dokumentów towarzyszących.

2.7. Tabor

Struktura, systemy sterowania dla wszelkiego wyposażenia pociągów, odbieraki prądu, elementy trakcyjne i urządzenia do przetwarzania energii, pokładowe urządzenia do pomiaru zużycia energii elektrycznej, urządzenia hamujące, sprzęgi i urządzenia biegowe (wózki, osie itd.) oraz zawieszenia, drzwi, interfejsy człowiek/maszyna (maszynista, personel pokładowy i pasażerowie, z uwzględnieniem potrzeb osób o ograniczonej zdolności poruszania się), pasywne i aktywne urządzenia bezpieczeństwa oraz wyposażenie na potrzeby zdrowotne pasażerów i personelu pokładowego.

2.8. Utrzymanie

Procedury, urządzenia towarzyszące, centra logistyczne dla prac związanych z utrzymaniem oraz rezerwy umożliwiające obowiązkowe utrzymanie korekcyjne i profilaktyczne celem zapewnienia interoperacyjności systemu kolejowego oraz wymaganej wydajności.”

ZAŁĄCZNIK II

„ZAŁĄCZNIK V

DEKLARACJA WERYFIKACJI PODSYSTEMÓW**1. Deklaracja weryfikacji WE podsystemów**

Deklaracja weryfikacji WE oraz dokumentacja towarzysząca muszą być oznaczone datą i podpisane.

Deklaracja musi opierać się na informacjach uzyskanych z zastosowania procedury weryfikacji WE podsystemów określonej w sekcji 2 załącznika VI. Deklaracja musi być sporządzona w tym samym języku, w jakim napisana jest dokumentacja techniczna, i musi zawierać co najmniej:

- odniesienie do dyrektywy,
- nazwę i adres podmiotu zamawiającego lub producenta, lub jego upoważnionego przedstawiciela mającego swą siedzibę na terytorium Unii Europejskiej (wraz z nazwą handlową oraz pełnym adresem; w przypadku upoważnionego przedstawiciela należy podać także nazwę handlową podmiotu zamawiającego lub producenta),
- krótki opis podsystemu,
- nazwę i adres jednostki notyfikowanej, która przeprowadziła weryfikację WE, o której mowa w art. 18,
- odniesienie do dokumentów zawartych w dokumentacji technicznej,
- wszelkie odpowiednie tymczasowe lub ostateczne przepisy, jakim podlegają podsystemy, oraz w szczególności, w stosownych przypadkach, ewentualne ograniczenia lub warunki eksploatacji,
- jeśli tymczasowa: okres ważności deklaracji WE,
- tożsamość sygnatariusza.

W przypadku odniesienia w załączniku VI do deklaracji WE pośredniego potwierdzenia weryfikacji, do deklaracji tej stosuje się przepisy niniejszej sekcji.

2. Deklaracja weryfikacji podsystemów w przypadku przepisów krajowych

W przypadku odniesienia w załączniku VI do deklaracji weryfikacji podsystemów w przypadku przepisów krajowych, do tej deklaracji zastosowanie mają przepisy sekcji 1 z uwzględnieniem odpowiednich zmian.”

ZAŁĄCZNIK III

„ZAŁĄCZNIK VI

PROCEDURA WERYFIKACYJNA DLA PODSYSTEMÓW**1. PRZEPISY OGÓLNE**

Procedura weryfikacyjna dla podsystemów obejmuje sprawdzenie i potwierdzenie certyfikatem, że podsystem:

- został zaprojektowany, zbudowany i zainstalowany w sposób umożliwiający spełnienie niezbędnych dotyczących go wymogów, oraz
- może zostać dopuszczony do eksploatacji.

2. PROCEDURA WERYFIKACYJNA WE**2.1. Wprowadzenie**

Weryfikacja WE jest procedurą, w ramach której jednostka notyfikowana sprawdza i potwierdza certyfikatem, że podsystem:

- jest zgodny z odpowiednimi TSI,
- jest zgodny z innymi przepisami wynikającymi z Traktatu.

2.2. Części podsystemów i etapy**2.2.1. Pośrednie potwierdzenie weryfikacji**

Jeżeli przewiduje to TSI lub – w stosownych przypadkach – na wniosek wnioskodawcy podsystem można podzielić na określone części lub sprawdzić na określonych etapach procedury weryfikacyjnej.

Pośrednie potwierdzenie weryfikacji (ISV) jest procedurą, w ramach której jednostka notyfikowana sprawdza i potwierdza certyfikatem określone części podsystemu lub określone etapy procedury weryfikacyjnej.

Każde pośrednie potwierdzenie weryfikacji prowadzi do wydania certyfikatu WE pośredniego potwierdzenia weryfikacji przez jednostkę notyfikowaną wybraną przez wnioskodawcę, który z kolei sporządza deklarację WE pośredniego potwierdzenia weryfikacji. Certyfikat pośredniego potwierdzenia weryfikacji i deklaracja pośredniego potwierdzenia weryfikacji muszą zawierać odniesienie do TSI, których dotyczyła ocena zgodności.

2.2.2. Części podsystemu

Wnioskodawca musi złożyć wniosek o pośrednie potwierdzenie weryfikacji dla każdej części. Każda część jest sprawdzana na każdym etapie zgodnie z sekcją 2.2.3.

2.2.3. Etapy procedury weryfikacyjnej

Podsystem lub określone części podsystemu sprawdza się na każdym z następujących etapów:

- całościowy projekt,
- produkcja: budowa, w tym w szczególności prace w zakresie inżynierii lądowej i wodnej, produkcja, montaż składników oraz całościowe dostosowanie,
- testy końcowe.

Wnioskodawca może złożyć wniosek o pośrednie potwierdzenie weryfikacji dla etapu projektu (włącznie z badaniami typu) oraz dla etapu produkcji.

2.3. Certyfikat weryfikacji**2.3.1. Jednostka notyfikowana odpowiedzialna za weryfikację WE dokonuje oceny projektu, produkcji i testów końcowych podsystemu i sporządza certyfikat weryfikacji WE przeznaczony dla wnioskodawcy, który z kolei sporządza deklarację WE weryfikacji. Certyfikat weryfikacji WE musi zawierać odniesienie do TSI, których dotyczyła ocena zgodności.**

Jeżeli zgodność podsystemu ze wszystkimi stosownymi TSI nie została sprawdzona (np. w przypadku odstępstwa, częściowego stosowania TSI w odniesieniu do modernizacji lub odnowienia, okresu przejściowego dla TSI lub szczególnego przypadku), certyfikat WE zawiera dokładne odniesienie do TSI lub ich części, z którymi zgodność nie została sprawdzona przez jednostkę notyfikującą podczas procedury weryfikacyjnej WE.

2.3.2. Po wydaniu certyfikatów WE pośredniego potwierdzenia weryfikacji jednostka notyfikowana odpowiedzialna za weryfikację WE podsystemu uwzględnia przedmiotowe certyfikaty WE pośredniego potwierdzenia weryfikacji oraz, przed wydaniem certyfikatu weryfikacji WE:

- weryfikuje, czy certyfikaty WE pośredniego potwierdzenia weryfikacji należycie spełniają stosowne wymagania TSI,
- sprawdza wszystkie aspekty nieobjęte certyfikatem (certyfikatami) WE pośredniego potwierdzenia weryfikacji, oraz
- sprawdza końcowe testy całego podsystemu.

2.4. Dokumentacja techniczna

Dokumentacja techniczna towarzysząca deklaracji weryfikacji WE musi zawierać następujące elementy:

- parametry techniczne związane z projektem, w tym ogólne i szczegółowe rysunki powykonawcze, schematy elektryczne i hydrauliczne, schematy obwodów sterowania, opisy systemów przetwarzania danych i automatyki, instrukcje obsługi i utrzymania itd., stosowne dla danego podsystemu,
- wykaz wchodzących w skład podsystemu składników interoperacyjności, o których mowa w art. 5 ust. 3 lit. d),
- kopie deklaracji WE zgodności lub przydatności do użytku, które muszą posiadać wymienione składniki, zgodnie z art. 13 niniejszej dyrektywy, w razie konieczności wraz z odpowiednimi zapisami obliczeniowymi oraz kopą zapisów testów i badań przeprowadzonych przez jednostkę notyfikowaną odpowiedzialną za weryfikację WE w oparciu o wspólne specyfikacje techniczne,
- certyfikaty WE pośredniego potwierdzenia weryfikacji, o ile są dostępne, oraz – w takim przypadku i jeżeli jest to stosowne – deklarację lub deklaracje WE pośredniego potwierdzenia weryfikacji, które towarzyszą certyfikatom weryfikacji WE, w tym wyniki weryfikacji przez jednostkę notyfikowaną ważności tych certyfikatów,
- certyfikat weryfikacji WE wraz z odpowiednimi zapisami obliczeniowymi i kontrasygnowany przez jednostkę notyfikowaną odpowiedzialną za weryfikację WE, stwierdzający zgodność podsystemu z wymogami stosownych TSI i wymieniający wszelkie zastrzeżenia zanotowane podczas wykonywania czynności i nieusunięte; do certyfikatu weryfikacji WE powinny być także dołączone sprawozdania z przeprowadzonych inspekcji i kontroli, sporządzone przez tę samą jednostkę w związku z jej zadaniami, zgodnie z sekcjami 2.5.3 i 2.5.4,
- certyfikaty WE wydane zgodnie z innymi aktami prawnymi wynikającymi z Traktatu,
- jeżeli zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 352/2009 ⁽¹⁾ wymagana jest bezpieczna integracja, wnioskodawca dołącza do dokumentacji technicznej sprawozdanie oceniające dotyczące wspólnych metod oceny bezpieczeństwa (CSM) w odniesieniu do oceny ryzyka, o których mowa w art. 6 ust. 3 dyrektywy 2004/49/WE.

2.5. Monitorowanie

2.5.1. Celem monitorowania WE jest zapewnienie spełnienia zobowiązań wynikających z dokumentacji technicznej w czasie budowy podsystemu.

2.5.2. Jednostka notyfikowana odpowiedzialna za kontrolę budowy podsystemu musi mieć stały dostęp do placów budowy, warsztatów produkcyjnych, przestrzeni składowania oraz w stosownych przypadkach do urządzeń prefabrykujących lub testujących, jak też, ogólniej, do wszelkich obiektów, jakie uzna ona za konieczne do wykonania swych zadań. Jednostka notyfikowana musi otrzymać od wnioskodawcy wszelkie dokumenty konieczne do tego celu, a w szczególności plany wdrażania oraz dokumentację techniczną dotyczącą danego podsystemu.

2.5.3. Jednostka notyfikowana odpowiedzialna za kontrolę wdrożenia musi okresowo przeprowadzać audyty celem potwierdzenia zgodności z odpowiednimi TSI. Musi ona też dostarczyć sprawozdanie audytowe podmiotom odpowiedzialnym za wdrażanie. Jej obecność może być wymagana na pewnych etapach budowy.

2.5.4. Ponadto jednostka notyfikowana może składać niezapowiedziane wizyty na placu budowy lub w warsztacie produkcyjnym. Podczas takich wizyt jednostka notyfikowana może przeprowadzić pełny lub częściowy audyt. Musi ona dostarczyć podmiotom odpowiedzialnym za wdrożenie sprawozdanie z inspekcji oraz – w stosownych przypadkach – sprawozdanie z kontroli.

⁽¹⁾ Dz.U. L 108 z 22.4.2009, s. 4.

- 2.5.5. W celu wydania deklaracji przydatności do stosowania WE, o której mowa w sekcji 2 załącznika IV, jednostka notyfikowana musi być zdolna do monitorowania podsystemu, w którym zamontowano składnik interoperacyjności, aby ocenić – jeżeli wymaga tego odpowiednia TSI – jego przydatność do stosowania w otoczeniu kolejowym, do którego jest on przeznaczony.

2.6. Przechowywanie dokumentacji

Pełna dokumentacja określona w pkt 2.4 musi zostać złożona u wnioskodawcy na poparcie certyfikatu WE pośredniego potwierdzenia weryfikacji wydanego przez jednostkę notyfikowaną odpowiedzialną w tym zakresie, jeżeli jest on dostępny, lub na poparcie certyfikatu weryfikacji wydanego przez jednostkę notyfikowaną odpowiedzialną za weryfikację WE podsystemu. Dokumentacja musi zostać załączona do deklaracji weryfikacji WE, którą wnioskodawca przesyła właściwemu organowi, do którego zwraca się z wnioskiem o zezwolenie na dopuszczenie do eksploatacji.

Wnioskodawca musi przechowywać kopię dokumentacji przez cały okres eksploatacji podsystemu. Kopia dokumentacji musi zostać przesłana każdemu innemu państwu członkowskiemu, które o to wystąpi.

2.7. Publikacja

Każda jednostka notyfikowana musi okresowo publikować istotne informacje dotyczące:

- otrzymanych wniosków o weryfikację WE i pośrednie potwierdzenie weryfikacji,
- wniosków o ocenę zgodności i/lub przydatności do stosowania składników interoperacyjności,
- wydanych certyfikatów WE pośredniego potwierdzenia weryfikacji lub przypadków odmowy ich wydania,
- wydanych certyfikatów WE zgodności i/lub przydatności do stosowania lub przypadków odmowy ich wydania,
- wydanych certyfikatów weryfikacji WE lub przypadków odmowy ich wydania.

2.8. Język

Dokumentacja oraz korespondencja dotycząca procedur weryfikacji WE muszą być sporządzane w języku urzędowym UE państwa członkowskiego, na terenie którego ma siedzibę wnioskodawca, lub w języku urzędowym UE zaaprobowanym przez wnioskodawcę.

3. PROCEDURA WERYFIKACJI W PRZYPADKU PRZEPISÓW KRAJOWYCH

3.1. Wprowadzenie

Procedura weryfikacji w przypadku przepisów krajowych jest procedurą, w ramach której podmiot wyznaczony zgodnie z art. 17 ust. 3 (podmiot wyznaczony) sprawdza i potwierdza certyfikatem, że podsystem spełnia przepisy krajowe notyfikowane zgodnie z art. 17 ust. 3.

3.2. Certyfikat weryfikacji

Podmiot wyznaczony odpowiedzialny za procedurę weryfikacji w przypadku przepisów krajowych sporządza certyfikat weryfikacji przeznaczony dla wnioskodawcy.

Certyfikat zawiera dokładne odesłanie do przepisu krajowego lub przepisów krajowych, zgodność z którymi podmiot wyznaczony sprawdził w procesie weryfikacji, w tym do przepisów dotyczących części objętych odstępstwem od TSI lub podlegających modernizacji lub odnowieniu.

W przypadku przepisów krajowych dotyczących podsystemów wchodzących w skład pojazdu wyznaczony podmiot dzieli certyfikat na dwie części, z których jedna zawiera odesłanie do przepisów krajowych ściśle dotyczących kompatybilności technicznej między pojazdem a daną siecią, a druga – do wszystkich pozostałych przepisów krajowych.

3.3. Dokumentacja techniczna

Dokumentacja techniczna towarzysząca certyfikatowi weryfikacji w przypadku przepisów krajowych musi zostać dołączona do dokumentacji technicznej, o której mowa w pkt 2.4, i musi zawierać dane techniczne istotne dla oceny zgodności podsystemu z przepisami krajowymi.”

DECYZJE

DECYZJA KOMISJI

z dnia 24 marca 2010 r.

w sprawie pomocy państwa C 4/03 (ex NN 102/02) udzielonej przez Włochy na rzecz WAM SpA

(notyfikowana jako dokument nr C(2010) 1711 cor.)

(Jedynie tekst w języku włoskim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2011/134/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 108 ust. 2 akapit pierwszy ⁽¹⁾,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

uwzględniając decyzję, na mocy której Komisja postanowiła wszcząć procedurę określoną w art. 108 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w odniesieniu do pomocy C 4/03 (ex NN 102/02) ⁽²⁾,

po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag zgodnie z przywołanymi artykułami i uwzględniając otrzymane odpowiedzi,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. PROCEDURA

Procedura przed Komisją

- (1) Pismem z dnia 26 lipca 1999 r. do Komisji wpłynęła skarga na WAM Engineering Ltd. Postawiony w skardze zarzut dotyczył przyznania przez rząd włoski nielegalnych dotacji na rzecz WAM SpA.
- (2) Pismami z dnia 5 sierpnia 1999 r. oraz 10 września 1999 r. zwrócono się do władz włoskich o wyjaśnienia. Skarżący przedstawił dodatkowe informacje w piśmie z dnia 2 września 1999 r. Pismem z dnia 13 grudnia 1999 r. Komisja przekazała skarżącemu odpowiedź władz włoskich przesłaną pismem z dnia 11 października 1999 r. oraz wyraziła zamiar przeprowadzenia formalnego postępowania wyjaśniającego.

⁽¹⁾ Ze skutkiem od dnia 1 grudnia 2009 r. art. 87 i 88 Traktatu WE stały się odpowiednio art. 107 i 108 TFUE. Treść tych dwóch grup postanowień jest zasadniczo identyczna. Dla celów niniejszej decyzji odniesienia do art. 107 i 108 TFUE należy w stosownych przypadkach rozumieć jako odniesienia do art. 87 i 88 Traktatu WE, a odniesienia do Sądu Pierwszej Instancji należy rozumieć jako odniesienia do Sądu.

⁽²⁾ C(2003) 35 wersja ostateczna (Dz.U. C 142 z 18.6.2003, s. 2).

- (3) Jednocześnie Komisja prowadziła badanie sondażowe w sprawie krajowych programów wsparcia dla bezpośrednich inwestycji zagranicznych poza EU (BIZ), którego wynikiem miał być komunikat Komisji w tej sprawie.

- (4) Pismem z dnia 18 grudnia 2001 r. Komisja zwróciła się do Włoch z prośbą o dalsze informacje w następstwie ponowionego działania ze strony skarżącego (pismami z dnia 31 marca 2000 r. i 11 października 2000 r. przesłano do Komisji dwa przypomnienia) oraz z uwagi na opóźnienie przez Komisję badań sondażowych w sprawie BIZ.

- (5) W świetle informacji przedstawionych w pismach z dnia 20 lutego 2002 r. i 27 marca 2002 r. władzom włoskim zadano kolejne pytania w piśmie z dnia 12 kwietnia 2002 r.

- (6) Władze włoskie przesłały odpowiedź w piśmie z dnia 21 maja 2002 r. Pismem z dnia 5 czerwca 2002 r. Komisja poinformowała władze włoskie, iż uznała przedłożone informacje za niekompletne i poprosiła o uzupełnienie brakujących informacji i przesłanie dalszych wyjaśnień w terminie dwudziestu dni roboczych od daty otrzymania pisma.

- (7) Ponieważ nie uzyskano żadnej odpowiedzi pomimo wniosku władz włoskich, zawartego w piśmie z dnia 25 czerwca 2002 r., o przedłużenie terminu do 31 lipca 2002 r., w dniu 26 września 2002 r. Komisja przyjęła nakaz udzielenia informacji zgodnie z art. 10 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE ⁽³⁾ (dalej zwanego „rozporządzeniem (WE) nr 659/1999”). W międzyczasie sprawę przekazano do „rejstru pomocy nienotyfikowanej” i nadano jej numer NN 102/2002.

- (8) Pismami z dnia 26 czerwca 2002 r. i 4 października 2002 r. skarżący został poinformowany o postępach sprawy. Skarżący zwrócił się z prośbą o podanie wyniku nakazu udzielenia informacji w piśmie z dnia 31 października 2002 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 83 z 27.3.1999, s. 1.

- (9) Władze włoskie przedstawiły żądane informacje w piśmie z dnia 16 października 2002 r., a dodatkowe informacje w piśmie z dnia 24 października 2002 r.
- (10) Pismem z dnia 24 stycznia 2003 r. Komisja poinformowała Włochy o decyzji o wszczęciu procedury przewidzianej w art. 88 ust. 2 traktatu WE, obecnie art. 108 ust. 2 TFUE w odniesieniu do przedmiotowej decyzji ⁽⁴⁾.
- (11) Pismem z dnia 29 stycznia 2003 r. poinformowano skarżącego o wszczęciu postępowania.
- (12) Nie otrzymawszy jeszcze wyżej wymienionego pisma, skarżący skierował do Komisji przypomnienie w piśmie z dnia 10 lutego 2003 r.
- (13) W odpowiedzi na komunikat skierowany do władz włoskich, dotyczący wszczęcia postępowania, WAM SpA wystosowała pismo bezpośrednio do Komisji (pismo z dnia 10 lutego 2003 r.).
- (14) Pismem z dnia 27 lutego 2003 r. Włochy zwróciły się z prośbą o przedłużenie do dnia 7 marca 2003 r. 15-dniowego terminu na składanie uwag na temat poufności, zgodnie z decyzją Komisji.
- (15) Pismem z dnia 10 marca 2003 r. Włochy zwróciły się do Komisji z prośbą o niepublikowanie decyzji z uwagi na chęć zwrotu pomocy przez beneficjenta, co zadeklarowała również sama spółka WAM SpA pismem z dnia 13 marca 2003 r., przesłanym bezpośrednio do Komisji.
- (16) Pismem z dnia 18 marca 2003 r. Komisja zwróciła uwagę na fakt, iż w celu uniknięcia publikacji potrzebna jest ostateczna decyzja zamykająca sprawę, która jest uwarunkowana uprzednim przedłożeniem dowodu faktycznego odzyskania dwóch transzy pomocy wraz z odsetkami, obliczonymi w sposób przyjęty przez Komisję.
- (17) Jako że kwota zaproponowana przez rząd włoski w piśmie z dnia 13 maja 2003 r. była znacznie niższa niż pierwsze szacunki ekwiwalentu dotacji dla tej pomocy obliczonego przez Komisję na podstawie danych dostępnych w chwili wszczynania procedury, Komisja powiadomiła Włochy pismem z dnia 22 maja 2003 r., iż uznaje się, że proponowana kwota do zwrotu nie spełnia jej kryteriów, w związku z czym wkrótce nastąpi publikacja.
- (18) Pismem z dnia 13 czerwca 2003 r. skarżący zwrócił się z prośbą o informacje na temat publikacji decyzji. Komisja odpowiedziała pismem z dnia 18 czerwca 2003 r.; kolejny komunikat został wysłany do skarżącego tego samego dnia pocztą elektroniczną w celu powiadomienia go, iż publikacja właśnie miała miejsce.
- (19) Pismem z dnia 1 lipca 2003 r., poprzedzonym faksem, spółka WAM SpA zwróciła się z wnioskiem o dostęp do akt sprawy. Wniosek ten został odrzucony przez Komisję pismem z dnia 14 lipca 2003 r.
- (20) Pismem z dnia 20 czerwca 2003 r. spółka WAM SpA odpowiedziała bezpośrednio na powiadomienie Komisji wysłane do Włoch o publikacji decyzji. Komisja odpowiedziała pismem z dnia 11 lipca 2003 r.
- (21) Pismem z dnia 27 czerwca 2003 r. skarżący wyraził zamiar żądania odszkodowania od spółki WAM SpA z uwagi na poniesione straty, pod warunkiem że ostateczna decyzja Komisji będzie negatywna. Skarżący zwrócił się z prośbą o powiadomienie o procedurze, która ma być zastosowana.
- (22) Pismem z dnia 4 lipca 2003 r. przedsiębiorstwo Morton Machine Company Limited poinformowało, iż zostało wezwane do stawienia się we włoskim sądzie przez spółkę WAM SpA., która dochodzi własnego odszkodowania, i zwróciło się do Komisji z zapytaniem o możliwość wycofania wezwania do sądu.
- (23) Pismem z dnia 10 lipca 2003 r. Komisja odpowiedziała na obydwa wymienione wyżej pisma Morton Machine Company.
- (24) Pismem z dnia 16 lipca 2003 r. przedstawiono uwagi zainteresowanych stron trzecich wraz z prośbą o potraktowanie powyższych uwag w sposób poufny.
- (25) W dniu 23 lipca 2003 r. odbyło się spotkanie służb Komisji z władzami włoskimi. W związku z tym spotkaniem rząd włoski przedstawił określone informacje pismem z dnia 22 lipca 2003 r., które zarejestrowano dnia 25 lipca 2003 r. Dodatkowe informacje przekazane zostały bezpośrednio Komisji pismem z dnia 8 sierpnia 2003 r. przez Presidenza del Consiglio dei Ministri (kancelarię rady ministrów) [Dipartimento per il coordinamento delle politiche comunitarie (departament ds. koordynacji polityki Wspólnoty)].
- (26) Pismem z dnia 21 sierpnia 2003 r. przedsiębiorstwo Morton Machine Company Limited zapytało, czy przyjęta już została ostateczna decyzja, oraz poprosiło o informowanie go na bieżąco o rozwoju sytuacji. Komisja odpowiedziała pismem z dnia 28 sierpnia 2003 r.
- (27) Pismem z dnia 19 września 2003 r. Włochy przedstawiły Komisji swoje uwagi dotyczące wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego.
- (28) Pismem z dnia 3 listopada 2003 r. Włochy przedstawiły swoje uwagi dotyczące komentarzy stron trzecich.
- (29) W odpowiedzi na wniosek o odszkodowanie z dnia 30 lipca 2003 r. złożony przez spółkę WAM SpA odmowa dostępu do dokumentów została potwierdzona przez sekretariat generalny pismem z dnia 16 września 2003 r.
- (30) Dane, których brakowało w odpowiedzi z dnia 19 września 2003 r., zostały uzupełnione przez Włochy pismem z dnia 14 stycznia 2004 r.

⁽⁴⁾ Porównaj: przypis 2.

- (31) Dnia 19 maja 2004 r. Komisja przyjęła decyzję na mocy art. 7 ust. 3 i 5 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ⁽⁵⁾.

Procedura przed Sądem Pierwszej Instancji i Trybunałem Sprawiedliwości

- (32) Zarówno spółka WAM SpA, jak i Włochy odwołały się od decyzji Komisji z dnia 19 maja 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji. Sąd Pierwszej Instancji po podjęciu decyzji o połączeniu tych spraw wydał wyrok w dniu 6 września 2006 r. i unieważnił decyzję Komisji, motywując swoją decyzję faktem, iż Komisja nie dowiodła w sposób wystarczający tego, że pomoc mogła mieć wpływ na handel i konkurencję na rynku UE z uwagi na okoliczności sprawy ⁽⁶⁾.
- (33) Komisja odwołała się od wyroku Sądu Pierwszej Instancji. W dniu 30 kwietnia 2009 r. Sąd Pierwszej Instancji odrzucił odwołanie Komisji ⁽⁷⁾.

II. OPIS POMOCY

- (34) WAM SpA jest spółką prawa włoskiego z siedzibą w Cavezzo, Włochy. W okresie, którego dotyczy sprawa, w latach 1995–2000, działalność rynkowa spółki dotyczyła produkcji oraz wprowadzania do obrotu przenośników śrubowych i podajników ślimakowych, odpylaczy i zaworów mających zastosowanie w zakładach przemysłowych. Na rynku tym działa wielu producentów z UE. Szczególnie w ramach rynku odpylaczy spółka WAM SpA miała szereg znaczących konkurentów z UE dysponujących zaawansowaną technologią oraz dobrze rozwiniętą strukturą handlową ⁽⁸⁾.
- (35) W odniesieniu do obecności WAM SpA na rynku włoskim udział spółki w rynku przenośników śrubowych do cementu wynosił 60 % w 1991 r., 50 % w 2000 r. oraz 55 % w 2003 r. Udział spółki w rynku odpylaczy wynosił 40 % w 1991 r., a następnie wzrósł do 50 % w 2000 r. oraz do 60 % w 2003 r. ⁽⁹⁾.
- (36) Od 1997 r. WAM SpA zaczęła rozszerzać zakres swojej działalności na inne rynki UE, szczególnie w zachodnich Niemczech i Francji. W 2000 r. jej udział w rynku przenośników śrubowych do cementu wynosił 70 % we Francji i Niemczech oraz 60 % w Zjednoczonym Królestwie, natomiast udział w rynkach odpylaczy tych krajów

wynosił 50 % we Francji, 20 % w Niemczech oraz 10 % w Zjednoczonym Królestwie ⁽¹⁰⁾.

- (37) W 1994 r. utworzono japońską spółkę zależną – WAM Japan. Jej działalność obejmuje głównie wprowadzanie do obrotu dwóch produktów – odpylaczy i zaworów – które wytwarzano we Włoszech i przewożono po umiarkowanie niskich kosztach. W 1995 r. utworzono chińską spółkę zależną, która początkowo funkcjonowała jako spółka *joint venture* z lokalnym partnerem, a od 1998 r. stała się w pełni spółką zależną WAM SpA ⁽¹¹⁾.
- (38) W analizowanym okresie WAM SpA miała również 84 % udziałów w „WAM Engineering Ltd”, spółce prawa angielskiego, z siedzibą w Tewkesbury, Zjednoczone Królestwo. WAM Engineering Ltd prowadziła działalność na rynku projektowania, produkcji i sprzedaży urządzeń do mieszania przemysłowego, wykorzystywanych głównie w przemyśle spożywczym, chemicznym, farmaceutycznym i sektorze ochrony środowiska.
- (39) Odnosząc się do polityki ustalania cen stosowanej przez WAM Engineering Ltd w Zjednoczonym Królestwie, skarżący twierdził, iż WAM była w stanie zaoferować te same produkty (sprzęt do mieszania przemysłowego), które produkowała i sprzedawała spółka skarżącego, po cenie odpowiadającej ok. 1/3 jego ceny – tj. cenie, która zdaniem skarżącego z trudem pokryłaby koszt surowców do produkcji urządzeń, co w ocenie skarżącego było wynikiem finansowania przez rząd włoski, w szczególności na mocy ustawy 394/81.
- (40) Według skarżącego WAM Engineering Ltd przyznano wsparcie finansowe na programy penetracji handlowej w krajach niebędących członkami UE na mocy ustawy 394/81. W szczególności ustawa 394/81 miała wspierać firmy włoskie pragnące ustanowić spółki zależne zagranicą, np. biura przedstawicielskie, sklepy czy magazyny.
- (41) Władze włoskie potwierdziły przyznanie pomocy w formie pożyczki o obniżonym oprocentowaniu w kwocie 2 281 450 000 ITL (ok. 1,18 mln EUR) na rzecz WAM SpA w roku 1995, przeznaczonej na projekty w Japonii, Korei Południowej i na Tajwanie. Według władz włoskich beneficjentowi przyznano jednak faktycznie kwotę pożyczki o obniżonym oprocentowaniu w wysokości 1 358 505 421 ITL (ok. 0,7 mln EUR), ponieważ nie zrealizowano planowanych projektów w Korei i na Tajwanie ze względu na kryzys gospodarczy w tych krajach.
- (42) Pożyczka o obniżonym oprocentowaniu stanowiła 85 % wydatków kwalifikowalnych. Dopłata do oprocentowania mogła wynieść 60 % stopy referencyjnej. Pożyczka miała zostać spłacona w przeciągu 5 lat, na zasadzie liniowej, w równych ratach półrocznych, z odsetkami należnymi od pozostałego salda. Przewidziano dwuletni okres karencji.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 63 z 4.3.2006, s. 11.

⁽⁶⁾ Sprawy połączone T-304/04 i T-316/04 *Włochy oraz Wam przeciwko Komisji* [2006] Zb.Orz. II-64.

⁽⁷⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 30 kwietnia 2009 r. w sprawie C-494/06 P *Komisja przeciwko Republice Włoskiej i WAM SpA*, jeszcze niezgłoszony.

⁽⁸⁾ Takie jak Dce i R-Master (Zjednoczone Królestwo), Infa-Stauband Ats (Niemcy) i Fda (Francja). Zob. Centrum ds. badań gospodarczych (Wydział gospodarki politycznej Uniwersytetu w Modenie i Reggio Emilia), „The Rise of a District Lead Firm: The case of WAM (1968 – 2003)”, luty 2009 r. .

⁽⁹⁾ Centrum ds. badań gospodarczych (Wydział gospodarki politycznej Uniwersytetu w Modenie i Reggio Emilia), „The Rise of a District Lead Firm: The case of WAM (1968 – 2003)”, luty 2009 r.

⁽¹⁰⁾ Porównaj: przypis 9.

⁽¹¹⁾ Porównaj: przypis 9.

- (43) Dopłata do oprocentowania konkretnej pożyczki (równa 4,4 %) została obliczona w odniesieniu do stopy rynkowej wynoszącej 11 %. W świetle powyższego oraz na podstawie informacji dostępnych w momencie wszczęcia postępowania, intensywność pomocy szacowana była na 16,38 % ekwiwalentu dotacji brutto, co dawałoby kwotę pomocy w wysokości 222,523 mln ITL (ok. 115 000 EUR).
- (44) Koszty kwalifikowalne tej pomocy podzielono na dwie kategorie: koszty związane ze stałymi strukturami za granicą oraz koszty promocji handlowej. Uznane koszty, wyrażone w milionach ITL, są następujące:

(w mln ITL)

KOSZTY KWALIFIKOWALNE	PRZYZNANA POŻYCZKA
STAŁE STRUKTURY	
Czynsz, ubezpieczenie, media	122,56
Koszty eksploatacji (w szczególności personelu, mebli, wyposażenia stałych struktur)	556,94
Wzory	38,23
Usługi doradcze	29,43
Suma częściowa 1	747,18
PROMOCJA HANDLOWA	
Składowanie towaru	456,28
Analizy rynkowe	40,95
Targi i wystawy	12,19
Reklama	94,39
Podróże personelu i przedsiębiorcy	7,52
Suma częściowa 2	611,33
Suma całkowita	1 358,51

- (45) Ponadto pismem z dnia 21 maja 2002 r. władze włoskie w odpowiedzi na dokładne pytanie Komisji oświadczyły, iż spółce WAM SpA w dniu 9 listopada 2000 r. udzielono w ramach tego samego programu kolejnej pożyczki o obniżonym oprocentowaniu, w wysokości 1 940 579 808 ITL (ok. 1 mln EUR).
- (46) W momencie wszczynania postępowania Komisja nie знаła żadnych innych szczegółów tej dodatkowej pomocy.

III. PODSTAWY WSZCZĘCIA POSTĘPOWANIA

W odniesieniu do pomocy przyznanej spółce WAM SpA w 1995 r.

- (47) W piśmie z dnia 21 maja 2002 r., władze włoskie stwierdziły, że pomoc przyznana WAM SpA w roku 1995 na mocy ustawy 394/81 była znacznie niższa niż próg

de minimis oraz że w ciągu tego samego okresu trzech lat temu samemu beneficjentowi nie przyznano żadnej innej pomocy *de minimis*. Ponadto podkreśliły one fakt, iż w żadnym sensie nie można było uznać pomocy za bezpośrednio powiązaną z ilościami wywożonych produktów.

- (48) Komisja wskazała, iż większość kosztów kwalifikowalnych uwzględnianych w kontekście konkretnej pomocy przyznanej WAM SpA w 1995 r., takich jak czynsz, ubezpieczenie i media oraz koszty eksploatacji (czyli personelu, mebli i wyposażenia) w odniesieniu do stałych siedzib zagranicą, można było uznać za pomoc na ustanowienie i obsługę sieci dystrybucyjnej.
- (49) Podobnie, zdaniem Komisji, koszty usług doradczych związanych ze stałymi strukturami za granicą, z reklamą oraz podróżami służbowymi należało zaliczyć do wydatków bieżących związanych z działalnością wywozową.
- (50) W decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego Komisja stwierdziła, że zgodnie z ostatnim punktem obwieszczenia Komisji w sprawie określania stosownych zasad oceny pomocy państwa niezgodnej z prawem⁽¹²⁾, gdzie w momencie wydawania decyzji wytyczne zastąpiono rozporządzeniem, Komisja uważa, iż zasady określone w rozporządzeniu mają zastosowanie w zakresie, w jakim są bardziej korzystne od zasad zawartych w wytycznych. Zatem, jak zauważyła Komisja w decyzji w sprawie wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego, jeśli chodzi o zasadę *de minimis*, należy zasadniczo stosować zasady rozporządzenia Komisji (WE) nr 69/2001 w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady *de minimis*⁽¹³⁾ (zwanym dalej „rozporządzeniem (WE) nr 69/2001”).
- (51) Rozporządzenie (WE) nr 69/2001 nie miało jednak zastosowania do pomocy udzielanej na rzecz działalności związanej z wywozem, a mianowicie pomocy bezpośrednio związanej z ilością wywożonych produktów, jak również ustanowieniem i działaniem sieci dystrybucyjnej lub innymi wydatkami bieżącymi związanymi z działalnością wywozową, zgodnie z art. 1 lit. a).
- (52) W odniesieniu do zgodności przedmiotowej pomocy z odpowiednią zasadą *de minimis* należy zauważyć, iż w decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego Komisji stwierdziła, iż wspólnotowe wytyczne w sprawie pomocy państwa dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) z 1992 r.⁽¹⁴⁾ (zwane dalej wytycznymi MŚP z 1992 r.) nie wykluczały wyrażnie pomocy związanej z działalnością wywozową, ale ustanowiły niższy próg pomocy *de minimis* na poziomie 50 000 ECU.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 119 z 22.5.2002, s. 22.

⁽¹³⁾ Dz.U. L 10 z 13.1.2001, s. 30.

⁽¹⁴⁾ Dz.U. C 213 z 19.8.1992, s. 2.

- (53) W świetle powyższego Komisja w decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego wyraziła wątpliwości, czy pomoc przyznana WAM SpA w 1995 r. zgodnie z ustawą 394/81 można uznać za zgodną z jakąkolwiek odpowiednią zasadą *de minimis*.
- (54) Ponadto na podstawie wstępnego badania Komisja miała poważne wątpliwości, czy pomoc na rzecz WAM SpA można było uznać za zgodną z Traktatem WE (obecnie TFUE) na podstawie jakiegokolwiek przepisu.

W odniesieniu do pomocy przyznanej WAM SpA w 2000 r.

- (55) W momencie wszczynania formalnego postępowania wyjaśniającego Komisja nie wiedziała o żadnych szczególnych cechach, takich jak intensywność i wydatki kwalifikowalne, pomocy na rzecz „Grupy WAM” (jak to zostało określone przez władze włoskie) przyznanej w roku 2000, również w formie pożyczki o obniżonym oprocentowaniu, zgodnie z ustawą 394/81. Władze włoskie nie przedstawiły żadnych stosownych informacji w tym zakresie.
- (56) W związku z powyższym Komisja nie była w stanie na tym etapie postępowania szczegółowo ocenić konkretnej pomocy. Ponieważ jednak pomoc służyła temu samemu celowi i została udzielona w ramach tej samej podstawy prawnej co pomoc przyznana w roku 1995, Komisja wyraziła wątpliwość czy można ją uznać za zgodną z którymkolwiek właściwym przepisem Traktatu WE (obecnie TFUE).
- (57) Władze włoskie w piśmie z dnia 24 października 2002 r. podkreśliły również, iż żadnej pomocy nie przyznano nigdy bezpośrednio na rzecz „WAM Engineering”, a we włoskim rejestrze gospodarczym nie zarejestrowano żadnej spółki pod tą nazwą. Komisja stwierdziła jednak, iż po pierwsze, „WAM SpA” posiadała 84 % udziałów w „WAM Engineering Ltd”, a po drugie, władze włoskie przyznały pismem z dnia 11 października 1999 r., że „WAM SpA” otrzymała pożyczkę o obniżonym oprocentowaniu na mocy ustawy 394/81, a pismem z dnia 21 maja 2002 r. dodały, iż w dniu 9 listopada 2000 r. „Grupa WAM” otrzymała kolejną pożyczkę o obniżonym oprocentowaniu w ramach tego samego programu.

IV. UWAGI ZAINTERESOWANYCH STRON

- (58) Uwagi dotyczące wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego pochodziły od zainteresowanej strony trzeciej, która poprosiła o nieujawnianie jej tożsamości.
- (59) Uwagi strony trzeciej stanowią wsparcie wysiłków Komisji mających na celu przywrócenie równych szans wszystkim konkurentom w danym sektorze oraz skargę na utratę możliwości technicznych i stanowisk ze względu na pozycję WAM SpA na rynku.

- (60) Pismem z dnia 3 listopada 2003 r. władze włoskie, które poinformowano o uwagach stron trzecich pismem Komisji z dnia 25 września 2003 r., wskazały, iż ich zdaniem przedmiotowe uwagi nie wniosły żadnego faktycznego wkładu, ponieważ potwierdzają one jedynie niektóre zarzuty wyrażone już w odniesieniu do tej samej sprawy np. przez skarżącego. W szczególności władze włoskie uznały, iż przedstawiły wystarczające dowody, aby wykazać brak powiązania między informacjami zawartymi w wymienionych wyżej uwagach a finansowaniem WAM SpA zgodnie z ustawą 394/81.

V. UWAGI WŁADZ WŁOSKICH

- (61) W odniesieniu do pożyczki z 1995 r. władze włoskie przedstawiły dowody, iż w momencie składania wniosku o pierwszy środek pomocowy oraz udzielenia pomocy WAM SpA spełniała wymogi definicji średniego przedsiębiorstwa przewidziane w punkcie 2.2 wytycznych MŚP z 1992 r., co wykazano w rocznym sprawozdaniu finansowym za 1994 r., ponieważ zatrudniała 163 pracowników, wykazywała obrót roczny rzędu 16,8 mln EUR oraz sumę bilansową w wysokości 20,1 mln EUR i należała do dwóch przedsiębiorstw, z których oba spełniały wymagania definicji MŚP. Władze włoskie same jednak przyznały, iż od 1998 r., a także w momencie przyznania drugiej pomocy w 2000 r., spółka WAM SpA nie była już MŚP.
- (62) Do wiedzy na temat konkretnej pomocy, którą Komisja już posiadała w momencie wszczęcia postępowania, nie dodano żadnego znaczącego elementu na temat pierwszego finansowania oprócz faktu, iż pożyczkę udostępniono beneficjentowi w kilku transzach, w odniesieniu do których okres karencji mógł wynosić od 2 lat do zera. Najwyraźniej pierwotna umowa nie przewidywała żadnych możliwości zmiany stopy procentowej. Według planu całkowity zwrot tej pożyczki powinien być nastąpić w kwietniu 2004 r.
- (63) Jeśli chodzi o drugą pożyczkę z 2000 r., władze włoskie wyjaśniły pismem z dnia 25 lipca 2003 r., iż całkowita rzeczywista kwota pożyczki wyniosła 3 603 574 689 ITL (1 861 091,01 EUR), a nie 1 940 579 808 ITL (ok. 1 mln EUR), jak wcześniej oświadczyły w piśmie z dnia 21 maja 2002 r. i jak wspomniano w decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego, ponieważ ta ostatnia suma dotyczyła jedynie części pożyczki, która została już spłacona w momencie sporządzenia pisma, a nie całkowitej kwoty przyznanej pomocy.
- (64) W rzeczywistości wypłacono kolejne dwie transze pomocy. Ostatnia, w wysokości 248 091,01 EUR, została wypłacona w dniu 22 stycznia 2003 r. Warunki udzielenia powyższej pożyczki są takie same jak te, które dotyczyły pożyczki z 1995 r., ponieważ obie pożyczki przyznano na mocy ustawy 394/81. Decyzję o przyznaniu całkowitej kwoty pożyczki z 2000 r. podjęto w dniu 9 listopada 2000 r., a umowę o jej przyznaniu podpisano w dniu 20 grudnia 2000 r.

- (65) Poniżej zamieszczono harmonogram kosztów kwalifikowalnych branych pod uwagę dla rzeczonoj pomocy, przekazany przez rząd włoski w załączeniu do pisma z dnia 22 lipca 2003 r.

(w tys. EUR)	
KOSZTY KWALIFIKOWALNE	PRYZNANE POŻYCZKI
STAŁE STRUKTURY	
Czynsz i meble lokalu, pojazdy	331,27
Koszty eksploatacji (zarządzanie, towary, personel)	973,50
Wzory	0,87
Szkolenia	25,24
Usługi doradcze	30,29
Suma częściowa 1	1 361,17
PROMOCJA HANDLOWA	
Składowanie towaru	353,39
Targi i promocje	6,37
Reklama	42,74
Podróże służbowe	94,84
Podróże klientów do Włoch	2,59
Suma częściowa 2	499,92
Suma całkowita	1 861,09

- (66) Ponadto z dokumentów dołączonych do pisma z dnia 14 stycznia 2004 r. wynika, iż przedmiotowy program powinny były realizować wspólnie WAM SpA i „WAM Bulk Handling Machinery Shanghai Co Ltd”, która jest miejscową firmą kontrolowaną w 100 % przez WAM SpA.
- (67) Uznano, że koszty kwalifikowalne obejmują wynajem pomieszczeń biurowych, magazynów, salonów wystawowych oraz warsztatu pomocy technicznej (o ogólnej powierzchni magazynowej 7 500 m²), nabywanie, dzierżawę lub leasing 3 pojazdów oraz koszt personelu w spółce macierzystej oraz za granicą (w szczególności 1 kierownika sprzedaży i 6 techników).
- (68) Stopa procentowa zastosowana w odniesieniu do konkretnej pożyczki wyniosła 2,32 %, tj. 40 % stopy referencyjnej obowiązującej w momencie przyznania pomocy i wynoszącej 5,8 %. Wydaje się, iż w umowie nie przewidziano żadnej zmiany stopy procentowej w czasie trwania pożyczki. Wyplacono ją beneficjentowi w kilku transzach, a zatem okres karencji wynosi od 2 lat do zera.

- (69) Jeśli chodzi o spłatę, z danych dostarczonych przez władze włoskie wynika, że w dniu 20 lutego 2003 r. upłynął dwuletni okres karencji, podczas którego zapłacono jedynie odsetki od transzy pożyczki już wypłaconej beneficjentowi. W dniu 20 sierpnia 2003 r. rozpoczął się 5-letni okres spłaty pożyczki. Spłatę pożyczki przewidziano na zasadzie liniowej, w równych półrocznych transzach, z odsetkami należnymi od kwoty pozostającej do spłaty. Zgodnie z harmonogramem ustalonego zwrotu należało zatem dokonać do 20 lutego 2008 r.

- (70) Co więcej, w odniesieniu do zmiany stopy procentowej w okresie spłaty władze włoskie stwierdziły, iż włoskie ramy prawne faktycznie przewidują ogólne zasady umożliwiające takie obniżki.
- (71) Ponadto w odniesieniu do obu pożyczek władze włoskie stwierdziły, że od kwoty pomocy należało odjąć koszt obowiązkowej gwarancji bankowej, wymaganej przed udzieleniem pożyczek.
- (72) W odniesieniu do działalności wywozowej WAM SpA na terenie i poza terenem UE przedstawiono następujące dane:

ROK	WYWÓZ NA TERENIE UE	WYWÓZ POZA TEREN UE	WYWÓZ OGÓŁEM
1995	10 237 196	4 477 951	14 715 147
1996	9 338 640	5 592 122	14 930 762
1997	9 974 814	5 813 442	15 788 256
1998	10 780 161	5 346 514	16 126 675
1999	11 885 473	5 276 525	17 161 998

- (73) Władze włoskie poinformowały Komisję, iż dane liczbowe dla całkowitego wywozu przedstawione powyżej stanowią odpowiednio od 52 % do 57,5 % łącznego obrotu rocznego WAM SpA w roku 1995 i roku 1999.
- (74) Władze włoskie przyznają również, że obie analizowane pożyczki nie są objęte ani rozporządzeniem (WE) nr 69/2001, ani rozporządzeniem Komisji (WE) nr 70/2001⁽¹⁵⁾, chociaż uważają, iż zachęty dla przedsiębiorstw UE, których celem jest wspieranie programów wdrażanych poza UE, nie wchodzą w zakres art. 87 ust. 3 Traktatu WE, obecnie art. 107 ust. 3 TFUE.

VI. OCENA POMOCY

Istnienie pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE

- (75) Artykuł 107 ust. 1 TFUE stanowi, iż „wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna

⁽¹⁵⁾ Dz.U. L 10 z 13.1.2001, s. 33.

z rynkiem wewnętrznym w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi”.

- (76) Z art. 107 ust. 1 TFUE wynika, że środek pomocy musi spełniać cztery warunki, aby można go było uznać za pomoc państwa. Po pierwsze, niezbędna jest interwencja państwa przeprowadzona przy użyciu zasobów państwowych. Po drugie, interwencja musi przynosić beneficjentowi selektywną korzyść. Po trzecie, musi zachodzić ryzyko wpływu na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi, a po czwarte, środek musi zakłócać lub grozić zakłóceniem konkurencji.

Zasoby państwowe i możliwość ich przypisania państwu

- (77) Pojęcie pomocy państwa ma zastosowanie do każdego środka pomocy, przyznanego pośrednio lub bezpośrednio i finansowanego przy użyciu zasobów państwowych oraz który jest przyznawany przez państwo bądź instytucje działające na podstawie mandatu państwowego. W orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości określono bardzo wyraźnie, iż nie ma żadnej różnicy między pomocą przekazaną bezpośrednio przez państwo a pomocą przekazaną przez podmioty publiczne lub prywatne utworzone przez państwo do tego celu⁽¹⁶⁾.
- (78) Środki pomocy będące przedmiotem postępowania zostały przyznane w 1995 r. przez komitet utworzony na mocy art. 2 ustawy 394/81⁽¹⁷⁾, a w 2000 r. przez Comitato Agevolazioni⁽¹⁸⁾.

⁽¹⁶⁾ Zob. Sprawa 78/76 *Steinike & Weinlig* [1977] Rec. 595, punkt 21; Sprawa 290/83 *Komisja przeciwko Francji* [1985] Rec. 439, punkt 14; Sprawy połączone 67/85, 68/85 i 70/85 *Van der Kooy i Inni przeciwko Komisji* [1988] Rec. 219, punkt 35; oraz Sprawa C-305/89 *Włochy przeciwko Komisji* [1991] Rec. I-1603, punkt 13.

⁽¹⁷⁾ Zgodnie z art. 2 ustawy 394/81 w Mediocredito Centrale utworzono fundusz na przyznawanie przedsiębiorstwom pożyczek o obniżonym oprocentowaniu na cele penetracji rynków zagranicznych. Funduszem tym zarządza komitet, który gwarantuje przyznanie przedmiotowego wsparcia zgodnie z prawem. Komitet jest powoływany przez dekret Ministra Handlu we współpracy z Ministrem Skarbu i Ministrem Przemysłu, Handlu i Rzemiosła. W skład komitetu założonego w Ministerstwie Handlu Zagranicznego wchodzi: a) Minister Handlu lub delegowany Sekretarz Stanu, który jest przewodniczącym komitetu; b) kierownik z każdego z poniższych departamentów: Skarbu, Ministerstwa Przemysłu, Handlu i Rzemiosła, Ministerstwa Handlu lub podobnie wykwalifikowane osoby w zastępstwie powyższych wyznaczone przez odpowiednich ministrów; c) Dyrektor Generalny Mediocredito Centrale lub, w przypadku jego nieobecności, mianowany przez niego przedstawiciel; d) Dyrektor Generalny Istituto nazionale per il commercio estero (Krajowego Instytutu Handlu Zagranicznego) lub, w przypadku jego nieobecności, mianowany przez niego przedstawiciel.

⁽¹⁸⁾ Skład komitetu w rozumieniu dekretu z mocą ustawy z dnia 31 marca 1998 r., nr 143 oraz w szczególności art. 25 ust. 1 określono w art. 1 dekretu ministerialnego (Decreto Ministeriale) z dnia 19 stycznia 1999 r., który przewiduje dwóch przedstawicieli z Ministerstwa Handlu, jednego przedstawiciela z Departamentu Skarbu, Budżetu i Planowania Gospodarczego, jednego przedstawiciela z Ministerstwa Spraw Zewnętrznych, Ministerstwa Przemysłu, Handlu i Rzemiosła, jednego przedstawiciela wyznaczonego przez kongres prezydentów regionów i autonomicznych prowincji oraz jednego przedstawiciela Włoskiej Organizacji Bankowej.

- (79) Mediocredito Centrale SpA⁽¹⁹⁾ zawarło w 1995 r. z WAM SpA umowę o finansowaniu w celu wdrożenia decyzji komitetu ustanowionego na mocy art. 2 ustawy 394/81. SIMESIT SpA⁽²⁰⁾ zawarło w 2000 r. z WAM SpA umowę o finansowaniu w celu wdrożenia decyzji Comitato Agevolazioni.

- (80) W tym przypadku pomoc została przyznana z zasobów państwowych przez podmioty działające w imieniu państwa, których celem była promocja działalności gospodarczej zgodnie z wytycznymi określonymi przez państwo, a co za tym idzie, powyższą pomoc należy zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości przypisać państwu⁽²¹⁾.

Selektywna korzyść przyznana przedsiębiorstwu

- (81) Pożyczki na korzystnych warunkach poprawiają sytuację finansową beneficjenta pomocy, uwalniając go od kosztów, które musiałby ponieść, jeśli realizowałby program penetracji rynku bez interwencji państwa. W związku z powyższym środki pomocy będące przedmiotem postępowania przynoszą selektywną korzyść WAM SpA w porównaniu z jej konkurentami z UE.
- (82) Ze względu na aktywność WAM SpA na rynku produkcji i dystrybucji przenośników śrubowych i podajników ślimakowych, odpylaczy i zaworów mających zastosowanie w zakładach przemysłowych nie ulega wątpliwości fakt, iż WAM SpA prowadzi działalność gospodarczą na tym rynku, co zapewnia zgodność z definicją przedsiębiorstwa zawartą w prawodawstwie UE⁽²²⁾.
- (83) W związku z powyższym można uznać, iż przyznanie WAM SpA pomocy przynosiło przedsiębiorstwu selektywną korzyść.

Wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi i zakłócenia konkurencji

- (84) W swoim wyroku z dnia 30 kwietnia 2009 r. Trybunał Sprawiedliwości podkreśla⁽²³⁾, iż „również w przypadku gdy z okoliczności, w których pomoc została przyznana,

⁽¹⁹⁾ W okresie, o którym mowa, w Mediocredito Centrale utworzono fundusz w rozumieniu art. 2 ustawy 394/81, zawierający zasoby państwowe. Zarządzał nim komitet powołany na mocy art. 2 ustawy 394/81. Pismem z dnia 27 grudnia 1995 r. Ministerstwo Handlu Zagranicznego zwróciło się do Mediocredito Centrale o zawarcie umowy z WAM SpA (w ciągu trzech miesięcy) w celu wdrożenia decyzji komitetu podjętej na mocy art. 2 ustawy 394/81 podczas posiedzenia komitetu w dniu 24 listopada 1995 r.

⁽²⁰⁾ Zgodnie z dekretem z mocą ustawy nr 143 z dnia 31 marca 1998 r., a w szczególności na mocy art. 25 ust. 1 tego dekretu, z dniem 1 stycznia 1999 r. SIMESIT SpA stała się odpowiedzialna za zarządzanie wsparciem finansowym do celów promocji handlu za granicą, zgodnie z ustawą 394/81. SIMESIT SpA jest podmiotem publicznym utworzonym w 1990 r. (ustawa nr 100 z dnia 24 kwietnia 1990 r.) przez rząd włoski w celu promocji przedsiębiorstw włoskich w krajach trzecich. Przedsiębiorstwo jest kontrolowane przez rząd włoski, który posiada 76 % udziałów i określa wytyczne stosowane przy wyborze inwestycji objętych wsparciem SIMESIT SpA. Ponadto w skład zarządu SIMESIT („consiglio d'amministrazione”) wchodzi dziewięciu członków, z których pięciu mianuje rząd włoski.

⁽²¹⁾ Zob. sprawa C-482/99 *Republika Francuska przeciwko Komisji* (Star dust) [2002] Rec. I-4397, pkt 55 i 56.

⁽²²⁾ Zob. sprawa C-41/90 *Höfner i Elser* [1991] Rec. I-01979, punkt 21.

⁽²³⁾ Sprawa C-494/06 P *Komisja przeciwko Republice Włoskiej i Wam SpA*, jeszcze niezgłoszona, pkt 49 i kolejne.

wynika, że może ona mieć wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi oraz może zakłócać lub grozić zakłóceniem konkurencji, Komisja musi przynajmniej wskazać te okoliczności w uzasadnieniu swojej decyzji". W opinii Trybunału nie jest jednak konieczne stwierdzenie przez Komisję faktycznego wpływu pomocy na wymianę handlową między państwami członkowskimi, a jedynie „zbadanie, czy pomoc może mieć wpływ na tę wymianę handlową i zakłócać konkurencję”⁽²⁴⁾. Co więcej, Trybunał Sprawiedliwości zadecydował, że „Komisja nie jest zobowiązana dokonywać analizy rzeczywistej sytuacji ekonomicznej na badanym rynku, przebiegu wymiany handlowej między państwami członkowskimi ani wykazywać rzeczywistego skutku spornej pomocy” w celu stwierdzenia, że warunki dotyczące wpływu na wymianę handlową zostały spełnione.

- (85) WAM SpA jest spółką, która prowadzi działalność wewnątrz UE i na rynkach międzynarodowych. Posiada spółki zależne w wielu państwach członkowskich i sprzedaje swoje produkty w całej UE, jak również poza nią. W latach 1995-1999 dwie trzecie obrotu tej spółki, tj. 10 mln EUR w bezwzględnych danych liczbowych, pochodziło ze sprzedaży na rynku UE, a jedna trzecia ze sprzedaży na rynkach poza UE. Na tych rynkach WAM SpA stanowi faktyczną lub potencjalną konkurencję dla innych przedsiębiorstw z UE, które również są obecne na rynku międzynarodowym. Jak wspomniano powyżej (zob. motyw 34), w różnych państwach członkowskich UE istniało co najmniej trzech innych znacznych producentów filtrów odpylających, którzy prowadzili działalność na rynkach międzynarodowych i mogli być potencjalnymi konkurentami WAM SpA w zakresie wywozu filtrów odpylających do Japonii i Chin⁽²⁵⁾. Powyższe przedsiębiorstwa były przynajmniej potencjalnymi konkurentami WAM SpA, ponieważ gdyby zdecydowali się na wywóz swoich produktów do Japonii lub Chin, byłiby w gorszej sytuacji wyjściowej niż WAM SpA, która otrzymała pomoc w celu przeprowadzenia penetracji tych rynków.
- (86) Ponadto zgodnie z informacjami przedstawionymi w motywach 34 i 35, w okresie, w którym wystąpiły okoliczności faktyczne sprawy, spółka WAM SpA posiadała znaczny udział w rynku krajowym i rynkach europejskich. Zgodnie z informacjami zawartymi w motywie 38, spółka ta była również aktywna gospodarczo za pośrednictwem spółki zależnej w innym państwie członkowskim.
- (87) W wyniku przyznanej pomocy ogólna pozycja WAM SpA na rynku została wzmocniona lub mogła potencjalnie zostać wzmocniona w porównaniu do przedsiębiorstw z innych państw członkowskich, które były nie tylko faktycznymi, ale również potencjalnymi konkurentami WAM SpA. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem „pomoc mająca na celu zwolnienie przedsiębiorstwa

z kosztów, które musi ono zwykle ponosić w ramach bieżącego zarządzania lub zwyczajowej działalności ... zakłóca co do zasady warunki konkurencji”⁽²⁶⁾.

- (88) W niniejszej sprawie powyższą tezę potwierdzają trzy argumenty:
- (89) Po pierwsze, pożyczki wywozowe przyznane na rzecz WAM SpA mogły zmienić normalną konkurencyjną strukturę rynku, ułatwiając WAM SpA w stosunku do jej faktycznych lub potencjalnych konkurentów z UE wywóz jej produktów na rynki zagraniczne, ponieważ wspomniani konkurenci musieliby finansować programy penetracji rynku z własnych środków.
- (90) Po drugie, WAM SpA otrzymała pomoc na realizację programu penetracji rynku, co zapewniło jej pewne oszczędności. Ponieważ WAM SpA zainwestowała w penetrację rynków zagranicznych w celu wywozu swoich produktów, powyższe oszczędności mogły w rezultacie umożliwić spółce wywóz produktów wytworzonych w UE poza granice UE po niższej cenie i z wyższą marżą.
- (91) Po trzecie, ze względu na zamiennność środków pieniężnych, wszelkie zyski z takiej działalności mogły zostać ponownie zainwestowane w UE. Możliwe jest również, iż po otrzymaniu pomocy WAM SpA została zwolniona z kosztów penetracji rynków zagranicznych i była w stanie wykorzystać zaoszczędzone środki w celu wzmocnienia swojej pozycji na rynku UE w innych celach⁽²⁷⁾. Co więcej, po zakończeniu wywozu wszelkie zyski z takiej działalności mogły zostać ponownie zainwestowane w UE.
- (92) We wszystkich powyższych przypadkach pomoc miałyby bezpośredni wpływ na rynek UE, a także prowadziłyby do zakłóceń względem konkurentów WAM na rynku UE.
- (93) Ponadto zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, „gdy pomoc przyznana przez państwa członkowskie wzmacnia pozycję przedsiębiorstwa w stosunku do innych przedsiębiorstw konkurujących z nim w wymianie handlowej w ramach UE, należy uznać, że pomoc wpływa na tę wymianę handlową”⁽²⁸⁾. Ponieważ pomoc przyznana przez Włochy na rzecz WAM SpA wzmocniła pozycję tej spółki w stosunku do jej faktycznych lub potencjalnych konkurentów z UE, zgodnie z objaśnieniami zawartymi powyżej pomoc taka również ma wpływ na wymianę handlową w ramach UE.

⁽²⁴⁾ Zob. również sprawa C-372/97 *Włochy przeciwko Komisji* [2004] Rec. I-3679, punkt 52 i sprawa C-66/02 *Włochy przeciwko Komisji* [2005] Zb.Orz. I-10901.

⁽²⁵⁾ Centrum ds. badań gospodarczych (Wydział gospodarki politycznej Uniwersytetu w Modenie i Reggio Emilia), „The Rise of a District Lead Firm: The case of WAM (1968 – 2003)”, luty 2009 r.

⁽²⁶⁾ Zob. sprawa T-459/93 *Siemens przeciwko Komisji* [1995] Rec. II-1675, pkt 48 oraz 77, sprawa T-214/95 *Vlaams Gewest przeciwko Komisji* [1998] Rec. II-717, pkt 43 i sprawa T-217/02 *TerLembeek przeciwko Komisji* [2006] Zb.Orz. II-4483, pkt 177.

⁽²⁷⁾ W sprawie T-369/06 *Holland Malt przeciwko Komisji*, jeszcze nieopublikowanej, Sąd Pierwszej Instancji orzekł w pkt 55, że „z orzecznictwa wynika więc wyraźnie, że konkurencję zakłócać może *ipso facto* nie tylko zmniejszenie kosztów bieżącego zarządzania lub zwyczajowej działalności przedsiębiorstwa przy użyciu zasobów państwowych, lecz również subwencja, która zdejmuje z beneficjenta całość lub część kosztów inwestycji”.

⁽²⁸⁾ Zob. sprawa 730/79 *Philip Morris Holland przeciwko Komisji* [1980] Rec. 2671 pkt 11, sprawa C-53/00 *Ferring* [2001] Rec. I-9067, pkt 21 i sprawa C-372/97 *Włochy przeciwko Komisji* [2004] Zb.Orz. I-3679, pkt 52.

(94) W odniesieniu do kwoty pomocy zgodnie z wyrokami Trybunału Sprawiedliwości w sprawach *Philip Morris przeciwko Komisji* ⁽²⁹⁾ oraz *Francja przeciwko Komisji* ⁽³⁰⁾, nawet jeśli kwota przyznanej pomocy jest stosunkowo niska lub jeśli pomoc przyznana jest małemu przedsiębiorstwu, pomoc nadal może mieć wpływ na wymianę handlową w UE. Analogicznie, w sprawie *Vlaams Gewest przeciwko Komisji* ⁽³¹⁾ Sąd Pierwszej Instancji zadecydował, iż „nawet pomoc o stosunkowo niewielkiej wartości może mieć wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi, jeżeli w sektorze, w którym działają przedsiębiorstwa beneficjenci, istnieje silna konkurencja”. Ponadto Trybunał Sprawiedliwości stwierdził w sprawie *Heiser* ⁽³²⁾, iż nie istnieje próg lub granica procentowa, poniżej których można uznać, iż pomoc nie miała wpływu na wymianę handlową.

(95) W analizowanej sprawie stosunkowo niewielka kwota pomocy nie jest zatem sprzeczna ze stwierdzeniem, iż mogło dojść do wpływu na wymianę handlową w UE oraz zakłócenia konkurencji. Mimo iż kwota pomocy jest dość niska, ze względu na intensywność istniejącej oraz potencjalnej konkurencji w sektorze, w którym działalność prowadzi WAM SpA, istnieje poważne ryzyko zakłócenia konkurencji oraz wpływu na wymianę handlową w ramach UE.

(96) Na podstawie powyższych ustaleń można stwierdzić, iż istnieje poważne ryzyko, że pomoc przyznana przez Włochy na rzecz WAM SpA najprawdopodobniej wpłynie na wymianę handlową lub zakłóci konkurencję na rynku wewnętrznym.

(97) Podsumowując, wsparcie władz publicznych przyznane WAM SpA stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

Stosowne zasady

(98) Zgodnie z zasadą *tempus regis actum*, w stosunku do niezgłoszonej pomocy należy stosować przepisy proceduralne obowiązujące w czasie, gdy decyzja ma zostać przyjęta, o ile nie przewidziano inaczej ⁽³³⁾.

(99) Ponieważ zasady stosowania wyłączeń (w tym zasady *de minimis*) zwalniają pewne środki pomocy z obowiązku zgłaszania i zastępują scentralizowany system kontroli pomocy państwa zdecentralizowanym systemem kontroli pomocy państwa, uważa się, iż mają one charakter proceduralny.

⁽²⁹⁾ Zob. sprawa 730/79 *Philip Morris przeciwko Komisji* [1980] ECR 2671.

⁽³⁰⁾ Zob. sprawa 259/86 *Francja przeciwko Komisji* [1978] Rec. 4393.

⁽³¹⁾ Zob. sprawa T-214/95 *Vlaams Gewest przeciwko Komisji* [1998] Rec. II-717, pkt 49.

⁽³²⁾ Zob. sprawa C-172/03 *Heiser* [1998] Rec. I-1627, pkt 32.

⁽³³⁾ Zob. sprawy połączone 212/80 oraz 217/80 *Meridionale Industria Salumi i Inni* [1981] Rec. 2735; sprawy połączone *CT Control Rotterdam i JCT Benelux przeciwko Komisji* [1981] Rec. I-3873 i sprawa C-61/98 *De Haan Beheer* [2000] Rec. I-5003.

(100) W analizowanej sprawie nawet jeśli w decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego Komisja wyraziła wątpliwości dotyczące możliwego wyłączenia pomocy na mocy rozporządzeń Komisji (WE) nr 69/2001 i (WE) nr 70/2001, należy stosować odpowiednie przepisy obowiązujące w czasie podejmowania decyzji, tj. rozporządzenie (WE) nr 1998/2006 ⁽³⁴⁾. Podobnie rozporządzenie Komisji (WE) nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 Traktatu ⁽³⁵⁾ (zwane dalej ogólnym rozporządzeniem w sprawie wyłączeń blokowych z 2008 r.) ma zastosowanie do indywidualnej pomocy przyznanej przed wejściem w życie tego rozporządzenia, jeśli pomoc spełnia warunki określone w tym rozporządzeniu, z wyjątkiem art. 9.

Zgodność pomocy z prawem

(101) W piśmie z dnia 11 października 1999 r. władze włoskie oświadczyły, iż Komisja oraz Światowa Organizacja Handlu (WTO) zostały poinformowane o podstawie prawnej pomocy przyznanej WAM SpA, a mianowicie ustawie nr 394 z dnia 29 lipca 1981 r., zgodnie z art. 25 Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych (WTO-GATT 1994) ⁽³⁶⁾.

(102) Komisja zauważa, iż władze włoskie chcą w ten sposób jako zgłoszenie zakwalifikować poinformowanie o pewnych syntetycznych danych w formie tabeli, dotyczących analizowanego programu, które przesyłano do Komisji w celu przekazania ich do Komitetu ds. Dotacji WTO lub na cele rocznego sprawozdania na temat pomocy państwa w Unii Europejskiej co najmniej od szóstego sprawozdania (1996 r.). Komisja została również poinformowana o istnieniu programu za pośrednictwem badania krajowych programów wsparcia dla bezpośrednich inwestycji zagranicznych (BIZ) poza Unią Europejską, ustanowionych w państwach członkowskich.

(103) Tego rodzaju komunikaty nie mogą być jednak uznane za zgodne z art. 88 ust. 3 Traktatu WE, obecnie art. 108 ust. 3 TFUE, w którym określono, iż „Komisja jest informowana, w czasie odpowiednim do przedstawienia swych uwag, o wszelkich planach przyznania lub zmiany pomocy”.

(104) Ponieważ Komisja nie została wcześniej poinformowana o programie odnośnie do jego zgodności z zasadami pomocy państwa, wyżej wspomniany program wdrożono niezgodnie z art. 88 ust. 3 Traktatu WE, obecnie art. 108 ust. 3 TFUE, a co za tym idzie, jest on niezgodny z prawem. Jako że pomoc na rzecz WAM SpA została przyznana w ramach tego programu, oprócz wszelkiej pomocy objętej wyłączeniem grupowym, należy również ją uznać za niezgodną z prawem.

⁽³⁴⁾ Dz.U. L 379 z 28.12.2006, s. 11.

⁽³⁵⁾ Dz.U. L 214 z 9.8.2008, s. 3.

⁽³⁶⁾ Urugwajska Runda Wielostronnych Negocjacji Handlowych (1986–94) – załącznik 1 – załącznik 1A - Porozumienie w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych (WTO-GATT 1994) (Dz.U. L 336 z 23.12.1994, s. 156–183).

**Pomoc wyłączona na mocy zasady *de minimis*
i zgodność pomocy z art. 107 TFUE**

- (105) Komisja musi zweryfikować, czy jakakolwiek pomoc przyznana WAM SpA może zostać wyłączona na podstawie zasady *de minimis*.
- (106) Podobnie po ustaleniu, że środki poddawane analizie stanowią pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, pomoc ta musi zostać poddana ocenie pod względem jej zgodności z właściwymi zasadami pomocy państwa.

Pierwsza pożyczka przyznana WAM SpA

- (107) Rząd włoski przedstawił dowody na to, iż w momencie przyznania pierwszej pożyczki (1995 r.) WAM SpA spełniała wymagania niezbędne do uznania jej za MŚP, zawarte w zaleceniu Komisji 96/280/WE z dnia 3 kwietnia 1996 r. dotyczącym definicji małych i średnich przedsiębiorstw⁽³⁷⁾. Mówiąc dokładniej, WAM SpA była średniej wielkości przedsiębiorstwem, ponieważ zatrudniała 163 pracowników, miała roczny obrót rzędu 16,8 mln EUR oraz sumę bilansową w wysokości 20,1 mln EUR. Była kontrolowana przez dwie spółki finansowe, które same zaliczały się do MŚP, zgodnie z ww. zaleceniem.
- (108) W niniejszej sprawie Komisja opiera swoją analizę na rzeczywistych wydatkach uwzględnionych podczas przyznawania pożyczki (zob. tabela w motywie 44).
- (109) Mając na uwadze fakt, iż celem umowy pożyczki było dofinansowanie programu penetracji rynku oraz w szczególności dofinansowanie przedsiębiorstw zajmujących się wywozem i realizujących programy penetracji rynków poza Unią Europejską, przedmiotową pomoc należy uznać za pomoc wywozową, tj. pomoc na działalność związaną z wywozem w takim sensie, że jest ona bezpośrednio związana z założeniem i prowadzeniem sieci dystrybucyjnej lub z innymi wydatkami bieżącymi związanymi z działalnością wywozową. Podobnie ostatecznym celem programu penetracji rynku była sprzedaż produktów WAM SpA w Japonii. Jest to kolejny powód, dla którego pomoc nie może zostać uznana za związaną z bezpośrednią inwestycją zagraniczną (BIZ).
- (110) Rozporządzenie (WE) nr 1998/2006 wyklucza z zakresu swojego obowiązywania pomoc wywozową. W art.1 lit. d) określono, iż powyższe rozporządzenie nie dotyczy „pomocy przyznawanej na działalność związaną z wywozem do państw trzecich lub państw członkowskich, tzn. pomocy bezpośrednio związanej z ilością wywożonych produktów, tworzeniem i prowadzeniem sieci dystrybucyjnej lub innymi wydatkami bieżącymi związanymi z prowadzeniem działalności eksportowej”.

- (111) Jednak zgodnie z art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1998/2006, wszelka pomoc niespełniająca tych

warunków podlega ocenie, zgodnie z odpowiednimi ramami regulacyjnymi, wytycznymi, komunikatami i zawiadomieniami.

- (112) Ponieważ pomoc przyznano w 1995 r., kiedy obowiązywały wytyczne MŚP z 1992 r., w odniesieniu do powyższej pomocy zastosowanie mają wytyczne MŚP z 1992 r.⁽³⁸⁾. Wytyczne te nie wykluczały w sposób wyraźny ze swojego zakresu pomocy wywozowej. Ze względu na fakt, iż część rozpatrywanej pomocy przekracza dopuszczalny próg *de minimis* (50 000 EUR), całkowitą kwotę pomocy należy jednak uznać za niepodlegającą wyłączeniu *de minimis* i z tego względu musi ona zostać uznana za pomoc państwa⁽³⁹⁾.
- (113) Po ustaleniu, że środek stanowi pomoc państwa, należy podjąć decyzję, czy można ją uznać za zgodną z rynkiem wewnętrznym zgodnie z zasadami pomocy państwa.
- (114) Zgodnie z art. 44 ust. 2 ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń grupowych z 2008 r. każda pomoc przyznana przed wejściem w życie rozporządzenia i niespełniająca ani warunków określonych w tym rozporządzeniu, ani warunków określonych w rozporządzeniach Komisji (WE) nr 68/2001⁽⁴⁰⁾, (WE) nr 70/2001, (WE) nr 2204/2002⁽⁴¹⁾ lub (WE) nr 1628/2006⁽⁴²⁾ musi zostać poddana ocenie zgodnie z zasadami ramowymi, wytycznymi, komunikatami i zawiadomieniami obowiązującymi w chwili przyznania pomocy.
- (115) W sprawie będącej przedmiotem analizy nie ma zastosowania ogólne rozporządzenie w sprawie wyłączeń grupowych z 2008 r., ponieważ wprowadza ono dodatkowy element – weryfikację efektu zachęty projektu lub działalności przed ich rozpoczęciem – warunek, który nie został spełniony przez Włochy. Zatem na mocy art. 8 ust. 6 ogólnego rozporządzenia o wyłączeniach grupowych z 2008 r., całkowita kwota pomocy nie może zostać wyłączona na mocy tego rozporządzenia. Ponadto koszty wymienione w tabeli w motywie 44 i wymienione w motywie 118 nie podlegają wyłączeniu grupowemu na podstawie rozporządzenia (WE) nr 68/2001, (WE) nr 70/2001, (WE) nr 2204/2002 ani (WE) nr 1628/2006, ponieważ warunki określone w tych rozporządzeniach nie zostały spełnione.
- (116) Ponieważ żaden z tych instrumentów nie uzasadnia zgodności pomocy, musi ona zostać poddana ocenie na podstawie wytycznych MŚP z 1992 r., gdyż zawierają one istotne przepisy obowiązujące w chwili przyznania pomocy w 1995 r.⁽⁴³⁾.

⁽³⁸⁾ Porównaj: przypis 12.

⁽³⁹⁾ Zgodnie z utrwaloną praktyką Komisji. Zob. na przykład: decyzja Komisji 2003/643/WE z dnia 13 maja 2003 r. w sprawie pomocy państwa przyznanej przez Niemcy na rzecz Kahla Porzellan GmbH oraz Kahla/Thüringen Porzellan GmbH (Dz.U. L 227 z 11.9.2003, s. 12).

⁽⁴⁰⁾ Dz.U. L 10 z 13.1.2001, s. 20.

⁽⁴¹⁾ Dz.U. L 337 z 13.12.2002, s. 3.

⁽⁴²⁾ Dz.U. L 302 z 1.11.2006, s. 29.

⁽⁴³⁾ Porównaj: przypis 12.

⁽³⁷⁾ Dz.U. L 107 z 30.4.1996, s. 4.

- (117) Część pomocy może zostać uznana za zgodną z rynkiem wewnętrznym na podstawie wytycznych MŚP z 1992 r. W szczególności za zgodną można uznać pomoc na usługi doradcze (29,43 mln ITL) i analizy rynkowe (40,95 mln ITL), ponieważ jest ona zgodna z pkt 4.3 „pomoc na doradztwo, szkolenia i upowszechnianie wiedzy”. Pomoc na uczestnictwo w targach i wystawach (12,19 mln ITL) można uznać za zgodną z wytycznymi MŚP z 1992 r. na podstawie pkt 4.5 „pomoc na inne cele”, ponieważ możliwe jest uznanie jej za pomoc na inne metody promocji MŚP, takie jak zachęcanie do współpracy. Pozostała część pomocy (zob. tabela w motywie 44) nie może zostać uznana za zgodną, ponieważ nie jest przeznaczona na wsparcie jakichkolwiek inwestycji produkcyjnych lub innych dopuszczalnych celów określonych w wytycznych MŚP z 1992 r., tj. pomocy na ogólne inwestycje poza lub w ramach krajowych obszarów objętych wsparciem, pomocy na inwestycje w ochronę środowiska, pomocy na badania i rozwój.
- (118) Komisja jest zatem zdania, iż większość kosztów kwalifikowalnych, mających na celu ustanowienie stałych struktur za granicą, wziętych pod uwagę przez rząd włoski przy udzielaniu pierwszej pożyczki o obniżonym oprocentowaniu na rzecz WAM SpA w roku 1995 to koszty, których w żaden sposób nie można uznać za inwestycję produkcyjną. Zatem pomoc w zakresie tych elementów należy zaliczyć do pomocy operacyjnej. Koszty, które uznano za kwalifikowalne: czynsz, ubezpieczenie, media (122,56 mln ITL) oraz koszty eksploatacji, w tym personelu, mebli, wyposażenia stałych struktur (556,94 ITL), to koszty, które przedsiębiorstwo powinno ponieść we własnym zakresie; to samo dotyczy wzorów i części zamiennych w ramach obsługi posprzedażnej (38,23 mln EUR). Podobnie w odniesieniu do wydatków kwalifikowalnych, których celem miało być wsparcie promocji handlowej, koszty składowania towaru (456,28 mln ITL) nie są zdaniem Komisji zgodne z wytycznymi MŚP z 1992 r., ponieważ nie można ich uznać za inwestycję początkową, podobnie jak nie są zgodne wydatki na reklamę (94,39 mln ITL) oraz podróże personelu i przedsiębiorcy (7,52 mln ITL).
- (119) W oparciu o powyższą ocenę Komisja doszła do następujących wniosków:
- a) część pomocy dotycząca usług doradczych (29,43 mln ITL) i analiz rynkowych (40,95 mln ITL), jak również pomoc na uczestnictwo w targach i wystawach (12,19 mln ITL) stanowią pomoc państwa zgodną z rynkiem wewnętrznym na podstawie wytycznych MŚP z 1992 r.;
- b) część pomocy niewymieniona w lit. a) (zob. pkt 118) stanowi pomoc państwa niezgodną z rynkiem wewnętrznym.
- Druga pożyczka przyznana WAM SpA*
- (120) W momencie przyznania drugiej pomocy w 2000 r. WAM SpA była dużym przedsiębiorstwem, również
- zdaniem samych władz włoskich. Co więcej, jej siedziba znajdowała się na obszarze nieobjętym pomocą.
- (121) Pożyczka z 2000 r. również może zostać uznana za pomoc wywozową dla WAM SpA, ponieważ miała taki sam cel, jak pożyczka z 1995 r., i również była przeznaczona do penetracji i wywozu na rynki zagraniczne (głównie na rynek chiński). Oczywiście jest, iż pomoc w zakresie pomocy technicznej, lokali i personelu zagranicznego (składającego się z kierownika ds. sprzedaży, dyrektora generalnego, 4 urzędników i 6 techników) nie mogła być przeznaczona na nic innego niż działalność handlową. W związku z powyższym, argumenty zastosowane do pożyczki z 1995 r. mają zastosowanie również do pomocy z 2000 r.
- (122) Ponadto w umowie o przyznaniu pomocy w 2000 r. użyto tego samego sformułowania, którego użyto do sklasyfikowania pierwszej pożyczki przyznanej WAM SpA jako zachęty do przeprowadzenia programu penetracji rynku. Należy również zauważyć, iż konkretny program miał być realizowany wspólnie przez WAM SpA i lokalne przedsiębiorstwo, WAM Bulk Handling Machinery Shanghai Co Ltd, spółkę zależną w pełni kontrolowaną przez WAM SpA. Stanowi to dowód na ugruntowaną obecność WAM SpA na określonym rynku objętym dochodzeniem.
- (123) Ze względu na fakt, iż przedmiotowa pomoc jest pomocą wywozową, jak stwierdzono powyżej, postanowienia rozporządzenia (WE) nr 1998/2006 nie mają zastosowania.
- (124) Należy zatem ocenić zgodność pomocy z rynkiem wewnętrznym. Komisja jest zdania, iż w przedmiotowej sprawie nie mają zastosowania przepisy proceduralne obowiązujące w chwili podjęcia decyzji, tj. ogólne rozporządzenie w sprawie wyłączeń grupowych z 2008 r. Rozporządzenie wprowadza dodatkowy element – weryfikację efektu zachęty projektu lub działalności przed ich rozpoczęciem – warunek, który nie został spełniony przez Włochy. Zatem na mocy art. 8 ust. 6 ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń grupowych z 2008 r., całkowita kwota środka pomocy nie może zostać wyłączona na podstawie powyższego rozporządzenia. Co za tym idzie, zgodnie z art. 44 ust. 2 ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń grupowych z 2008 r. należy ocenić zgodność pomocy z rozporządzeniami (WE) nr 68/2001, (WE) nr 70/2001, (WE) nr 2204/2002 oraz (WE) nr 1628/2006.
- (125) Komisja jest zdania, iż koszty związane ze szkoleniami, szczegółowo określone w piśmie z dnia 22 lipca 2003 r. (25 240 EUR z łącznej kwoty 1,8 mln EUR w 2000 r.) (zgodnie z tabelą w motywie 65) mogą zostać wyłączone na podstawie art. 4 rozporządzenia (WE) nr 68/2001 w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE do pomocy szkoleniowej [zwanego dalej rozporządzeniem (WE) nr 68/2001], a zatem są zgodne z rynkiem wewnętrznym zgodnie z art. 87 ust. 3 Traktatu WE, obecnie art. 107 ust. 3 TFUE, niezależnie od tego, czy ocena jest oparta na art. 4 ust. 2 (szkolenie specjalistyczne), czy art. 4 ust. 3 (szkolenie ogólne).

- (126) Pozostale części przedmiotowej pomocy nie można jednak uznać za zgodną na podstawie rozporządzeń (WE) nr 70/2001, (WE) nr 2204/2002 lub (WE) nr 1628/2006 lub jakiegokolwiek innej podstawy prawnej, ponieważ nie dotyczy jakichkolwiek promocji horyzontalnych celów Unii Europejskiej w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE, takich jak badania i rozwój, zatrudnienie, środowisko lub pomoc i restrukturyzacja, w rozumieniu właściwych wytycznych, ram i rozporządzeń.
- (127) Należy zatem stwierdzić, iż ze względu na fakt, że działalność wywozowa jest wyłączona z zakresu stosowania rozporządzenia (WE) nr 1998/2006 i nie można jej uznać za zgodną z art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE na jakiegokolwiek podstawie prawnej, pomoc przyznana w formie drugiej pożyczki jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym z wyjątkiem części pomocy przeznaczonej na szkolenia, jak opisano powyżej.

Uwagi ogólne

- (128) W odniesieniu do zmiany stopy procentowej w okresie spłaty, władze włoskie stwierdziły, iż włoskie ramy prawne faktycznie przewidują ogólne zasady umożliwiające takie obniżki. Jednak dekret ministerialny z dnia 31 marca 2000 r., stanowiący jedyną podstawę prawną przewidzianą w tym zakresie, ma zastosowanie jedynie do inicjatyw finansowanych na mocy ustaw 394/81 i 304/1990, a zatem ma bardzo ograniczone zastosowanie. Co więcej, należy podkreślić, iż nie dostarczono żadnych nowych dowodów na to, że stopa procentowa przedmiotowej pomocy została zmieniona ⁽⁴⁴⁾.
- (129) W odniesieniu do obu pożyczek władze włoskie stwierdziły, że od kwoty pomocy należało odjąć koszt obowiązkowej gwarancji bankowej, wymaganej przed udzieleniem pożyczek. Komisja zauważa przede wszystkim, że powyższa gwarancja lub jej równowartość byłaby zazwyczaj wymagana nawet przez prywatną instytucję kredytową udzielającą pożyczek zgodnie z testem prywatnego inwestora. Po drugie ze specyfikacji załączonej do umowy wynika, że niedopuszczalne jest pokrywanie się pomocy w odniesieniu do tego samego programu, z wyjątkiem pomocy związanej z gwarancją, która w efekcie jest sama w sobie uważana za kwalifikującą się do uzyskania pomocy.

VII. UWAGI KOŃCOWE

- (130) Komisja zauważa, iż wyłączenia przewidziane w art. 107 ust. 2 lit. a) do c) Traktatu WE ⁽⁴⁵⁾ nie mają zastosowania do przedmiotowych pożyczek, ponieważ nie realizują żadnego z celów wymienionych w tym artykule, ani też rząd włoski nie twierdził, iż miało to miejsce.

⁽⁴⁴⁾ Przedmiotowa zmiana mogła w każdym razie zostać wprowadzona tylko do pierwszej pożyczki o obniżonym oprocentowaniu przyznanej WAM SpA, ponieważ miała ona zastosowanie do finansowania, które już istniało w momencie wejścia tej zmiany w życie, podczas gdy druga pożyczka nie została jeszcze przyznana WAM SpA.

⁽⁴⁵⁾ Artykuł 107 ust. 2 TFUE stanowi, że zgodne z rynkiem wewnętrznym są następujące rodzaje pomocy: a) pomoc o charakterze socjalnym przyznawana indywidualnym konsumentom, pod warunkiem że jest przyznawana bez dyskryminacji związanej z pochodzeniem produktów; b) pomoc mająca na celu naprawienie szkód spowodowanych klęskami żywiołowymi lub innymi zdarzeniami nadzwyczajnymi; c) pomoc przyznawana gospodarce niektórych regionów Republiki Federalnej Niemiec ...

- (131) Przedmiotowe pożyczki nie miały na celu sprzyjania rozwojowi gospodarczemu określonych regionów lub realizacji ważnego projektu stanowiącego przedmiot wspólnego europejskiego zainteresowania czy też zaradzenia poważnemu zaburzeniu w gospodarce państwa członkowskiego, ani też nie miały na celu wspierania kultury i zachowania dziedzictwa kulturowego. Komisja jest zatem zdania, że do analizowanych pożyczek nie ma zastosowania ani artykuł 107 ust. 3 lit. a) ⁽⁴⁶⁾ TFUE, ani art. 107 ust. 3 lit. b) ⁽⁴⁷⁾ TFUE, ani też artykuł 107 ust. 3 lit. d) ⁽⁴⁸⁾ TFUE.

VIII. WNIOSKI

- (132) Obie pożyczki przyznane WAM SpA zostały wdrożone bez uprzedniego powiadomienia Komisji. Pożyczka z 1995 r. została przyznana w dniu 24 listopada 1995 r., a pożyczka z 2000 r. została przyznana w dniu 9 listopada 2000 r. Komisja uważa zatem, iż z wyjątkiem zgodnej części pomocy objętej wyłączeniem grupowym, przedmiotowe pożyczki przyznane beneficjentom w sposób niezgodny z prawem w zakresie, w jakim zostały one wdrożone z naruszeniem art. 88 ust. 3 Traktatu WE, obecnie art. 108 ust. 3 TFUE.

Pierwsza pożyczka przyznana WAM SpA

- (133) Pomoc, którą Włochy przyznały WAM SpA w dniu 24 listopada 1995 r. w formie dopłaty do oprocentowania, stanowi pomoc państwa. Część pomocy odpowiadająca kosztom kwalifikowalnym za usługi doradcze, uczestnictwo w targach i wystawach oraz analizy rynkowe stanowi pomoc państwa zgodną z rynkiem wewnętrznym.
- (134) W odniesieniu do całkowitego ekwiwalentu dotacji konkretnej pomocy uwzględniono fakt, że pożyczka została udzielona beneficjentowi w trzech transzach (w dniach 24 kwietnia 1996 r., 23 lipca 1997 r. oraz 24 kwietnia 1998 r.) oraz że w związku z tym okres karencji wahał się od 2 lat do zera. Rozważono również stopę procentową przewidzianą w umowie pożyczki (4,4 %) w odniesieniu do stopy referencyjnej, ustalonej okresowo przez Komisję ⁽⁴⁹⁾ i obowiązującej w momencie przyznania pożyczki (11,35 %). Element pomocy obliczono jako różnicę między stopą procentową przewidzianą w umowie oraz stopą referencyjną w chwili przyznania pożyczki. Na podstawie powyższych obliczeń ekwiwalent dotacji, obniżony w dniu 24 kwietnia 1996 r. (data wypłacenia pierwszej transzy pożyczki na rzecz WAM SpA) stanowi równowartość 108 165,10 EUR.

⁽⁴⁶⁾ A mianowicie „pomoc przeznaczona na sprzyjanie rozwojowi gospodarczemu regionów, w których poziom życia jest nienormalnie niski lub regionów, w których istnieje poważny stan niedostatecznego zatrudnienia, jak również regionów, o których mowa w artykule 349, z uwzględnieniem ich sytuacji strukturalnej, gospodarczej i społecznej”.

⁽⁴⁷⁾ A mianowicie „pomoc przeznaczona na wspieranie realizacji ważnych projektów stanowiących przedmiot wspólnego europejskiego zainteresowania lub mająca na celu zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce Państwa Członkowskiego”.

⁽⁴⁸⁾ A mianowicie „pomoc przeznaczona na wspieranie kultury i zachowanie dziedzictwa kulturowego, o ile nie zmienia warunków wymiany handlowej i konkurencji w Unii w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem”.

⁽⁴⁹⁾ Publikowanej regularnie w Dzienniku Urzędowym.

- (135) Powyższą kwotę pomocy należy jednak jeszcze dostosować do odpowiedniej części pomocy państwa.
- (136) Ze względu na fakt, iż część przedmiotowej pożyczki została uznana za zgodną, jej kwotę należy odjąć od elementu pomocy państwa stanowiącego pożyczkę z 1995 r. (108 165,10 EUR). Ze względu na brak możliwości ustanowienia bezpośredniego związku między daną transzą pożyczki a pewnymi określonymi kosztami, do ogólnego ekwiwalentu dotacji zastosowano taki sam procent, jaki stanowią zgodne elementy w odniesieniu do ogólnej kwoty pożyczki (82,57 mln ITL z 1 358,51 mln ITL, tj. 6 %). Ponieważ 6 % z 108 165,10 EUR wynosi 6 489,906 EUR, powyższą kwotę uznaje się za stanowiącą zgodną część pomocy państwa.
- (137) Ekwiwalent dotacji części pomocy państwa niezgodnej z rynkiem wewnętrznym wynosi zatem 101 675,194 EUR.

Druga pożyczka przyznana WAM SpA

- (138) Pomoc przyznana WAM SpA w 2000 r., z wyjątkiem zgodnej części pomocy na szkolenia wynoszącej 25 240 EUR w kosztach kwalifikowalnych, jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym.
- (139) W tym przypadku pożyczka została udostępniona WAM SpA w pięciu transzach (w dniu 12 lutego 2001 r., 28 września 2001 r., 26 kwietnia 2002 r., 27 września 2002 r. i 22 stycznia 2003 r.); co za tym idzie, podobnie jak w przypadku pierwszej pożyczki, okres karencji również wynosił od 2 lat do zera. Podczas obliczania ekwiwalentu dotacji Komisja rozważyła również stopę procentową przewidzianą w umowie pożyczki (2,32 %) w odniesieniu do stopy referencyjnej ustalonej okresowo przez Komisję i obowiązującej w momencie przyznania pożyczki (5,70 %). Spłata pożyczki, w tym spłata kwoty głównej i odsetek, miała zostać dokonana do 20 lutego 2008 r. Ekwiwalent dotacji elementu pomocy z całej pożyczki, zaktualizowany w dniu 12 lutego 2001 r. (dniu, w którym udostępniono WAM SpA pierwszą transzę pożyczki), wynosił zatem 176 329 EUR, pod warunkiem że spłaty dokonywane były zgodnie z harmonogramem.
- (140) Jeśli chodzi o zgodną część pożyczki, od ekwiwalentu dotacji pomocy należy odjąć procent zgodnej części pożyczki w odniesieniu do całkowitej kwoty pożyczki (1,35 %). Zatem przy założeniu, że spłaty odbywały się zgodnie z harmonogramem, ekwiwalent dotacji drugiej pożyczki wyliczono na 173 948,56 EUR (176 329 EUR – 2 380,44 EUR).
- (141) Zgodnie z art. 107 TFUE Komisja już od dawna ma zwyczaj żądania od beneficjenta zwrotu pomocy, która zgodnie z art. 107 TFUE została przyznana bezprawnie lub jest niezgodna, pod warunkiem że nie jest objęta zasadą *de minimis*. Praktyka ta znalazła potwierdzenie w art. 14 rozporządzenia (WE) nr 659/1999.
- (142) W świetle art. 14 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 pomoc, którą należy odzyskać na mocy

decyzji dotyczącej odzyskania, powinna zawierać odsetki według odpowiedniej stopy ustalonej przez Komisję. Odsetki są płatne, od dnia, w którym bezprawnie przyznana pomoc została przekazana do dyspozycji beneficjenta, aż do dnia jej odzyskania za okres, przez który pozostawała w dyspozycji beneficjenta.

- (143) Metodę stosowania stopy procentowej określono w rozdziale V rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE⁽⁵⁰⁾ [zwanego dalej rozporządzeniem (WE) nr 794/2004] i w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 271/2008 z dnia 30 stycznia 2008 r. zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 794/2004 w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE⁽⁵¹⁾ [zwanym dalej „rozporządzeniem (WE) nr 271/2008”].
- (144) Komisja przypomina, iż niniejsza decyzja pozostaje bez uszczerbku dla zgodności krajowych ram w postaci ustawy 394/81, która stanowi podstawę prawną pomocy państwa przyznanej WAM SpA, w odniesieniu do której Komisja, zgodnie z orzecznictwem Sądu Pierwszej Instancji⁽⁵²⁾, nie uznała za konieczne wszczęcia postępowania w obecnym przypadku. Niemniej jednak nie wyklucza ona takiej możliwości w późniejszym terminie,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Pomoc przyznana przez Włochy WAM SpA, zgodnie z ustawą 394/81 wchodzi w zakres art. 107 ust. 1 TFUE.

Ze względu na fakt, iż przedmiotowa pomoc nie została wcześniej zgłoszona Komisji, co stanowi naruszenie art. 88 ust. 3 Traktatu WE, obecnie art. 108 ust. 3 TFUE, stanowi ona pomoc przyznaną w sposób niezgodny z prawem, z wyjątkiem części pomocy objętej wyłączeniem grupowym.

Artykuł 2

1. Pomoc w wysokości 108 165,10 EUR, która została przyznana przez Włochy na rzecz WAM SpA w dniu 24 listopada 1995 r. w formie dopłaty do oprocentowania, stanowi pomoc państwa. Część pomocy odpowiadająca kosztom kwalifikowalnym za usługi doradcze, uczestnictwo w targach i wystawach oraz analizy rynkowe, wynosząca 6 489,906 EUR, stanowi pomoc państwa zgodną z rynkiem wewnętrznym.

Włochy podejmą wszelkie niezbędne środki w celu odzyskania od beneficjenta, WAM SpA, kwoty niezgodnej pomocy w wysokości 101 675,194 EUR.

⁽⁵⁰⁾ Dz.U. L 140 z 30.4.2004, s. 1.

⁽⁵¹⁾ Dz.U. L 82 z 25.3.2008, s. 1.

⁽⁵²⁾ Zob. sprawy T-92/00 oraz T-103/00 *Diputación Foral de Álava przeciwko Komisji (Ramondín)* [2002] Rec. II-1385.

2. Pomoc w wysokości 176 329 EUR, która została przyznana przez Włochy na rzecz WAM SpA w dniu 9 listopada 2000 r. w formie dopłaty do oprocentowania, stanowi pomoc państwa. Część pomocy odpowiadająca kosztom kwalifikowalnym za usługi szkoleniowe i wynosząca 2 380,44 EUR, stanowi pomoc państwa zgodną z rynkiem wewnętrznym.

Włochy podejmą wszelkie niezbędne środki w celu odzyskania od beneficjenta, WAM SpA, kwoty niezgodnej pomocy w wysokości 173 948,56 EUR.

3. Odsetki od kwot podlegających zwrotowi na mocy niniejszej decyzji nalicza się począwszy od dnia, w którym niezgodna pomoc została przekazana do dyspozycji beneficjenta, WAM SpA, do dnia jej odzyskania.

4. Odsetki obliczone nalicza się narastająco zgodnie z przepisami rozdziału V rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004 i rozporządzenia (WE) nr 271/2008 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 794/2004.

Artykuł 3

1. Odzyskanie pomocy, o której mowa w art. 2, odbywa się w sposób bezzwłoczny i skuteczny.

2. Włochy zapewniają wykonanie niniejszej decyzji w terminie czterech miesięcy od daty notyfikowania Włochom niniejszej decyzji.

Artykuł 4

1. W terminie dwóch miesięcy od daty notyfikacji niniejszej decyzji Włochy przekazują Komisji następujące informacje:

a) łączną kwotę (kwota główna i odsetki), do odzyskania od beneficjenta, WAM SpA;

b) szczegółowy opis środków już podjętych oraz środków planowanych w celu wykonania niniejszej decyzji;

c) dokumenty potwierdzające, że beneficjentowi, WAM SpA, nakazano zwrot pomocy.

2. Do momentu całkowitego odzyskania pomocy, o której mowa w art. 2, Włochy na bieżąco informują Komisję o kolejnych środkach podejmowanych na szczeblu krajowym w celu wykonania niniejszej decyzji. Na wniosek Komisji Włochy bezzwłocznie przedstawiają informacje o środkach już podjętych oraz środkach planowanych w celu wykonania niniejszej decyzji. Włochy dostarczają również szczegółowe informacje o kwocie pomocy oraz odsetkach już odzyskanych od beneficjenta.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Włoskiej.

Sporządzono w Brukseli dnia 24 marca 2010 r.

W imieniu Komisji
Joaquín ALMUNIA
Wiceprzewodniczący

DECYZJA KOMISJI**z dnia 1 marca 2011 r.**

przedłużająca obowiązywanie decyzji 2009/251/WE zobowiązującej państwa członkowskie do zagwarantowania, że produkty zawierające biocyd fumaran dimetylu nie będą wprowadzane do obrotu ani udostępniane na rynku

*(notyfikowana jako dokument nr C(2011) 1174)***(Tekst mający znaczenie dla EOG)****(2011/135/UE)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 13,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzja Komisji 2009/251/WE ⁽²⁾ zobowiązuje państwa członkowskie do zagwarantowania, że produkty zawierające biocyd fumaran dimetylu (DMF) nie będą wprowadzane do obrotu ani udostępniane na rynku.
- (2) Decyzja 2009/251/WE została przyjęta zgodnie z przepisami art. 13 dyrektywy 2001/95/WE, które ograniczają obowiązywanie decyzji do okresu nieprzekraczającego jednego roku, ale umożliwiają zatwierdzenie jej na kolejne okresy, z których żaden nie może przekroczyć jednego roku.
- (3) Obowiązywanie decyzji 2009/251/WE zostało przedłużone decyzją Komisji 2010/153/UE ⁽³⁾ o dodatkowy okres jednego roku. W świetle dotychczas zdobytych doświadczeń oraz wobec braku stałego środka dotyczącego produktów konsumpcyjnych zawierających DMF konieczne jest przedłużenie obowiązywania decyzji 2009/251/WE na kolejne 12 miesięcy.
- (4) Należy zatem odpowiednio zmienić decyzję 2009/251/WE.

- (5) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią komitetu ustanowionego na mocy art. 15 dyrektywy 2001/95/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Artykuł 4 decyzji 2009/251/WE otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4**Okres stosowania**

Niniejszą decyzję stosuje się do dnia 15 marca 2012 r.”.

Artykuł 2

Najpóźniej do dnia 15 marca 2011 r. państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zastosowania się do niniejszej decyzji i podają je do wiadomości publicznej. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji odnośne informacje.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 1 marca 2011 r.

W imieniu Komisji

John DALLI

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 11 z 15.1.2002, s. 4.⁽²⁾ Dz.U. L 74 z 20.3.2009, s. 32.⁽³⁾ Dz.U. L 63 z 12.3.2010, s. 21.

ZALECENIA

ZALECENIE KOMISJI

z dnia 1 marca 2011 r.

w sprawie wytycznych dotyczących wdrażania przepisów dotyczących ochrony danych w systemie współpracy w zakresie ochrony konsumenta (CPCS)

(2011/136/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 292,

a także mając na uwadze, co następuje:

rzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych⁽²⁾ (zwanej dalej „dyrektywą o ochronie danych”) i rozporządzeniu (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych⁽³⁾ (zwanym dalej „rozporządzeniem o ochronie danych”).

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów („Rozporządzenie w sprawie współpracy w dziedzinie ochrony konsumentów”) ⁽¹⁾ (zwane dalej „rozporządzeniem CPC”) ma na celu zacieśnienie współpracy w dziedzinie egzekwowania prawa ochrony konsumentów w ramach jednolitego rynku, ustanawia ogólnoeuropejską sieć krajowych organów publicznych odpowiedzialnych za egzekwowanie prawa (zwaną dalej „siecią CPC”) oraz określa ramy i ogólne warunki, na podstawie których organy publiczne państw członkowskich odpowiedzialne za egzekwowanie prawa mają ze sobą współpracować w celu zapewnienia ochrony zbiorowych interesów gospodarczych konsumentów.
- (2) Współpraca między krajowymi organami odpowiedzialnymi za egzekwowanie prawa ma zasadnicze znaczenie dla skutecznego funkcjonowania jednolitego rynku, a w ramach sieci CPC każdy organ ma możliwość zwrócenia się do innych organów o pomoc w badaniu ewentualnych naruszeń przepisów prawa ochrony konsumentów UE.
- (3) Celem systemu współpracy w zakresie ochrony konsumenta (zwanego dalej „CPCS”) jest umożliwienie organom publicznym odpowiedzialnym za egzekwowanie prawa wymiany informacji dotyczących ewentualnych naruszeń przepisów prawa ochrony konsumentów w bezpiecznym i pewnym środowisku.
- (4) Wymiana informacji między państwami członkowskimi przy użyciu środków elektronicznych musi być zgodna z przepisami dotyczącymi ochrony danych osobowych określonymi w dyrektywie 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwa-
- (5) W art. 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej uznaje się prawo do ochrony danych. CPCS powinien gwarantować przejrzystość różnych obowiązków i zadań dzielonych między Komisję i państwa członkowskie w związku z przepisami dotyczącymi ochrony danych oraz udzielanie informacji i możliwość korzystania z łatwo dostępnych mechanizmów osobom, których dane dotyczą, aby mogły egzekwować swoje prawa.
- (6) Należy ustanowić wytyczne dotyczące wdrożenia przepisów o ochronie danych w CPCS (zwane dalej „wytycznymi”) w celu zapewnienia przestrzegania tych przepisów podczas przetwarzania danych w CPCS.
- (7) Urzędnikom odpowiedzialnym za egzekwowanie prawa należy zalecać nawiązanie kontaktu z ich krajowymi organami nadzorczymi ochrony danych w celu uzyskania wskazówek i pomocy w sprawie najlepszego sposobu wdrażania wytycznych zgodnie z przepisami prawa krajowego oraz w razie potrzeby dopilnowanie, aby procedury powiadamiania i kontroli wstępnych w związku z operacjami przetwarzania w CPCS były przeprowadzane na poziomie krajowym.
- (8) Należy zdecydowanie zalecać uczestnictwo w sesjach szkoleniowych organizowanych przez Komisję w celu udzielenia pomocy we wdrażaniu tych wytycznych.
- (9) Informacje zwrotne na temat wdrażania wytycznych należy przekazać Komisji nie później niż w okresie dwóch lat od przyjęcia niniejszego zalecenia. Komisja powinna następnie dokonać dalszej oceny poziomu ochrony danych w CPCS oraz ustalić, czy konieczne jest wprowadzenie dodatkowych instrumentów, w tym środków regulacyjnych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 364 z 9.12.2004, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

⁽³⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

(10) Należy podjąć konieczne kroki w celu ułatwienia wdrożenia wytycznych przez podmioty i użytkowników CPCS. Krajowe organy ds. ochrony danych oraz Europejski Inspektor Ochrony Danych powinni uważnie śledzić rozwój sytuacji oraz stan wdrożenia zabezpieczeń w zakresie ochrony danych w odniesieniu do CPCS.

(11) Wytyczne stanowią uzupełnienie decyzji Komisji 2007/76/WE ⁽¹⁾ oraz uwzględniają opinię grupy roboczej ds. ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych, powołanej na mocy art. 29 ⁽²⁾ dyrektywy o ochronie danych, oraz opinię Europejskiego Inspektora Ochrony Danych ⁽³⁾, ustanowionego na mocy art. 41 rozporządzenia o ochronie danych (zwanego dalej „EIOD”),

PRZYJMUJE NINIEJSZE ZALECENIE:

Państwa członkowskie powinny zastosować się do wytycznych zawartych w załączniku.

Sporządzono w Brukseli dnia 1 marca 2011 r.

W imieniu Komisji

John DALLI

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 32 z 6.2.2007, s. 192.

⁽²⁾ Opinia 6/2007 na temat problematyki ochrony danych związanej z systemem współpracy w zakresie ochrony konsumenta (CPCS) 01910/2007/EN – WP 130 – przyjęta w dniu 21 września 2007 r.

⁽³⁾ Opinia EIOD, ref. 2010-0692.

ZAŁĄCZNIK

Wytyczne dotyczące wdrażania przepisów dotyczących ochrony danych w systemie współpracy w zakresie ochrony konsumenta (CPCS)**1. WPROWADZENIE**

Współpraca między krajowymi organami ds. ochrony konsumentów ma zasadnicze znaczenie dla odpowiedniego funkcjonowania rynku wewnętrznego, ponieważ brak skutecznego egzekwowania przepisów w sprawach transgranicznych podważa zaufanie konsumentów przy przyjmowaniu ofert transgranicznych, a co za tym idzie – ich przekonanie o słuszności wspólnego rynku, a także przyczynia się do zakłócania konkurencji.

CPCS jest narzędziem informatycznym ustanowionym rozporządzeniem CPC, które udostępnia strukturyzowany mechanizm wymiany informacji między krajowymi organami ds. ochrony konsumentów należącymi do sieci CPC. Narzędzie to pozwala organowi publicznemu zwrócić się do innych organów publicznych należących do sieci CPC o pomoc w badaniu i ściganiu ewentualnych naruszeń przepisów prawa UE w zakresie ochrony konsumentów oraz w podejmowaniu działań w zakresie egzekwowania przepisów, aby udaremnić nielegalne praktyki handlowe sprzedawców i dostawców, uderzające w konsumentów mieszkających w innych krajach UE. Składanie wniosków o przekazanie informacji oraz wszelka komunikacja między właściwymi organami publicznymi w zakresie stosowania rozporządzenia CPC odbywa się za pośrednictwem CPCS.

Rozporządzenie CPC ma na celu poprawę egzekwowania prawa ochrony konsumentów na rynku wewnętrznym przez ustanowienie ogólnoeuropejskiej sieci krajowych organów odpowiedzialnych za egzekwowanie prawa oraz ustanowienie warunków wzajemnej współpracy państw członkowskich. W rozporządzeniu CPC przewidziano, że wymiana informacji oraz składanie wniosków o wzajemną pomoc między krajowymi organami odpowiedzialnymi za egzekwowanie prawa będzie odbywać się za pośrednictwem specjalnej bazy danych. W związku z tym zaprojektowano CPCS, aby ułatwić tego rodzaju współpracę administracyjną i wymianę informacji, mając na celu egzekwowanie prawa UE w zakresie ochrony konsumentów.

Zakres współpracy ogranicza się do wewnątrzspółnotowych naruszeń aktów prawnych wymienionych w załączniku do rozporządzenia CPC, które chronią zbiorowe interesy gospodarcze konsumentów.

2. ZAKRES I CELE NINIEJSZYCH WYTYCZNYCH

Zamierzeniem niniejszych wytycznych jest rozwiązanie problemu, jaki stanowi zapewnienie równowagi między efektywną i skuteczną współpracą w zakresie egzekwowania prawa, prowadzoną przez właściwe organy państw członkowskich, przy jednoczesnym poszanowaniu podstawowych praw do prywatności i ochrony danych osobowych.

Dane osobowe zdefiniowano w dyrektywie o ochronie danych⁽¹⁾ jako wszelkie informacje dotyczące zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej; osoba możliwa do zidentyfikowania to osoba, której tożsamość można ustalić bezpośrednio lub pośrednio, szczególnie przez powołanie się na numer identyfikacyjny lub jeden bądź kilka szczególnych czynników określających jej fizyczną, fizjologiczną, umysłową, ekonomiczną, kulturową lub społeczną tożsamość.

Ponieważ urzędnicy krajowych organów odpowiedzialnych za egzekwowanie prawa (osoby prowadzące sprawy), będący użytkownikami CPCS, nie zawsze są ekspertami w dziedzinie ochrony danych i nie zawsze posiadają dostateczną znajomość wymogów w zakresie ochrony danych zawartych w krajowych przepisach o ochronie danych, zaleca się przekazanie użytkownikom CPCS wytycznych objaśniających funkcjonowanie CPCS ochrony danych w praktyce, przedstawiających środki ochronne, w które wyposażono system, oraz informujących o ewentualnym ryzyku związanym z jego użytkowaniem.

Zgodnie z założeniem niniejsze wytyczne obejmują najważniejsze zagadnienia ochrony danych w związku z CPCS i zawierają przystępne objaśnienia, z których mogą korzystać wszyscy użytkownicy CPCS. Nie stanowią one natomiast wyczerpującej analizy wszystkich aspektów ochrony danych w ramach CPCS.

Zdecydowanie zaleca się przeprowadzenie konsultacji również z organami ds. ochrony danych w państwach członkowskich, aby zagwarantować, by dopełnienie dla niniejszych wytycznych stanowiły obowiązki szczegółowo określone w krajowych przepisach o ochronie danych. Użytkownicy CPCS mogą także zwrócić się o dodatkową pomoc i wskazówki do powyższych organów, aby zapewnić spełnienie wymogów w zakresie ochrony danych. Wykaz takich organów oraz dane kontaktowe i odniesienia do stron internetowych znajdują się pod następującym adresem:

http://ec.europa.eu/justice_home/fsj/privacy/nationalcomm/#eu

Powinno być jasne, że dane osobowe należy przetwarzać zgodnie ze szczegółowymi zasadami i warunkami określonymi w dyrektywie o ochronie danych. Osoby prowadzące sprawy zostały upoważnione w kontekście rozporządzenia do wymiany danych, w tym danych osobowych, w ramach CPCS, jeżeli celem czynności przetwarzania jest udaremnienie naruszania przepisów prawa UE w zakresie ochrony konsumentów, wymienionych w załączniku do rozporządzenia CPC. Przed przystąpieniem do przetwarzania takich danych należy jednak dokonać starannej oceny w celu upewnienia się, że zasady dotyczące ochrony danych są przestrzegane i że przetworzenie danych jest absolutnie niezbędne do osiągnięcia celów rozporządzenia CPC.

⁽¹⁾ Artykuł 2 lit. a).

Mając to na uwadze, przed przystąpieniem do przetwarzania danych osoby prowadzące sprawy posiadające dostęp do CPCS muszą przeprowadzić ocenę poszczególnych przypadków⁽¹⁾. Niniejsze wytyczne mają stanowić pomoc dla osób prowadzących sprawy w dokonywaniu takich ocen, przedstawiając niektóre przewodnie zasady ochrony danych, które należy wziąć pod uwagę.

Celem jest również objaśnienie niektórych złożonych aspektów architektury CPCS w odniesieniu do wspólnych operacji przetwarzania i współadministracji, określając w tym celu rolę Komisji i rolę właściwych organów państw członkowskich jako „współadministratorów” wymiany danych w CPCS.

3. CPCS – NARZĘDZIE INFORMATYCZNE DO WSPÓŁPRACY W ZAKRESIE EGZEKWOWANIA PRAWA

CPCS jest narzędziem informatycznym opracowanym i obsługiwanym pod względem technicznym przez Komisję we współpracy z państwami członkowskimi. Celem CPCS jest zapewnienie wsparcia państwom członkowskim przy wdrażaniu w praktyce przepisów UE w zakresie ochrony konsumentów. System jest wykorzystywany w sieci CPC, która składa się z organów publicznych wyznaczonych przez państwa członkowskie i kraje EOG do prowadzenia wzajemnej współpracy i wymiany informacji w zakresie egzekwowania prawa ochrony konsumentów zgodnie z rozporządzeniem CPC.

Artykuł 10 rozporządzenia CPC stanowi, że:

„Komisja prowadzi elektroniczną bazę danych, w której przechowuje i przetwarza informacje uzyskane na podstawie art. 7, 8 i 9. Baza danych jest udostępniana do wglądu wyłącznie właściwym organom ...”.

Artykuł 12 ust. 3 rozporządzenia CPC stanowi, że:

„Wnioski o pomoc i przekazywanie informacji dokonywane są pisemnie przy użyciu standardowego formularza oraz przesyłane elektronicznie poprzez bazę danych ustanowioną na mocy art. 10.”.

CPCS ułatwia współpracę i wymianę informacji ograniczoną do wewnątrzspółnotowych naruszeń dyrektyw oraz rozporządzeń wymienionych w załączniku do rozporządzenia CPC, zajmującym się szeregiem kwestii, w tym nieuczciwymi praktykami handlowymi, sprzedażą wysyłkową, kredytem konsumenckim, imprezami turystycznymi, nieuczciwymi warunkami umownymi, time-share, handlem elektronicznym i innymi. CPCS nie może być wykorzystywany do wymiany informacji w obszarach prawodawstwa, które nie zostały wyraźnie wymienione we wspomnianym załączniku.

Przykłady:

- I. Uczestnik rynku mający siedzibę w Belgii stosuje nieuczciwe warunki wobec konsumentów mieszkających we Francji w sprzeczności z dyrektywą w sprawie nieuczciwych warunków umownych. Organ ds. konsumentów we Francji może złożyć w CPCS wniosek do równoważnego organu w Belgii o podjęcie wszelkich niezbędnych środków egzekwowania prawa dostępnych w Belgii przeciwko danemu uczestnikowi rynku, aby bezzwłocznie udaremnić wewnątrzspółnotowe naruszanie przepisów.
- II. Organ ds. konsumentów w Danii otrzymuje skargi, że na danej stronie internetowej stosuje się nielegalne i zwodnicze praktyki handlowe na szkodę konsumentów. Strona ta znajduje się na szwedzkim serwerze. Duński organ ds. konsumentów potrzebuje informacji dotyczących przedmiotowej strony internetowej. W związku z tym może złożyć w CPCS wniosek o przekazanie informacji do szwedzkiego organu ds. konsumentów, który ma obowiązek dostarczyć potrzebne informacje.

Informacje są przesyłane przez państwa członkowskie, przechowywane w CPCS, udostępniane do wglądu państwom członkowskim będącym adresatami informacji oraz usuwane przez Komisję⁽²⁾. CPCS jest wykorzystywany jako miejsce przechowywania danych oraz jako środek do wymiany informacji w efektywnym i bezpiecznym systemie komunikacyjnym.

Z perspektywy ochrony danych ustanowienie tego rodzaju bazy zawsze stwarza pewne ryzyko w odniesieniu do podstawowego prawa do ochrony danych osobowych: udostępnianie większej ilości danych niż jest to absolutnie niezbędne do celów efektywnej współpracy, przetrzymywanie danych, które należało usunąć, oraz przechowywanie nieaktualnych lub niepoprawnych danych; oraz niezapewnianie przestrzegania praw osób, których dane dotyczą, i wypełniania obowiązków przez administratorów. Należy zatem podjąć odpowiednie kroki wobec takiego ryzyka, dbając w tym celu, aby użytkownicy CPCS mieli dobrą znajomość przepisów dotyczących ochrony danych i odpowiednie przeszkolenie w tej dziedzinie oraz potrafili zapewnić zgodność z mającymi zastosowanie przepisami o ochronie danych.

4. RAMY PRAWNE I NADZORCZE DOTYCZĄCE OCHRONY DANYCH

W 1995 r. Unia Europejska ustanowiła ramy prawne dotyczące ochrony danych, a mianowicie dyrektywę o ochronie danych⁽³⁾, która reguluje przetwarzanie danych osobowych przez państwa członkowskie, oraz rozporządzenie o ochronie danych⁽⁴⁾, regulujące przetwarzanie danych osobowych przez instytucje i organy Unii Europejskiej. Stosowanie przepisów dotyczących ochrony danych zależy obecnie od tego, kto jest podmiotem lub użytkownikiem CPCS.

⁽¹⁾ Należy zauważyć, że zasady ochrony danych mają zastosowanie zarówno do danych przechowywanych w formie elektronicznej, jak i w formie papierowej.

⁽²⁾ Aby zapoznać się ze szczegółowymi przepisami dotyczącymi usuwania danych, zob. decyzja 2007/76/WE oraz „Sieć współpracy w zakresie ochrony konsumenta: wytyczne dotyczące funkcjonowania”.

⁽³⁾ Dyrektywa 95/46/WE.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001.

Czynności związane z przetwarzaniem danych przez Komisję reguluje rozporządzenie o ochronie danych, natomiast czynności związane z przetwarzaniem danych przez osoby prowadzące sprawy we właściwych krajowych organach odpowiedzialnych za egzekwowanie prawa są regulowane w przepisach krajowych transponujących dyrektywę o ochronie danych.

Jako dwa główne podmioty pełniące określone funkcje w CPCS, zarówno Komisja, jak i wyznaczone właściwe organy, działając w charakterze współadministratorów, są zobowiązane do zgłaszania i przedstawiania przeprowadzonych przez siebie operacji przetwarzania danych w celu przeprowadzenia kontroli wstępnej przez właściwy organ nadzorczy oraz do zapewniania zgodności z przepisami o ochronie danych. Wspomniane przepisy krajowe transponujące dyrektywę o ochronie danych mogą ustanawiać wyłączenia z wymogów dotyczących zarówno powiadamiania, jak i kontroli wstępnej.

Zharmonizowanie przepisów dotyczących ochrony danych miało na celu zapewnienie wysokiego poziomu ochrony danych oraz zabezpieczenie podstawowych praw osób fizycznych, umożliwiając jednocześnie swobodny przepływ danych osobowych między państwami członkowskimi. Biorąc pod uwagę, że w wyniku wdrożenia krajowych środków wykonawczych mogą obowiązywać różne przepisy, w celu zapewnienia zgodności z przepisami o ochronie danych usilnie zaleca się użytkownikom CPCS omówienie niniejszych wytycznych z krajowymi organami ds. ochrony danych, ponieważ zasady mogą się różnić, np. w zależności od rodzaju informacji przekazywanych osobom fizycznym bądź obowiązku zgłoszenia niektórych operacji związanych z przetwarzaniem danych organom ds. ochrony danych.

Znaczącą cechą ram prawnych UE dotyczących ochrony danych jest sprawowanie nad nimi nadzoru przez niezależne organy ds. ochrony danych. Obywatele mają prawo do składania skarg do takich organów oraz szybkiego rozstrzygnięcia spraw z zakresu ochrony danych bez udziału sądu. Przetwarzanie danych osobowych na poziomie krajowym nadzorują krajowe organy ds. ochrony danych, natomiast przetwarzanie danych osobowych w instytucjach unijnych nadzoruje Europejski Inspektor Ochrony Danych (EIOD) ⁽¹⁾. Działania Komisji są zatem objęte nadzorem EIOD, a działania innych użytkowników CPCS nadzorem krajowych organów ds. ochrony danych.

5. KTO JEST KIM W CPCS – KWESTIA WSPÓŁADMINISTRACJI

CPCS stanowi wyraźny przykład wspólnych operacji przetwarzania i współadministracji. Podczas gdy właściwe organy w państwach członkowskich zajmują się gromadzeniem, rejestrowaniem, ujawnianiem i wymianą danych osobowych, Komisja odpowiada za przechowywanie i usuwanie takich danych na swoich serwerach. Komisja nie ma dostępu do przedmiotowych danych osobowych, ale jest uznawana za kierownika i operatora systemu.

Podział różnych zadań i obowiązków między Komisję i państwa członkowskie można zatem przedstawić w następujący sposób:

- Każdy właściwy organ jest administratorem danych w zakresie swoich czynności związanych z przetwarzaniem danych.
- Komisja nie jest użytkownikiem, ale operatorem systemu, odpowiedzialnym głównie za obsługę techniczną i bezpieczeństwo architektury systemu. Komisja posiada jednak również dostęp do powiadomień, informacji zwrotnych oraz innych informacji dotyczących spraw ⁽²⁾. Dostęp ten umożliwiony jest w celu monitorowania stosowania rozporządzenia CPC oraz przepisów w zakresie ochrony konsumentów wymienionych w załączniku do tego rozporządzenia, a także w celu opracowywania informacji statystycznych w związku z wykonywaniem tych obowiązków. Komisja nie ma natomiast dostępu do informacji zawartych we wnioskach o wzajemną pomoc i egzekwowanie prawa, ponieważ informacje te są kierowane tylko dla właściwych organów państw członkowskich zajmujących się określoną przedmiotową sprawą. Wspomniane rozporządzenie CPC przewiduje jednak możliwość, by Komisja pomagała właściwym organom w przypadku pewnych sporów ⁽³⁾ i aby była wzywana do uczestnictwa w skoordynowanym dochodzeniu obejmującym więcej niż dwa państwa członkowskie ⁽⁴⁾.
- Podmioty CPCS ponoszą wspólną odpowiedzialność w zakresie legalności przetwarzania, dostarczania informacji, praw dostępu oraz praw do wniesienia sprzeciwu i do sprostowania.
- Pełniąc role administratorów, Komisja oraz właściwe organy ponoszą indywidualną odpowiedzialność za dopilnowanie, aby przepisy dotyczące ich operacji przetwarzania danych były zgodne z przepisami dotyczącymi ochrony danych.

6. PODMIOTY I UŻYTKOWNICY W CPCS

W ramach CPCS istnieją różne profile dostępu: prawo dostępu do bazy danych jest ograniczone i przypisane wyłącznie do wskazanego z nazwiska urzędnika właściwego organu (uwierzytelnionego użytkownika) i nie podlega przenoszeniu. Dostęp do CPCS może zostać przyznany jedynie urzędnikom zgłoszonym Komisji przez właściwe organy państw członkowskich. Przy uzyskiwaniu dostępu do systemu wymagane jest wprowadzenie identyfikatora logowania/hasła, które można uzyskać za pośrednictwem jednolitego urzędu łącznikowego.

Tylko użytkownicy w ramach właściwego organu, do którego się zwrócono, i właściwego organu wnioskującego mają pełny dostęp do całości wymienianych informacji dotyczących danej sprawy, w tym do wszystkich załączników dokumentacji sprawy w pliku umieszczonym w CPCS. Jednolite urzędy łącznikowe mają dostęp jedynie do kluczowych informacji dotyczących sprawy, pozwalających zidentyfikować właściwe organy, którym należy przekazać wniosek. Nie mają one dostępu do poufnych dokumentów dołączonych do wniosku lub powiadomienia.

⁽¹⁾ <http://www.edps.europa.eu/EDPSWEB/edps/EDPS>

⁽²⁾ Artykuły 8, 9 i 15 rozporządzenia CPC (WE) nr 2006/2004.

⁽³⁾ Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia CPC (WE) nr 2006/2004.

⁽⁴⁾ Artykuł 9 rozporządzenia CPC (WE) nr 2006/2004.

W sprawach dotyczących egzekwowania prawa do ogólnych informacji mają dostęp użytkownicy we wszystkich właściwych organach zgłoszonych jako odpowiedzialne za akty prawne, których naruszenia się dopuszczono. Odbywa się to za pośrednictwem powiadomień. W powiadomieniach tych należy ogólnie opisać daną sprawę i unikać podawania danych osobowych. Od tej zasady mogą istnieć wyjątki, takie jak nazwisko sprzedawcy lub dostawcy (jeśli jest to osoba fizyczna).

Komisja nie ma dostępu do wniosków o udzielenie informacji i egzekwowanie prawa ani do poufnych dokumentów, wpływają do niej jednak notyfikacje i powiadomienia.

7. ZASADY OCHRONY DANYCH MAJĄCE ZASTOSOWANIE DO WYMIANY INFORMACJI

Przetwarzanie danych osobowych przez użytkowników CPCS w państwach członkowskich może odbywać się tylko na warunkach i zgodnie z zasadami ustanowionymi w dyrektywie o ochronie danych. Administrator danych odpowiada za zapewnienie przestrzegania zasad ochrony danych podczas przetwarzania danych osobowych w ramach CPCS.

Należy również zwrócić uwagę na fakt, że w odniesieniu do CPCS zastosowanie mają zarówno zasady dotyczące poufności, jak i ochrony danych. Zasady dotyczące poufności i zasady dotyczące tajemnicy służbowej mogą mieć ogólne zastosowanie do danych, natomiast zasady ochrony danych ograniczają się do danych osobowych.

Należy pamiętać o tym, że użytkownicy CPCS w państwach członkowskich są odpowiedzialni za wiele innych operacji przetwarzania i mogą nie być ekspertami w dziedzinie ochrony danych. Zapewnienie zgodności ochrony danych w CPCS nie powinno być nadmiernie złożone lub stwarzać nadmiernych obciążeń administracyjnych. Nie musi również tworzyć jednolitego i uniwersalnego systemu. Niniejsze wytyczne należy traktować jako zalecenia dotyczące sposobu postępowania z danymi osobowymi, przy czym należy przypomnieć, że nie wszystkie dane wymieniane w ramach CPCS są danymi osobowymi.

Przed wprowadzeniem informacji do CPCS urzędnicy odpowiedzialni za egzekwowanie prawa powinni rozważyć, czy dane osobowe, które zamierzają przesłać, są absolutnie niezbędne do osiągnięcia celu wydajnej współpracy i zastanowić się, komu je wysyłają. Urzędnik odpowiedzialny za egzekwowanie prawa powinien zastanowić się, czy przekazywane informacje są odbiorcy absolutnie niezbędne w celach związanych z powiadomieniem lub wnioskiem o wzajemną pomoc.

Przedstawiona poniżej lista podstawowych zasad dotyczących ochrony danych ma pomóc urzędnikom odpowiedzialnym za egzekwowanie prawa, posiadającym dostęp do CPCS, w ocenie poszczególnych przypadków, mającej na celu ustalenie, czy przepisy w zakresie ochrony danych dotyczące przetwarzania danych osobowych są przestrzegane za każdym razem, gdy przetwarzają dane w systemie. Urzędnicy odpowiedzialni za egzekwowanie prawa powinni również pamiętać, że w odniesieniu do stosowania zasad ochrony danych na poziomie krajowym mogą występować wymienione poniżej wyłączenia i ograniczenia, i dlatego zaleca się, by konsultowali się ze swoimi krajowymi organami ds. ochrony danych ⁽¹⁾.

Jakich zasad ochrony danych należy przestrzegać?

Ogólne zasady dotyczące ochrony danych, o których należy pamiętać przed przystąpieniem do przetwarzania jakichkolwiek danych osobowych, zostały zaczerpnięte z dyrektywy o ochronie danych. Ponieważ dyrektywa ta została transponowana do prawa krajowego, osobom prowadzącym sprawy przypomina się, że w kwestii stosowania wymienionych poniżej zasad powinny się konsultować ze swoimi krajowymi nadzorczymi organami ds. ochrony danych, i zaleca się im sprawdzenie, czy w odniesieniu do stosowania tych zasad istnieją jakiekolwiek wyłączenia lub ograniczenia.

Zasada przejrzystości

Zgodnie z dyrektywą o ochronie danych osoba, której dane dotyczą, ma prawo być poinformowana, gdy przetwarzane są jej dane osobowe. Administrator musi podać swoją nazwę i adres, cel przetwarzania, informacje o odbiorcach danych oraz wszelkie inne informacje wymagane w celu zapewnienia rzetelności przetwarzania danych ⁽²⁾.

Dane można przetwarzać jedynie w następujących okolicznościach ⁽³⁾:

- gdy osoba, której dane dotyczą, wyraziła na to zgodę,
- gdy przetwarzanie danych jest konieczne dla realizacji lub zawarcia umowy,
- gdy przetwarzanie danych jest konieczne dla wykonania zobowiązania prawnego,
- gdy przetwarzanie danych jest konieczne dla ochrony żywotnych interesów osoby, których dane dotyczą,

⁽¹⁾ Artykuł 11 ust. 2 i art. 13 dyrektywy 95/46/WE.

⁽²⁾ Artykuły 10 i 11 dyrektywy 95/46/WE.

⁽³⁾ Artykuł 7 dyrektywy 95/46/WE.

- przetwarzanie danych jest konieczne dla realizacji zadania wykonywanego w interesie publicznym lub dla wykonywania władzy publicznej przekazanej administratorowi danych lub osobie trzeciej, przed którą ujawnia się dane,
- przetwarzanie danych jest konieczne na potrzeby wynikających z uzasadnionych interesów administratora danych, osoby trzeciej lub osób, którym dane są ujawniane.

Zasada zgodności z prawem i rzetelności

Dane osobowe nie mogą być gromadzone lub przetwarzane w nierzetelny lub bezprawny sposób, nie powinny być również wykorzystywane w celach niezgodnych z celami wskazanymi w rozporządzeniu CPC. By przetwarzanie danych było zgodne z prawem, osoby prowadzące sprawy muszą upewnić się, że są w stanie wskazać wyraźne przyczyny uzasadniające potrzebę dokonania takiego przetworzenia. Dane należy przetwarzać do określonych, jednoznacznych i legalnych celów, a ich dalsze przetwarzanie nie może być niezgodne z tymi celami⁽¹⁾. Takie cele mogą zostać przewidziane wyłącznie w rozporządzeniu CPC.

By przetwarzanie danych było rzetelne, osoby, których dotyczą dane, muszą zostać poinformowane o przyczynach, dla których ich dane mają zostać przetworzone, i o istnieniu prawa do dostępu, sprostowania i sprzeciwu.

Zasada proporcjonalności, prawidłowości i okresów przechowywania

Informacje muszą być proporcjonalne, adekwatne, właściwe i nie mogą wykraczać poza cele, dla których są gromadzone lub dalej przetwarzane. Dane muszą być prawidłowe oraz, w razie konieczności, aktualizowane; należy podjąć wszelkie uzasadnione działania, aby zapewnić usunięcie lub poprawienie nieprawidłowych lub niekompletnych danych, biorąc pod uwagę cele, dla których zostały zgromadzone lub dla których są dalej przetwarzane; dane osobowe muszą być przechowywane w formie umożliwiającej identyfikację osób, których dotyczą, przez czas nie dłuższy niż jest to konieczne do celów, dla których zostały zgromadzone lub dla których były przetwarzane. Należy ustanowić odpowiednie środki zabezpieczające dla danych przechowywanych przez dłuższe okresy na potrzeby historyczne, statystyczne i naukowe.

Osoby prowadzące sprawy powinny zastanowić się, czy informacje, które przetwarzają, są absolutnie niezbędne do osiągnięcia wyznaczonych celów.

Zasada celowości

Dane osobowe muszą być zbierane w określonych, jednoznacznych i uzasadnionych celach, o których należy poinformować osobę, której dotyczą dane, i nie mogą być dalej przetwarzane w sposób niezgodny z tymi celami. Osoby prowadzące sprawy powinny przetwarzać dane osobowe tylko wtedy, gdy istnieje ku temu wyraźny powód, tj. w rozporządzeniu CPC wskazane zostały podstawy prawne uzasadniające przekazanie.

Prawa dostępu

Zgodnie z dyrektywą o ochronie danych⁽²⁾ osobom, których dane dotyczą, przysługuje prawo bycia informowanym o fakcie przetwarzania ich danych osobowych, celach tego przetwarzania, odbiorcach, którym dane te są przekazywane, oraz o tym, że przysługują im określone prawa, tj. prawo do informacji i sprostowania. Osoba, której dane dotyczą, ma prawo dostępu do wszystkich tych przetwarzanych danych. Osoba ta ma również prawo zwrócić się z wnioskiem o sprostowanie, usunięcie lub zablokowanie danych, które są niekompletne, nieprawidłowe lub przetwarzane niezgodnie z przepisami o ochronie danych⁽³⁾.

Dane szczególnie chronione

Przetwarzanie danych ujawniających pochodzenie rasowe lub etniczne, poglądy polityczne, przekonania religijne lub światopoglądowe, przynależność do związków zawodowych i danych dotyczących stanu zdrowia, życia seksualnego, popełnionych przestępstw i wyroków skazujących jest zabronione. Dyrektywa o ochronie danych⁽⁴⁾ przewiduje jednak pewne odstępstwa od tej zasady i dane szczególnie chronione mogą być przetwarzane na określonych warunkach⁽⁵⁾. Ponieważ użytkownicy CPCs mogą znaleźć się w sytuacji, w której będą mieli styczność z danymi szczególnie chronionymi⁽⁶⁾, zaleca się zachowanie ostrożności w odniesieniu do takich danych. Użytkownikom CPCs zaleca się skonsultowanie się ze swoim krajowym organem ochrony danych, czy w stosunku do przetwarzania szczególnie chronionych danych mają zastosowanie odstępstwa.

Wyłączenia

Dyrektywa o ochronie danych dopuszcza pewne wyłączenia w kontekście zapobiegania, badania, wykrywania i karania przestępstw. Osobom prowadzącym sprawy zaleca się zapoznanie się z prawem krajowym w celu dokonania oceny, czy i w jakim zakresie możliwe jest zastosowanie takich wyłączeń⁽⁷⁾. Przy stosowaniu tego rodzaju wyłączeń zaleca się, by były one wyraźnie wskazane w oświadczeniu o ochronie prywatności każdego właściwego organu.

⁽¹⁾ Artykuł 6 ust. 1 lit. b) dyrektywy 95/46/WE.

⁽²⁾ Artykuły 10, 11 i 12 dyrektywy 95/46/WE.

⁽³⁾ Artykuł 12 dyrektywy 95/46/WE.

⁽⁴⁾ Artykuł 8 ust. 2 dyrektywy 95/46/WE.

⁽⁵⁾ Artykuł 8 dyrektywy 95/46/WE.

⁽⁶⁾ Rozdział 4 załącznika do decyzji 2007/76/WE.

⁽⁷⁾ Opinia 6/2007 na temat problematyki ochrony danych związanej z systemem współpracy w zakresie ochrony konsumenta (CPCS) 01910/2007/EN – WP 130 – przyjęta w dniu 21 września 2007 r., s. 24–26.

Stosowanie zasad ochrony danych

Stosowanie przedmiotowych zasad ochrony danych w zakresie funkcjonowania CPCS prowadzi do sformułowania następujących zaleceń:

1. Stosowanie CPCS powinno ograniczać się wyłącznie do celów wyznaczonych w rozporządzeniu CPC. W art. 13 ust. 1 rozporządzenia CPC stwierdza się, że przekazane informacje mogą być wykorzystywane wyłącznie w celu zapewnienia przestrzegania przepisów prawnych chroniących interesy konsumentów. Przedmiotowe przepisy prawne wymienione są w załączniku do rozporządzenia CPC.
 2. Zaleca się, aby urzędnicy odpowiedzialni za egzekwowanie prawa wykorzystywali informacje uzyskane za pośrednictwem wniosku o wzajemną pomoc lub powiadomienia wyłącznie w celach związanych z tą konkretną sprawą, w pełnej zgodności z wymogami przepisów prawa w zakresie ochrony danych, oraz oceniali *ex ante* konieczność przetwarzania w kontekście dochodzeń prowadzonych w szerszym interesie publicznym.
 3. Przy przekazywaniu danych urzędnicy odpowiedzialni za egzekwowanie prawa dokonują oceny poszczególnych przypadków pod kątem odbiorców przetwarzanych informacji.
 4. Użytkownicy CPCS powinni uważnie wybierać pytania zadawane we wniosku o wzajemną pomoc i nie powinni wnosić o uzyskanie większej ilości danych, niż jest to konieczne. Nie chodzi jedynie o kwestię przestrzegania zasad dotyczących jakości danych, ale również o kwestię zmniejszenia obciążenia administracyjnego.
 5. Zgodnie z dyrektywą o ochronie danych ⁽¹⁾ dane osobowe muszą być prawidłowe i aktualizowane. Zaleca się, aby właściwy organ, który dostarczył informacje, uczestniczył w zapewnieniu prawidłowości danych przechowywanych w CPCS. Do funkcji CPCS dodano komunikaty typu pop-up w celu okresowego przypominania osobom prowadzącym sprawę o sprawdzeniu prawidłowości i aktualności danych osobowych.
 6. Praktycznym sposobem informowania osób, których dane dotyczą, o przysługujących im prawach jest stworzenie strony internetowej zawierającej wyczerpującą informację o polityce prywatności. Zaleca się, aby każdy właściwy organ posiadał stronę z informacją o polityce prywatności na swoich stronach internetowych. Każda informacja o polityce prywatności powinna być zgodna ze wszystkimi wymogami w zakresie informacji ustanowionymi w dyrektywie o ochronie danych i powinna zawierać odsyłacz do strony internetowej Komisji zawierającej informację o polityce prywatności oraz dalsze szczegóły, w tym dane kontaktowe danego właściwego organu, jak i wszelkie krajowe ograniczenia prawa dostępu lub prawa do informacji. Wszyscy zaangażowani administratorzy danych odpowiedzialni są za dopilnowanie, aby opublikowano informacje o polityce prywatności.
 7. Osoba, której dane dotyczą, może wystosować wniosek o udzielenie dostępu do swoich danych osobowych, ich poprawienie lub usunięcie w odniesieniu do większej liczby źródeł niż jedno. Mimo że każdy właściwy organ jako administrator danych odpowiada za swoje własne operacje przetwarzania danych, należy udzielać skoordynowanej odpowiedzi na wnioski dotyczące spraw o charakterze transgranicznym. Zaleca się, aby w takich przypadkach właściwe organy informowały pozostałe zainteresowane właściwe organy o otrzymaniu wniosku.
- Jeżeli właściwy organ uzna, że pozytywne rozpatrzenie wniosku może mieć wpływ na postępowanie wyjaśniające lub egzekucyjne prowadzone przez inne właściwe organy, powinien zwrócić się do takich właściwych organów o wydanie opinii przed pozytywnym rozpatrzeniem wniosku.
- Osoba, której dane dotyczą, może również zwrócić się z wnioskiem do Komisji. Komisja może pozytywnie rozpatrzyć wniosek jedynie w odniesieniu do danych, do których ma dostęp. Po otrzymaniu wniosku Komisja powinna skonsultować się z właściwym organem, który dostarczył informacje. W przypadku braku zastrzeżeń lub odpowiedzi ze strony właściwego organu we właściwym czasie Komisja może podjąć decyzję w zakresie rozpatrzenia wniosku na podstawie rozporządzenia o ochronie danych. Komisja powinna również zwrócić się o opinię do właściwych organów, których działania dochodzeniowe lub działania w zakresie egzekwowania prawa mogą być narażone w rezultacie pozytywnego rozpatrzenia wniosku. Komisja powinna zbadać, czy wprowadzenie do CPC dodatkowych funkcji technicznych ułatwiłoby taką wymianę.
8. Decyzja wykonawcza CPC 2007/76/WE zapewnia ustanowienie pól danych w CPCS przeznaczonych na wprowadzenie nazwisk dyrektorów przedsiębiorstw. Urzędnicy odpowiedzialni za egzekwowanie prawa muszą ocenić, czy włączenia tego rodzaju danych osobowych jest konieczne dla rozwiązania sprawy. Oceny poszczególnych przypadków co do konieczności zamieszczenia nazwiska dyrektora przedsiębiorstwa w przeznaczonym do tego polu danych należy dokonywać przed każdym wprowadzeniem informacji do CPCS i przed wysłaniem powiadomienia lub wniosku o wzajemną pomoc do innego właściwego organu.
 9. Zgodnie z decyzją wykonawczą CPC 2007/76/WE właściwy organ zamieszczający wnioski o udzielenie informacji lub wnioski o egzekwowanie prawa, lub powiadomienia musi określić, czy dane informacje mają być traktowane jako poufne. Decyzję tę należy podejmować oddzielnie dla każdej sprawy. Podobnie organ, do którego się zwrócono, musi określić przy dostarczaniu informacji, czy informacje mają być traktowane jako poufne. CPCS posiada funkcję wartości domyślnej, za pomocą której użytkownicy CPCS muszą wyraźnie udzielić dostępu do dokumentów poprzez odznaczenie flagi poufności.

⁽¹⁾ Artykuł 6 ust. 1 lit. d) dyrektywy 95/46/WE.

8. CPCS A OCHRONA DANYCH

Środowisko przyjazne ochronie danych

CPCS został zaprojektowany z uwzględnieniem wymogów przepisów o ochronie danych:

- CPCS wykorzystuje sieć s-TESTA (*secured Trans European Services for Telematics between Administrations* – zabezpieczona transeuropejska telematyczna sieć komunikacyjna między organami administracji). Oferuje ona zarządzaną, wiarygodną i bezpieczną platformę ogólnoeuropejskiej komunikacji dla krajowych i europejskich organów administracji. Sieć s-TESTA opiera się na wyspecjalizowanej infrastrukturze prywatnej, całkowicie odrębnej od Internetu. Do projektu systemu wprowadzono odpowiednie środki bezpieczeństwa w celu zapewnienia możliwie najlepszej ochrony sieci. Sieć jest przedmiotem akredytacji w zakresie bezpieczeństwa po to, by za jej pośrednictwem można było przekazywać informacje niejawne opatrzone klauzulą „EU Restricted”.
- Wprowadzono szereg funkcji technicznych: bezpieczne i indywidualne hasła dla zgłoszonych właściwych urzędników w wyznaczonych organach, zastosowanie bezpiecznej sieci (s-TESTA), wyskakujące komunikaty, które przypominają osobom prowadzącym sprawy o uwzględnieniu przepisów dotyczących ochrony danych podczas przetwarzania danych osobowych, tworzenie różnych profili użytkowników o różnym stopniu dostępu do informacji w zależności od roli użytkownika (właściwy organ, jednolity urząd łącznikowy, Komisja), możliwość ograniczenia dostępu do dokumentów dzięki zdefiniowaniu ich jako poufne i wiadomość na stronie głównej CPCS wskazująca przepisy dotyczące ochrony danych.
- Przepisy wykonawcze ⁽¹⁾, których zakres obejmuje kluczowe aspekty zapewniania przestrzegania ochrony danych: jasne przepisy dotyczące usuwania danych (rodzaju informacji, sposobu i czasu usuwania danych); przepisy określające rodzaje dostępu do informacji (wyłącznie bezpośrednio zaangażowane właściwe organy mają pełny dostęp, a pozostałe organy posiadają jedynie ogólne informacje).
- Wytyczne operacyjne ⁽²⁾ z dalszymi wyjaśnieniami, co należy uwzględnić przy wypełnianiu różnych pól danych oraz w jaki sposób wprowadzać niniejsze wytyczne ⁽³⁾.
- Przeglądy roczne w celu dopilnowania, aby właściwe organy weryfikowały prawidłowość danych osobowych (planowane jest znakowanie, ale nie zostało dotychczas wdrożone), a także w celu dopilnowania, aby zamykano sprawy lub je usuwano jak przewidziano w przepisach, aby mieć pewność, że sprawy nie zostaną zapomniane. Komisja wraz z państwami członkowskimi organizuje regularnie systematyczny przegląd spraw, które były otwarte przez okres znacznie dłuższy niż średni okres zajmowania się sprawą.
- Automatyczne usuwanie spraw dotyczących wzajemnej pomocy po 5 latach od zamknięcia sprawy zgodnie z wymogami rozporządzenia CPC.
- CPCS to rozwijające się narzędzie informatyczne, które ma być przyjazne dla ochrony danych. Do architektury systemu wbudowano wiele funkcji zabezpieczających, które opisano powyżej. Zgodnie z wymogami Komisja zamierza wprowadzać dalsze usprawnienia.

Dodatkowe wytyczne

Jak długo należy przechowywać sprawę i kiedy należy ją zamknąć i usunąć?

Wyłącznie Komisja może usuwać informacje z CPCS ⁽⁴⁾ i zazwyczaj dokonuje tego na wniosek właściwego organu. Występując z takim wnioskiem, właściwy organ musi określić podstawy wniosku o usunięcie. Jedynym wyjątkiem są wnioski w sprawie egzekwowania prawa. Komisja usuwa je automatycznie po 5 latach od zamknięcia sprawy przez wnioskujący organ.

Przepisy podające terminy ustanowiono w celu zapewnienia usuwania danych, które nie są w dalszym ciągu wymagane, są nieprawidłowe, okazały się bezpodstawne lub osiągnęły maksymalny okres przechowywania.

Dlaczego okres przechowywania danych określono na 5 lat?

Celem okresu przechowywania jest ułatwienie współpracy między organami publicznymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawnych, które chronią interesy konsumentów w przypadkach, w których dochodzi do naruszeń wewnątrzwspólnotowych, przyczynianie się do należytego funkcjonowania rynku wewnętrznego, jakości i spójności egzekwowania przepisów prawnych, które chronią interesy konsumentów, monitorowania ochrony interesów ekonomicznych konsumentów oraz przyczynianie się do zwiększenia jakości i konsekwentności egzekwowania prawa. W okresie przechowywania upoważnieni urzędnicy odpowiedzialni za egzekwowanie prawa, pracujący dla właściwego organu, który pierwotnie zajmował się sprawą, mogą zapoznać się z jej aktami w celu określenia związków z ewentualnie ponawiającymi się naruszeniami, co przyczynia się do lepszego i skuteczniejszego egzekwowania prawa.

⁽¹⁾ Decyzja 2007/76/WE.

⁽²⁾ Sieć współpracy w zakresie ochrony konsumenta: wytyczne operacyjne – zatwierdzone przez Komitet ds. Współpracy w dziedzinie Ochrony Konsumentów dnia 8 czerwca 2010 r.

⁽³⁾ Treść niniejszych wytycznych zostanie włączona do przyszłych szkoleń w zakresie CPCS.

⁽⁴⁾ Artykuł 10 rozporządzenia CPC (WE) nr 2006/2004 i rozdział 2 załącznika do decyzji wykonawczej CPC 2007/76/WE.

Jakie informacje obejmuje zakres forum dyskusyjnego?

Do CPCS dołączone zostało forum dyskusyjne, które jest narzędziem przeznaczonym do wymiany informacji w kwestiach takich jak nowe uprawnienia w zakresie egzekwowania prawa i najlepsze praktyki. Zasadniczo forum dyskusyjne, mimo że rzadko korzystają z niego urzędnicy odpowiedzialni za egzekwowanie prawa, nie powinno służyć do wymiany danych związanych ze sprawami i nie powinno zawierać odniesień do danych osobowych.

Jakie dane można zamieszczać w krótkich streszczeniach i dołączonych dokumentach?

W decyzji wykonawczej CPC 2007/76/WE przewidziano pole danych „dołączone dokumenty” w przypadku powiadomień, wniosków o udzielenie informacji i wniosków o egzekwowanie prawa. Krótkie streszczenia to pola, w których należy opisać naruszenie. Zaleca się, aby nie umieszczać danych osobowych w krótkich streszczeniach, ponieważ celem tego pola danych jest uzyskanie ogólnego opisu naruszenia. Dane osobowe zawarte w dołączonych dokumentach, które nie są ściśle wymagane, należy zaznaczyć lub usunąć.

Co oznacza „uzasadnione podejrzenie” – to, że miało miejsce naruszenie?

Uzasadnione podejrzenie należy interpretować zgodnie z prawem krajowym. Zaleca się jednak, aby podejrzewane naruszenie włączać do CPCS tylko, jeżeli istnieją dowody na poparcie sprawy, że doszło do naruszenia lub że zajście naruszenia jest prawdopodobne.

A co w kwestii przekazywania informacji państwom trzecim?

Zgodnie z rozporządzeniem CPC ⁽¹⁾ informacje przekazane na podstawie rozporządzenia CPC mogą również zostać przekazane organowi państwa trzeciego przez państwo członkowskie na podstawie umowy w sprawie dwustronnej pomocy, pod warunkiem uzyskania zgody właściwego organu, który jako pierwszy przekazał informacje, oraz spełnienia wymogów przepisów w zakresie ochrony danych.

Zaleca się, aby wobec braku międzynarodowej umowy Unii Europejskiej w sprawie ustaleń o wzajemnej pomocy ⁽²⁾ z państwem trzecim wszelkie umowy w sprawie dwustronnej pomocy zawierane z danym państwem trzecim zapewniały właściwe zabezpieczenie w zakresie ochrony danych i aby odpowiednie organy nadzorcze ds. ochrony danych były o nich powiadamiane, tak aby można było przeprowadzić wcześniejszą kontrolę, chyba że Komisja ustaliła, że dane państwo trzecie zapewnia odpowiedni poziom ochrony danych osobowych przekazywanych z Unii zgodnie z art. 25 dyrektywy o ochronie danych.

⁽¹⁾ Artykuł 14 ust. 2 rozporządzenia CPC (WE) nr 2006/2004.

⁽²⁾ Artykuł 18 rozporządzenia CPC (WE) nr 2006/2004.

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

Jedynie oryginalne teksty EKG ONZ mają skutek prawny w świetle międzynarodowego prawa publicznego. Status i datę wejścia w życie niniejszego regulaminu należy sprawdzać w ostatniej wersji dokumentu EKG ONZ dotyczącego statusu TRANS/WP.29/343, dostępnego pod adresem:

<http://www.unece.org/trans/main/wp29/wp29wgs/wp29gen/wp29fdocstts.html>

Regulamin nr 100 Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ) – Jednolite przepisy dotyczące homologacji pojazdów w zakresie szczególnych wymagań dotyczących elektrycznego układu napędowego

Obejmujący wszystkie obowiązujące teksty, w tym:

Serię poprawek 01 – data wejścia w życie: 4 grudnia 2010 r.

SPIS TREŚCI

REGULAMIN

1. Zakres
2. Definicje
3. Wystąpienie o homologację
4. Homologacja
5. Specyfikacje i badania
6. Modyfikacje i rozszerzenie homologacji typu pojazdu
7. Zgodność produkcji
8. Sankcje z tytułu niezgodności produkcji
9. Ostateczne zaniechanie produkcji
10. Nazwy i adresy placówek technicznych upoważnionych do przeprowadzania badań homologacyjnych oraz nazwy i adresy organów administracji
11. Przepisy przejściowe

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik 1 - Zawiadomienie

Załącznik 2 – Układ znaków homologacji

Załącznik 3 – Ochrona przeciwporażeniowa przed dotykiem bezpośrednim części pod napięciem

Załącznik 4 – Metoda pomiaru rezystancji izolacji

Załącznik 5 – Metoda potwierdzania działania pokładowego systemu monitoringu rezystancji izolacji

Załącznik 6 – Podstawowe właściwości pojazdów drogowych lub układów

Załącznik 7 – Oznaczanie emisji wodoru w czasie ładowania akumulatora trakcyjnego

1. ZAKRES

Poniższe przepisy stosuje się do wymagań bezpieczeństwa w odniesieniu do elektrycznego układu napędowego pojazdów drogowych kategorii M i N o maksymalnej prędkości konstrukcyjnej przekraczającej 25 km/h, wyposażonych w co najmniej jeden zasilany elektrycznie silnik trakcyjny niepołączony na stałe z siecią przesyłową, oraz do ich wysokonapięciowych części i układów, które są galwanicznie połączone z szyną wysokonapięciową elektrycznego układu napędowego.

Niniejszy regulamin nie obejmuje powypadkowych wymagań bezpieczeństwa dla pojazdów drogowych.

2. DEFINICJE

Na potrzeby niniejszego regulaminu stosuje się następujące definicje:

- 2.1. „Tryb gotowości do czynnej jazdy” oznacza tryb pracy pojazdu, w którym naciśnięcie pedału przyspieszenia (lub uruchomienie innego urządzenia pełniącego tę funkcję) lub zwolnienie układu hamulcowego powoduje, że elektryczny układ napędowy wprawia pojazd w ruch.
- 2.2. „Bariera” oznacza część zapewniającą ochronę przed dotykiem bezpośrednim części czynnych z dowolnej strony.
- 2.3. „Połączenie przewodzące” oznacza wykorzystujące złącza połączenie z zewnętrznym źródłem zasilania w czasie ładowania układu magazynowania energii wielokrotnego ładowania (RESS).
- 2.4. „Układ sprzęgający do ładowania układu magazynowania energii wielokrotnego ładowania (Rechargeable Energy Storage System – RESS)” oznacza obwód elektryczny służący do ładowania RESS z zewnętrznego źródła zasilania energią elektryczną, w tym gniazdo pojazdu.
- 2.5. „Dotyk bezpośredni” oznacza dotknięcie przez człowieka części czynnych.
- 2.6. „Podwozie elektryczne” oznacza zespół połączonych ze sobą elektrycznie części przewodzących, którego potencjał przyjmuje się za potencjał odniesienia.
- 2.7. „Obwód elektryczny” oznacza zespół połączonych ze sobą części czynnych, przez który w warunkach normalnej pracy przepływa prąd elektryczny.
- 2.8. „Układ przekształcania energii elektrycznej” oznacza układ, który wytwarza i dostarcza energię elektryczną na potrzeby napędu elektrycznego.
- 2.9. „Elektryczny układ napędowy” oznacza obwód elektryczny zawierający silniki trakcyjne, który może zawierać RESS, układ przekształcania energii elektrycznej, przekształtniki elektroniczne, niezbędne zespoły przewodów i złącza oraz układ sprzęgający do ładowania RESS.
- 2.10. „Przekształtnik elektroniczny” oznacza urządzenie służące do sterowania energią elektryczną lub do przekształcania takiej energii do celów napędu elektrycznego.
- 2.11. „Obudowa” oznacza część otaczającą podzespoły wewnętrzne, zapewniającą ochronę przed dotykiem bezpośrednim z dowolnej strony.
- 2.12. „Część przewodząca dostępna” oznacza część przewodzącą, której można dotknąć przy stopniu ochrony IPXXB i przez którą w warunkach uszkodzenia izolacji przepływa prąd elektryczny.
- 2.13. „Zewnętrzne źródło zasilania energią elektryczną” oznacza źródło zasilania prądem przemiennym lub stałym znajdujące się poza pojazdem.
- 2.14. „Wysokonapięciowy” oznacza klasyfikację części lub obwodów elektrycznych, które pracują pod napięciem roboczym $> 60 \text{ V}$ i $\leq 1\,500 \text{ V}$ prądu stałego lub $> 30 \text{ V}$ i $\leq 1\,000 \text{ V}$ wartości skutecznej prądu przemiennego.
- 2.15. „Szyna wysokonapięciowa” oznacza obwód elektryczny, w tym układ sprzęgający do ładowania RESS, pracujący pod wysokim napięciem.

- 2.16. „Dotyk pośredni” oznacza dotknięcie przez człowieka części przewodzących dostępnych.
- 2.17. „Części czynne” oznaczają części przewodzące, które znajdują się pod napięciem w warunkach normalnej pracy.
- 2.18. „Przedział bagażowy” oznacza przestrzeń wewnątrz pojazdu przeznaczoną na bagaż, ograniczoną dachem, pokrywą silnika, podłogą, ścianami bocznymi oraz barierą i obudową mającą chronić układ napędowy przed dotykiem bezpośrednim części czynnych, oddzieloną od przedziału pasażerskiego przegrodą przednią lub przegrodą tylną.
- 2.19. „Pokładowy system monitoringu rezystancji izolacji” oznacza urządzenie, które monitoruje rezystancję izolacji między szynami wysokonapięciowymi a podwoziem elektrycznym.
- 2.20. „Akumulator trakcyjny typu otwartego” oznacza akumulator cieczowy wymagający uzupełniania wody i wytwarzający wodór gazowy uwalniany do atmosfery.
- 2.21. „Przedział pasażerski” oznacza przestrzeń dla pasażerów, ograniczoną dachem, podłogą, ścianami bocznymi, drzwiami, oszkleniem, przegrodą przednią, przegrodą tylną lub drzwiami tylnymi, a także barierami i obudowami mającymi chronić układ napędowy przed dotykiem bezpośrednim części czynnych.
- 2.22. „Stopień ochrony” oznacza ochronę zapewnianą przez barierę/obudowę w odniesieniu do dotyku części czynnych sondą probierczą, na przykład przegubowym palcem probierczym (IPXXB) lub drutem probierczym (IPXXD), jak określono w załączniku 3.
- 2.23. „Układ magazynowania energii wielokrotnego ładowania (RESS)” oznacza układ magazynowania energii z możliwością wielokrotnego ładowania, który dostarcza energię elektryczną do napędu elektrycznego.
- 2.24. „Wyłącznik serwisowy” oznacza urządzenie służące do wyłączania obwodu elektrycznego przy sprawdzaniu i czynnościach obsługowych dotyczących RESS, baterii ogniw paliwowych itp.
- 2.25. „Izolator stały” oznacza powłokę izolacyjną zespołów przewodów służącą do osłony i ochrony części czynnych przed dotykiem bezpośrednim z dowolnej strony; osłony izolujące części czynne złączy oraz lakier lub farbę służącą do izolacji.
- 2.26. „Typ pojazdu” oznacza pojazdy, które nie różnią się między sobą w odniesieniu do następujących podstawowych cech:
- a) sposobu montażu elektrycznego układu napędowego i galwanicznie połączonej szyny wysokonapięciowej;
 - b) właściwości i rodzaju elektrycznego układu napędowego i galwanicznie połączonych części wysokonapięciowych.
- 2.27. „Napięcie robocze” oznacza określoną przez producenta największą wartość skuteczną napięcia obwodu elektrycznego, jaka może wystąpić pomiędzy częściami przewodzącymi przy obwodzie otwartym lub w warunkach normalnej pracy instalacji. Jeżeli obwód elektryczny jest podzielony izolacją galwaniczną, to napięcie robocze określa się odpowiednio dla każdego rozdzielonego obwodu.
3. WYSTĄPIENIE O HOMOLOGACJĘ
- 3.1. Wniosek o homologację typu pojazdu w zakresie szczególnych wymagań dotyczących elektrycznego układu napędowego składa producent pojazdu lub jego właściciel upoważniony przedstawiciel.
- 3.2. Do wniosku należy dołączyć następujące dokumenty w trzech egzemplarzach oraz następujące dane szczegółowe:
- 3.2.1. Szczegółowy opis typu pojazdu w zakresie elektrycznego układu napędowego oraz galwanicznie połączonej szyny wysokonapięciowej.
- 3.3. Pojazd reprezentatywny dla typu pojazdu zgłoszonego do homologacji należy przedstawić służbom technicznym odpowiedzialnym za przeprowadzanie badań homologacyjnych.

- 3.4. Przed udzieleniem homologacji typu właściwy organ weryfikuje istnienie zadowalających metod zapewniających skuteczną kontrolę zgodności produkcji.
4. HOMOLOGACJA
- 4.1. Homologacji danego typu pojazdu udziela się, jeżeli pojazd przedstawiony do homologacji na mocy niniejszego regulaminu spełnia wymogi pkt 5 poniżej i załączników 3, 4, 5 i 7 do niniejszego regulaminu.
- 4.2. Każdy typ, któremu udzielono homologacji, otrzymuje numer homologacji. Dwie pierwsze cyfry takiego numeru (obecnie 01, co odpowiada regulaminowi w tej wersji) oznaczają serię poprawek obejmujących ostatnie główne zmiany techniczne wprowadzone w regulaminie do momentu udzielenia homologacji. Ta sama Umawiająca się Strona nie może przydzielić tego samego numeru innemu typowi pojazdu.
- 4.3. Zawiadomienie o udzieleniu, przedłużeniu, cofnięciu lub odmowie udzielenia homologacji lub o ostatecznym zaprzestaniu produkcji danego typu pojazdu na mocy niniejszego regulaminu zostaje przekazane Stronom Porozumienia stosującym niniejszy regulamin w postaci formularza zgodnego ze wzorem przedstawionym w załączniku 1 do niniejszego regulaminu.
- 4.4. Na każdym pojeździe zgodnym z typem pojazdu homologowanym na mocy niniejszego regulaminu, w sposób widoczny i w miejscu łatwo dostępnym, określonym w formularzu homologacji, umieszcza się międzynarodowy znak homologacji składający się z:
- 4.4.1. Okręgu otaczającego literę „E”, po której następuje numer wskazujący kraj, który udzielił homologacji ⁽¹⁾).
- 4.4.2. Numeru niniejszego regulaminu, po którym następuje litera „R”, myślnik oraz numer homologacji po prawej stronie okręgu określonego w pkt 4.4.1.
- 4.5. Jeżeli pojazd jest zgodny z typem pojazdu homologowanym na mocy innego lub kilku innych regulaminów stanowiących załącznik do Porozumienia, w kraju, który udzielił homologacji na podstawie niniejszego regulaminu, to znak określony w pkt 4.4.1 nie musi się powtarzać; w takim przypadku numery regulaminów i homologacji oraz dodatkowe symbole wszystkich innych regulaminów, na podstawie których udzielono homologacji w kraju, w którym udzielono homologacji na mocy niniejszego regulaminu, umieszcza się w pionowych kolumnach na prawo od znaku określonego w pkt 4.4.1.
- 4.6. Znak homologacji musi być łatwy do odczytania i nieusuwalny.
- 4.7. Znak homologacji umieszcza się w pobliżu tabliczki znamionowej pojazdu zamontowanej przez producenta lub na niej.
- 4.8. Przykładowe układy znaków homologacji podano w załączniku 2 do niniejszego regulaminu.
5. SPECYFIKACJE I BADANIA
- 5.1. Ochrona przeciwporażeniowa
- Poniższe wymagania dotyczące bezpieczeństwa elektrycznego stosuje się do szyn wysokonapięciowych w warunkach braku podłączenia do zewnętrznych wysokonapięciowych źródeł energii elektrycznej.

⁽¹⁾ 1 – Niemcy, 2 – Francja, 3 – Włochy, 4 – Niderlandy, 5 – Szwecja, 6 – Belgia, 7 – Węgry, 8 – Republika Czeska, 9 – Hiszpania, 10 – Serbia, 11 – Zjednoczone Królestwo, 12 – Austria, 13 – Luksemburg, 14 – Szwajcaria, 15 (numer wolny), 16 – Norwegia, 17 – Finlandia, 18 – Dania, 19 – Rumunia, 20 – Polska, 21 – Portugalia, 22 – Federacja Rosyjska, 23 – Grecja, 24 – Irlandia, 25 – Chorwacja, 26 – Słowenia, 27 – Słowacja, 28 – Białoruś, 29 – Estonia, 30 (numer wolny), 31 – Bośnia i Hercegowina, 32 – Łotwa, 33 (numer wolny), 34 – Bułgaria, 35 (numer wolny), 36 – Litwa, 37 – Turcja, 38 (numer wolny), 39 – Azerbejdżan, 40 – Była Jugosłowiańska Republika Macedonii, 41 (numer wolny), 42 – Wspólnota Europejska (homologacje udzielane są przez jej państwa członkowskie z użyciem właściwych im symboli EKG), 43 – Japonia, 44 (numer wolny), 45 – Australia, 46 – Ukraina, 47 – Republika Południowej Afryki, 48 – Nowa Zelandia, 49 – Cypr, 50 – Malta, 51 – Republika Korei, 52 – Malezja, 53 – Tajlandia, 54 i 55 (numery wolne), 56 – Czarnogóra, 57 (numer wolny) oraz 58 – Tunezja. Kolejne numery są przyznawane innym krajom w kolejności chronologicznej, zgodnie z datą ratyfikacji lub przystąpienia do Porozumienia dotyczącego przyjęcia jednolitych wymagań technicznych dla pojazdów kołowych, wyposażenia i części, które mogą być stosowane w tych pojazdach, oraz wzajemnego uznawania homologacji udzielonych na podstawie tych wymagań, a Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych powiadamia Umawiające się Strony Porozumienia o przydzielonych w ten sposób numerach.

5.1.1. Ochrona przed dotykiem bezpośrednim

Ochrona przed dotykiem bezpośrednim części czynnych musi spełniać wymagania pkt 5.1.1.1 i 5.1.1.2. Nie może istnieć możliwość otwarcia, zdemontowania ani usunięcia takich środków ochrony (izolatorów stałych, barier, obudów itp.) bez użycia narzędzi.

5.1.1.1. Do ochrony części czynnych znajdujących się wewnątrz przedziału pasażerskiego lub przedziału bagażowego wymagany jest stopień ochrony IPXXD.

5.1.1.2. Do ochrony części czynnych znajdujących się w częściach pojazdu innych niż przedział pasażerski lub przedział bagażowy wymagany jest stopień ochrony IPXXB.

5.1.1.3. Złącza

Uznaje się, że złącza (w tym gniazdo pojazdu) spełniają niniejszy wymóg, jeżeli:

- a) spełniają wymogi pkt 5.1.1.1 i 5.1.1.2 po ich rozłączeniu bez użycia narzędzi; lub
- b) są umieszczone pod podłogą i wyposażone w mechanizm blokujący; lub
- c) są wyposażone w mechanizm blokujący, a do rozłączenia złącza konieczne jest zdemonstrowanie innych części przy użyciu narzędzi; lub
- d) napięcie części czynnych spada do lub poniżej wartości 60 V dla prądu stałego lub 30 V napięcia skutecznego dla prądu przemiennego w ciągu jednej sekundy od rozłączenia złącza.

5.1.1.4. Wyłącznik serwisowy

W przypadku wyłącznika serwisowego, który można otworzyć, zdemontować lub usunąć bez użycia narzędzi, za dopuszczalny uznaje się stopień ochrony IPXXB w warunkach otwarcia, zdemontowania lub usunięcia wyłącznika bez użycia narzędzi.

5.1.1.5. Oznakowanie

5.1.1.5.1. Na RESS lub w jego pobliżu należy umieścić znak przedstawiony na rys. 1. Tło znaku jest żółte, a obrzeże i strzałka czarne.

Rysunek 1

Oznakowanie urządzeń wysokonapięciowych

5.1.1.5.2. Znak ten musi być również widoczny na obudowach i barierach, które po usunięciu odsłaniają części czynne obwodów wysokonapięciowych. Wymóg ten nie jest obowiązkowy dla złączy do szyn wysokonapięciowych. Wymogu tego nie stosuje się, jeżeli:

- a) do bariery lub obudowy nie ma fizycznego dostępu, nie można jej otworzyć ani usunąć, chyba że zostaną zdemontowane inne części pojazdu z użyciem narzędzi;
- b) bariera lub obudowa są umieszczone pod podłogą pojazdu.

5.1.1.5.3. Przewody szyn wysokonapięciowych, które nie są umieszczone w obudowach, muszą być oznakowane za pomocą zewnętrznego pokrycia w kolorze pomarańczowym.

5.1.2. Ochrona przed dotykiem pośrednim

5.1.2.1. Aby zapewnić ochronę przeciwporażeniową przed dotykiem pośrednim, części przewodzące dostępne, takie jak przewodząca bariera i obudowa, muszą być połączone galwanicznie w sposób niezawodny z podwoziem elektrycznym za pomocą przewodu drutowego lub uziemniającego, spawania lub połączenia za pomocą śrub itp., tak aby wyeliminować wytwarzanie niebezpiecznych potencjałów.

- 5.1.2.2. Rezystancja między wszystkimi częściami przewodzącymi dostępnymi a podwoziem elektrycznym musi być mniejsza niż $0,1\ \Omega$ przy prądzie o natężeniu co najmniej $0,2\text{ A}$.

Wymóg ten jest spełniony, jeżeli połączenie galwaniczne wykonano poprzez spawanie.

- 5.1.2.3. W przypadku pojazdów silnikowych, które mają być podłączane do uziemionego zewnętrznego źródła zasilania energią elektryczną za pomocą połączenia przewodzącego, należy zapewnić urządzenie umożliwiające galwaniczne połączenie podwozia elektrycznego do uziemienia.

Urządzenie powinno umożliwiać podłączenie do uziemienia przed przyłożeniem napięcia zewnętrznego do pojazdu i utrzymywać to połączenie do chwili odłączenia napięcia zewnętrznego od pojazdu.

Zgodność z powyższym wymogiem można wykazać poprzez zastosowanie złącza określonego przez producenta samochodu lub za pomocą analizy.

- 5.1.3. Rezystancja izolacji

- 5.1.3.1. Elektryczny układ napędowy składający się z oddzielnych szyn prądu stałego lub przemiennego

Jeżeli wysokonapięciowe szyny prądu przemiennego i wysokonapięciowe szyny prądu stałego są od siebie izolowane galwanicznie, to rezystancja izolacji między szyną wysokonapięciową a podwoziem elektrycznym musi wynosić co najmniej $100\ \Omega/\text{V}$ napięcia roboczego dla szyn prądu stałego i co najmniej $500\ \Omega/\text{V}$ napięcia roboczego dla szyn prądu przemiennego.

Pomiary wykonuje się zgodnie z załącznikiem 4: „Metoda pomiaru rezystancji izolacji”.

- 5.1.3.2. Elektryczny układ napędowy składający się z połączonych szyn prądu stałego i przemiennego

Jeżeli wysokonapięciowe szyny prądu przemiennego i wysokonapięciowe szyny prądu stałego są połączone galwanicznie, to rezystancja izolacji między szyną wysokonapięciową a podwoziem elektrycznym musi wynosić co najmniej $500\ \Omega/\text{V}$ napięcia roboczego.

Jeżeli jednak wszystkie wysokonapięciowe szyny prądu przemiennego są chronione za pomocą jednego z dwóch środków opisanych poniżej, to rezystancja izolacji między szyną wysokonapięciową a podwoziem elektrycznym musi wynosić co najmniej $100\ \Omega/\text{V}$ napięcia roboczego:

- a) co najmniej podwójna warstwa izolatorów stałych, barier lub obudów, które spełniają niezależnie wymogi pkt 5.1.1, na przykład zespół przewodów;
- b) mechanicznie odporne środki ochrony o trwałości wystarczającej na cały okres użytkowania pojazdu, takie jak obudowy silników, skrzynki przekształtników elektronicznych lub złącza.

Rezystancję izolacji pomiędzy szyną wysokonapięciową a podwoziem elektrycznym można wykazać za pomocą obliczeń, pomiarów lub połączenia obu tych metod.

Pomiary wykonuje się zgodnie z załącznikiem 4: „Metoda pomiaru rezystancji izolacji”.

- 5.1.3.3. Pojazdy z ogniwami paliwowymi

Jeżeli w dłuższym okresie niemożliwe jest utrzymanie zgodności z wymogiem minimalnej rezystancji izolacji, to ochronę należy zapewnić za pomocą jednej z następujących metod:

- a) co najmniej podwójnej warstwy izolatorów stałych, barier lub obudów, które spełniają niezależnie wymogi pkt 5.1.1;
- b) pokładowego systemu monitoringu rezystancji izolacji wraz z sygnałem ostrzegającym kierowcę o spadku rezystancji izolacji poniżej minimalnej wymaganej wartości. Niewymagane jest monitorowanie rezystancji izolacji między szyną wysokonapięciową układu sprzęgającego do ładowania RESS, która oprócz ładowania RESS nie znajduje się pod napięciem elektrycznym, a podwoziem elektrycznym. Działanie pokładowego systemu monitoringu rezystancji izolacji należy potwierdzić zgodnie z opisem z załącznika 5.

5.1.3.4. Wymagana rezystancja izolacji dla układu sprzęgającego do ładowania RESS

Dla gniazda pojazdu, które ma być połączone w sposób przewodzący do uziemionego zewnętrznego źródła prądu przemiennego i obwodu elektrycznego połączonego galwanicznie z gniazdem pojazdu w czasie ładowania RESS, rezystancja izolacji pomiędzy szyną wysokonapięciową a podwoziem elektrycznym musi wynosić co najmniej 1 MΩ, gdy sprzęg ładowarki jest odłączony. Podczas pomiaru akumulator trakcyjny może być odłączony.

5.2. Układ magazynowania energii wielokrotnego ładowania (RESS)

5.2.1. Ochrona przed przetężeniem

RESS nie może się przegrzewać.

Jeżeli RESS przegrzewa się w wyniku przetężenia, musi być wyposażony w urządzenie ochronne, na przykład bezpieczniki topikowe, wyłączniki automatyczne lub styczniki główne.

Wymóg ten nie musi być stosowany, jeżeli producent dostarczy dane gwarantujące, że mimo braku urządzenia ochronnego nie może dojść do przegrzania w wyniku przetężenia.

5.2.2. Nagromadzenie gazu

Miejsca, w których ma być zamknięty akumulator trakcyjny typu otwartego, który może wytwarzać wodór gazowy, muszą być wyposażone w przewietrznik lub kanał wentylacyjny zapobiegający gromadzeniu się gazowego wodoru.

5.3. Bezpieczeństwo funkcjonalne

Kierowca pojazdu musi otrzymywać przynajmniej krótkotrwały sygnał powiadamiający go o tym, że pojazd znajduje się w „trybie gotowości do czynnej jazdy”.

Wymogu tego nie stosuje się w warunkach, gdy siła napędowa pojazdu dostarczana jest bezpośrednio lub pośrednio przez silnik spalania wewnętrznego.

Przy opuszczaniu pojazdu kierowca musi otrzymać sygnał ostrzegawczy (np. wzrokowy lub dźwiękowy), jeżeli pojazd znajduje się nadal w trybie gotowości do czynnej jazdy.

Jeżeli pokładowy RESS może być ładowany zewnątrz przez użytkownika, to ruch pojazdu za pomocą jego własnego układu napędowego musi być uniemożliwiony, dopóki złącze zewnętrznego źródła zasilania energią elektryczną jest fizycznie podłączone do gniazda pojazdu.

Wymóg ten należy wykazać za pomocą złącza określonego przez producenta samochodu.

Aktualne położenie przełącznika kierunku jazdy musi być możliwe do odczytania przez kierowcę.

5.4. Oznaczanie emisji wodoru

5.4.1. Niniejsze badanie jest obowiązkowe dla wszystkich pojazdów wyposażonych w akumulator trakcyjny typu otwartego.

5.4.2. Badanie wykonuje się zgodnie z metodą opisaną w załączniku 7 do niniejszego regulaminu. Próbkowanie wodoru i wykonywanie analiz musi być zgodne z podanymi wytycznymi. Dopuszcza się stosowanie innych metod analitycznych, pod warunkiem wykazania równoważności wyników.

5.4.3. W czasie normalnego ładowania w warunkach określonych w załączniku 7 wielkość emisji wodoru musi być mniejsza niż 125 g w czasie 5 godzin lub mniejsza niż $25 \times t_2$ g w czasie t_2 (w godzinach).

5.4.4. W czasie ładowania za pomocą pokładowego urządzenia do ładowania w stanie uszkodzonym (w warunkach określonych w załączniku 7) wielkość emisji wodoru musi być mniejsza niż 42 g. Ponadto pokładowe urządzenie do ładowania musi ograniczać czas pracy w stanie uszkodzonym do 30 minut.

5.4.5. Wszystkie działania związane z ładowaniem akumulatora muszą być sterowane automatycznie, włącznie z zakończeniem ładowania.

5.4.6. Nie może istnieć możliwość ręcznego przejęcia kontroli nad fazami ładowania.

5.4.7. Normalne czynności podłączania i odłączania od sieci zasilającej oraz ewentualne przerwy w zasilaniu nie mogą mieć wpływu na układ sterujący fazami ładowania.

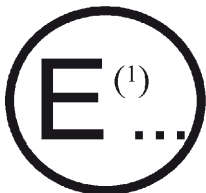
- 5.4.8. W przypadku istotnego uszkodzenia układu ładowania kierowca musi otrzymać niezanikający sygnał ostrzegawczy. Istotne uszkodzenie oznacza takie uszkodzenie, które może później spowodować nieprawidłowe funkcjonowanie pokładowego urządzenia do ładowania w czasie procesu ładowania.
- 5.4.9. Instrukcja obsługi pojazdu musi zawierać informację producenta o zgodności pojazdu z niniejszymi wymogami.
- 5.4.10. Homologacja typu pojazdu w zakresie emisji wodoru może być rozszerzona na inne typy pojazdów należące do tej samej rodziny pojazdów, zgodnie z definicją rodziny określoną w załączniku 7, dodatek 2.
6. MODYFIKACJE I ROZSZERZENIE HOMOLOGACJI TYPU POJAZDU
- 6.1. Każda modyfikacja typu pojazdu wymaga powiadomienia organu administracyjnego, który udzielił homologacji typu pojazdu. W takim przypadku organ administracyjny może:
- 6.1.1. uznać za mało prawdopodobne, aby dokonane modyfikacje miały istotne negatywne skutki, i uznać, że dany pojazd spełnia nadal odpowiednie wymogi; lub
- 6.1.2. zażądać dodatkowego sprawozdania z badań od placówki technicznej odpowiedzialnej za przeprowadzenie takich badań.
- 6.2. Strony Porozumienia stosujące niniejszy regulamin zostaną powiadomione o potwierdzeniu lub odmowie udzielenia homologacji, z określeniem zmian, zgodnie z procedurą określoną w pkt 4.3 powyżej.
- 6.3. Właściwy organ, który udzielił rozszerzenia homologacji, przyznaje numer seryjny każdemu takiemu rozszerzeniu i powiadamia o nim pozostałe Strony Porozumienia z 1958 r. stosujące niniejszy regulamin za pomocą formularza zawiadomienia zgodnego ze wzorem przedstawionym w załączniku 1 do niniejszego regulaminu.
7. ZGODNOŚĆ PRODUKCJI
- 7.1. Każdy pojazd homologowany na mocy niniejszego regulaminu musi być tak wytwarzany, aby spełniając wymogi określone w pkt 5 powyżej, odpowiadał homologowanemu typowi.
- 7.2. W celu sprawdzenia, czy spełnione są wymogi określone w pkt 7.1, przeprowadza się odpowiednie inspekcje produkcji.
- 7.3. Posiadacz homologacji zobowiązany jest w szczególności:
- 7.3.1. zapewnić istnienie procedur skutecznej kontroli jakości pojazdów;
- 7.3.2. mieć dostęp do aparatury badawczej niezbędnej do kontroli zgodności z każdym homologowanym typem;
- 7.3.3. dopilnować, aby wyniki badań były dokumentowane, a załączone dokumenty były dostępne do wglądu przez okres uzgodniony w umowie ze służbami administracyjnymi;
- 7.3.4. przeprowadzić analizę wyników każdego rodzaju badań, w celu sprawdzenia i zapewnienia niezmienności charakterystycznych właściwości pojazdu, z uwzględnieniem odchyłań dopuszczalnych w przemysłowym procesie produkcyjnym;
- 7.3.5. zapewnić, aby dla każdego typu pojazdu przeprowadzane były co najmniej badania określone w pkt 5 niniejszego regulaminu;
- 7.3.6. dopilnować, aby w przypadku wykrycia niezgodności zestawu próbek do badań z danym typem badania zostały pobrane kolejne próbki i przeprowadzone dalsze badania. Należy podjąć wszelkie niezbędne kroki w celu przywrócenia zgodności odpowiedniej produkcji.
- 7.4. Organ, który udzielił homologacji typu, może w dowolnym czasie dokonać weryfikacji metod kontroli zgodności produkcji stosowanych w każdym zakładzie produkcyjnym.
- 7.4.1. Przy każdej inspekcji inspektorowi zewnętrznemu należy przedstawić protokoły z badań oraz dokumentację produkcyjną.
- 7.4.2. Inspektor jest uprawniony do pobrania losowych próbek do badań w laboratorium producenta. Minimalna ilość próbek może być ustalona w oparciu o wyniki własnych inspekcji producenta.
- 7.4.3. W przypadku stwierdzenia niezadowalającej jakości lub konieczności weryfikacji prawidłowości badań przeprowadzonych zgodnie z pkt 7.4.2 inspektor pobierze próbki do wysłania do służb technicznych, które przeprowadziły badania homologacyjne typu.

- 7.4.4. Właściwy organ może przeprowadzić dowolne badania przewidziane w niniejszym regulaminie.
- 7.4.5. Normalna częstotliwość inspekcji upoważnionych przez właściwy organ wynosi raz na rok. W przypadku stwierdzenia negatywnych wyników w czasie jednej z inspekcji właściwy organ musi zapewnić podjęcie wszelkich niezbędnych kroków w celu niezwłocznego przywrócenia zgodności produkcji.
8. SANKCJE Z TYTUŁU NIEZGODNOŚCI PRODUKCJI
- 8.1. Homologacja typu pojazdu na mocy niniejszego regulaminu może być cofnięta, jeżeli nie są spełnione wymogi określone w pkt 7 lub jeżeli pojazd lub jego części składowe uzyskały negatywny wynik w badaniach określonych w pkt 7.3.5 powyżej.
- 8.2. Jeżeli Umawiająca się Strona Porozumienia stosująca niniejszy regulamin postanowi o cofnięciu uprzednio przez siebie udzielonej homologacji, niezwłocznie powiadamia o tym fakcie pozostałe Umawiające się Strony stosujące niniejszy regulamin za pomocą formularza zawiadomienia zgodnego ze wzorem przedstawionym w załączniku 1 do niniejszego regulaminu.
9. OSTATECZNE ZANIECHANIE PRODUKCJI
- Jeżeli posiadacz homologacji ostatecznie zaniecha produkcji typu pojazdu homologowanego zgodnie z niniejszym regulaminem, informuje o tym organ administracji, który udzielił homologacji. Po otrzymaniu stosownego zawiadomienia wyżej wymieniony organ powiadamia o tym pozostałe Strony Porozumienia z 1958 r. stosujące niniejszy regulamin za pomocą formularza zawiadomienia zgodnego ze wzorem przedstawionym w załączniku 1 do niniejszego regulaminu.
10. NAZWY I ADRESY PLACÓWEK TECHNICZNYCH UPOWAŻNIONYCH DO PRZEPROWADZANIA BADAŃ HOMOLOGACYJNYCH ORAZ NAZWY I ADRESY ORGANÓW ADMINISTRACJI
- Strony Porozumienia z 1958 r. stosujące niniejszy regulamin przekazują sekretariatowi Organizacji Narodów Zjednoczonych nazwy i adresy placówek technicznych upoważnionych do przeprowadzania badań homologacyjnych oraz nazwy i adresy organów administracji udzielających homologacji, którym należy przysłać wydane w innych krajach zawiadomienia poświadczające udzielenie, rozszerzenie, odmowę udzielenia lub cofnięcie homologacji albo ostateczne zaniechanie produkcji..
11. PRZEPISY PRZEJŚCIOWE
- 11.1. Począwszy od daty wejścia w życie serii poprawek 01, Umawiające się Strony stosujące niniejszy regulamin nie mogą odmówić udzielenia homologacji na podstawie niniejszego regulaminu zmienionego serią poprawek 01.
- 11.2. Po upływie 24 miesięcy od daty wejścia w życie Umawiające się Strony stosujące niniejszy regulamin udzielają homologacji tylko w przypadku, gdy typ pojazdu mający otrzymać homologację odpowiada wymaganiom niniejszego regulaminu zmienionego serią poprawek 01.
- 11.3. Umawiające się Strony stosujące niniejszy regulamin nie mogą odmówić rozszerzenia homologacji na podstawie wcześniejszych serii poprawek do niniejszego regulaminu.
- 11.4. W ciągu 24 miesięcy od daty wejścia w życie serii poprawek 01 Umawiające się Strony stosujące niniejszy regulamin nadal udzielają homologacji typom pojazdów, które spełniają wymagania niniejszego regulaminu zmienionego wcześniejszą serią poprawek.
- 11.5. Niezależnie od przepisów przejściowych określonych powyżej, Umawiające się Strony, dla których stosowanie niniejszego regulaminu wchodzi w życie po dacie wejścia w życie najnowszej serii poprawek, nie są zobowiązane do uznawania homologacji udzielonych zgodnie z wcześniejszymi seriami poprawek do niniejszego regulaminu.
-

ZAŁĄCZNIK 1

ZAWIADOMIENIE

(maksymalny format: A4 (210 × 297 mm))

Wydany przez: Nazwa organu administracji:

.....

.....

.....

Dotyczące ⁽²⁾: UDZIELENIA HOMOLOGACJI
 ROZSZERZENIA HOMOLOGACJI
 ODMOWY UDZIELENIA HOMOLOGACJI
 COFNIĘCIA HOMOLOGACJI
 OSTATECZNEGO ZANIECHANIA PRODUKCJI

pojazdu drogowego na mocy regulaminu nr 100

Nr homologacji Nr rozszerzenia

1. Nazwa handlowa lub marka pojazdu:
2. Typ pojazdu:
3. Kategoria pojazdu:
4. Nazwa i adres producenta:
5. Nazwa i adres przedstawiciela producenta, jeżeli dotyczy:
6. Opis pojazdu:
- 6.1. Typ RESS:
- 6.2. Napięcie robocze:
- 6.3. Układ napędowy (np. hybrydowy, elektryczny):
7. Pojazd zgłoszony do homologacji dnia:
8. Placówka techniczna odpowiedzialna za badania homologacyjne:
9. Data sprawozdania z badań:
10. Numer sprawozdania z badań:
11. Położenie znaku homologacji:
12. Podstawy rozszerzenia (jeżeli dotyczy) ⁽²⁾:
13. Homologacja została udzielona/rozszerzona/odmówiono udzielenia homologacji/homologacja cofnięta ⁽²⁾:
14. Miejscowość:
15. Data:
16. Podpis:
17. Dokumenty dołączone do wniosku o udzielenie lub rozszerzenie homologacji są dostępne na życzenie.

⁽¹⁾ Numer wskazujący kraj, który udzielił homologacji/rozszerzył homologację/odmówił udzielenia homologacji/cofnął homologację (zob. przepisy dotyczące homologacji zawarte w regulaminie).

⁽²⁾ Niepotrzebne skreślić.

ZAŁĄCZNIK 2

UKŁAD ZNAKÓW HOMOLOGACJI

WZÓR A

(zob. pkt 4.4 niniejszego regulaminu)

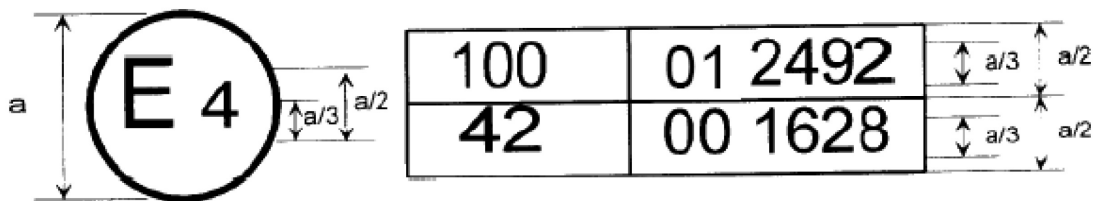

a = min. 8 mm

Powyższy znak homologacji umieszczony na pojeździe oznacza, że dany typ pojazdu otrzymał homologację w Niderlandach (E4), na mocy regulaminu nr 100, pod numerem homologacji 012492. Pierwsze dwie cyfry numeru homologacji oznaczają, że homologacji udzielono zgodnie z wymogami regulaminu nr 100 zmienionego serią poprawek 01.

WZÓR B

(zob. pkt 4.5 niniejszego regulaminu)

a = min. 8 mm

Powyższy znak homologacji umieszczony na pojeździe oznacza, że dany typ pojazdu drogowego otrzymał homologację w Niderlandach (E4) na mocy regulaminu nr 100 i regulaminu nr 42 (*). Numer homologacji oznacza, że w chwili udzielenia odpowiednich homologacji regulamin nr 100 był zmieniony serią poprawek 01, a regulamin nr 42 pozostawał w swojej wersji oryginalnej.

(*) Drugi numer podano przykładowo.

ZAŁĄCZNIK 3

OCHRONA PRZECIWPORAŻENIOWA PRZED DOTYKIEM BEZPOŚREDNIM CZĘŚCI POD NAPIĘCIEM**1. PRÓBNIKI DOSTĘPU**

Próbniki dostępu służące do sprawdzania ochrony osób przed dostępem do części czynnych zostały określone w tabeli 1.

2. WARUNKI BADANIA

Próbnik dostępu przykładają się do poszczególnych otworów w obudowie z siłą określoną w tabeli 1. Jeżeli próbnik wchodzi częściowo lub całkowicie, to należy go ustawić we wszystkich możliwych położeniach. Powierzchnia oporowa próbника nie może jednak w żadnym wypadku przechodzić przez otwór w obudowie.

Bariery wewnętrzne uznaje się za część obudowy.

W razie potrzeby pomiędzy próbnikiem a częściami czynnymi wewnątrz bariery lub obudowy należy podłączyć źródło niskiego napięcia (nie mniej niż 40 V i nie więcej niż 50 V), połączone szeregowo z odpowiednią lampą.

Metodę obwodu sygnalizacyjnego należy również stosować w przypadku ruchomych części czynnych wchodzących w skład urządzeń wysokonapięciowych.

O ile jest to możliwe, wewnętrzne części ruchome mogą pracować z niewielką prędkością.

3. WARUNKI AKCEPTACJI

Próbnik dostępu nie może dotykać części czynnych.

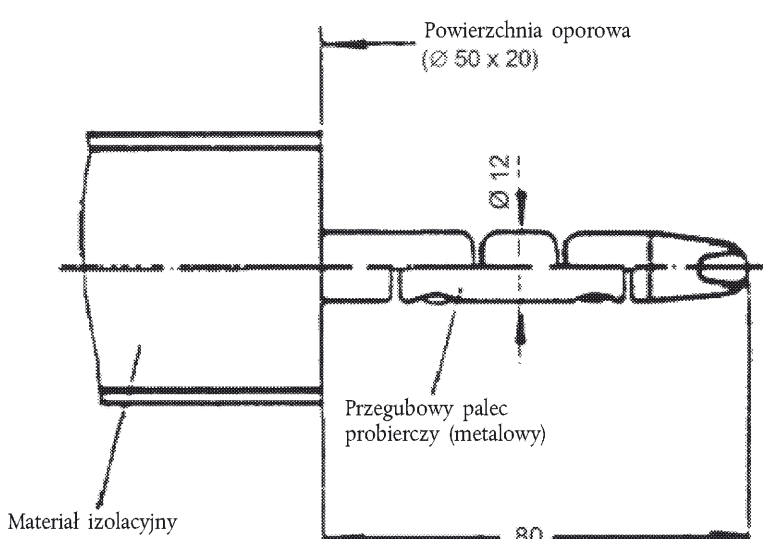
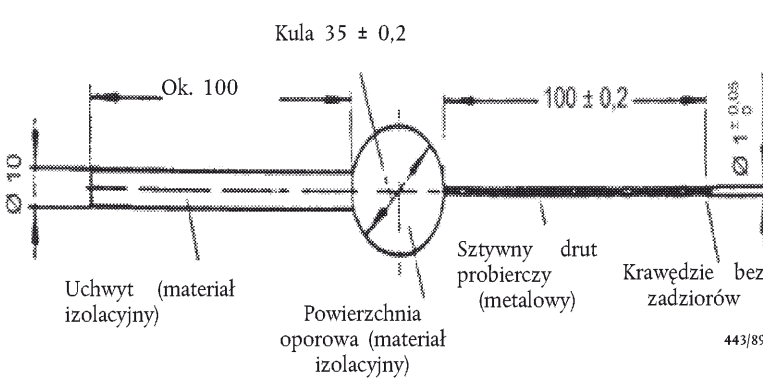
Jeżeli wymóg ten sprawdza się za pomocą obwodu sygnalizacyjnego pomiędzy próbnikiem a częściami czynnymi, to lampa sygnalizacyjna nie może się zaświecić.

W przypadku badania na stopień IPXXB przegubowy palec probierczy może wchodzić na całą swoją długość wynoszącą 80 mm, ale powierzchnia oporowa próbника (o średnicy 50 mm × 20 mm) nie może przechodzić przez otwór. Począwszy od położenia wyprostowanego, obydwie przeguby palca probierczego należy kolejno zgiąć do położenia pod kątem 90° w stosunku do osi sąsiedniej części palca oraz ustawić palec w każdym możliwym położeniu.

W przypadku badania na stopień IPXXD próbnik dostępu może wchodzić na całą swoją długość, ale powierzchnia oporowa próbника nie może wchodzić całkowicie w otwór.

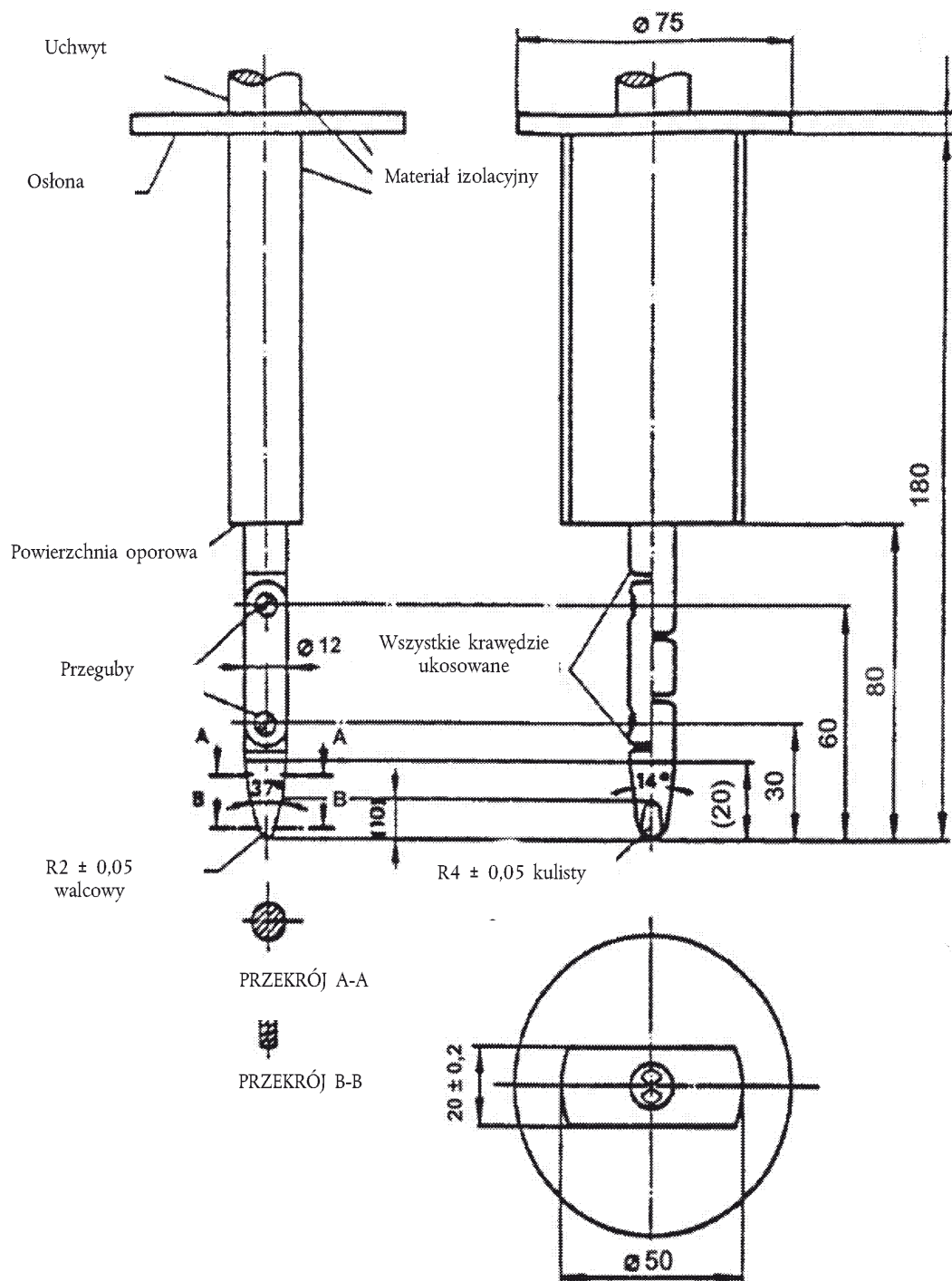
Tabela 1

Próbniki dostępu do badań stopnia ochrony osób przed dostępem do części niebezpiecznych

Pierwsza cyfra charakterystyczna	Litera dodatkowa	Próbnik dostępu	Siła badawcza
2	B	Przegubowy palec probierczy Pełne wymiary na rys. 1 Powierzchnia oporowa (Ø 50 x 20) Ø 12 Przegubowy palec probierczy (metalowy) Materiał izolacyjny 80	10 N ± 10 %
4, 5, 6	D	Drut probierczy o średnicy 1,0 mm i długości 100 mm Kula 35 ± 0,2 Ok. 100 Ø 10 Uchwyt (materiał izolacyjny) Powierzchnia oporowa (materiał izolacyjny) Sztwywny drut probierczy (metalowy) Krawędzie bez zadziórów 100 ± 0,2 Ø 1,0 443/89	1 N ± 10 %

Rysunek 1

Przegubowy palec probierczy

Materiał: metal, o ile nie określono inaczej

Wymiary liniowe w milimetrach

Tolerancja wymiarów bez określonej tolerancji:

a) kąty $0/-10^{\circ}$

b) wymiary liniowe: do 25 mm: $0/-0,05$; powyżej 25 mm: $\pm 0,2$

Obydwa przeguby muszą umożliwiać ruch w tej samej płaszczyźnie i w tym samym kierunku pod kątem 90° z tolerancją od 0 do $+10^{\circ}$.

ZAŁĄCZNIK 4

METODA POMIARU REZYSTANCJI IZOLACJI**1. PRZEPISY OGÓLNE**

Rezystancję izolacji dla każdej szyny wysokonapięciowej pojazdu należy zmierzyć lub wyznaczyć za pomocą obliczeń z wykorzystaniem wartości z pomiarów dla każdej części lub każdego podzespołu szyny wysokonapięciowej (zwanym dalej „pomiarami oddzielnymi”).

2. METODA POMIARU

Pomiar rezystancji izolacji wykonuje się za pomocą odpowiedniej metody wybranej spośród metod pomiaru z pkt od 2.1 do 2.2, w zależności od ładunku elektrycznego części czynnych lub rezystancji izolacji itd.

Zakres obwodu elektrycznego podlegającego pomiarowi należy uprzednio wyznaczyć za pomocą schematów obwodów elektrycznych itp.

Można również przeprowadzić modyfikacje niezbędne do pomiaru rezystancji izolacji, takie jak usunięcie osłony w celu uzyskania dostępu do części czynnych, rozrysowanie linii pomiaru, zmianę oprogramowania itp.

Jeżeli mierzone wartości są niestabilne z uwagi, na przykład, na działanie pokładowego systemu monitoringu rezystancji izolacji, to można przeprowadzić modyfikacje niezbędne do wykonania pomiaru, na przykład wyłączyć lub usunąć dane urządzenie. Po usunięciu urządzenia należy udowodnić, na przykład za pomocą schematów, że nie zmienia to rezystancji izolacji między częściami czynnymi a podwoziem elektrycznym.

Należy zachować jak największą ostrożność, aby nie dopuścić do zwarcia, porażenia elektrycznego itp., ponieważ pomiary mogą wymagać bezpośrednich operacji na obwodzie wysokonapięciowym.

2.1. Metoda pomiaru z użyciem napięcia prądu stałego ze źródeł spoza pojazdu**2.1.1. Przyrząd pomiarowy**

Należy zastosować taki przyrząd do mierzenia rezystancji izolacji, który umożliwia przyłożenie wyższego napięcia prądu stałego niż napięcie robocze szyny wysokonapięciowej.

2.1.2. Metoda pomiaru

Przyrząd do pomiaru rezystancji izolacji podłącza się między częściami czynnymi a podwoziem elektrycznym. Następnie rezystancję izolacji mierzy się poprzez przyłożenie napięcia prądu stałego o wartości wynoszącej co najmniej połowę napięcia roboczego szyny wysokonapięciowej.

Jeżeli system ma kilka zakresów napięcia w obwodzie połączonym galwanicznie (np. z powodu zastosowania przekształtnika podwyższającego napięcie), a niektóre części nie wytrzymują napięcia roboczego całego obwodu, to rezystancję izolacji między takimi częściami a podwoziem elektrycznym można zmierzyć oddzielnie poprzez przyłożenie napięcia o wartości wynoszącej co najmniej połowę ich własnego napięcia roboczego w warunkach odłączenia takiej części.

2.2. Metoda pomiaru z użyciem własnego RESS pojazdu jako źródła napięcia prądu stałego**2.2.1. Warunki badania pojazdu**

Szynę wysokonapięciową zasila się z własnego RESS pojazdu lub z jego układu przekształcania energii, a poziom napięcia RESS lub układu przekształcania energii w czasie trwania testu musi być co najmniej równy nominalnemu napięciu robocznemu określonym przez producenta pojazdu.

2.2.2. Przyrząd pomiarowy

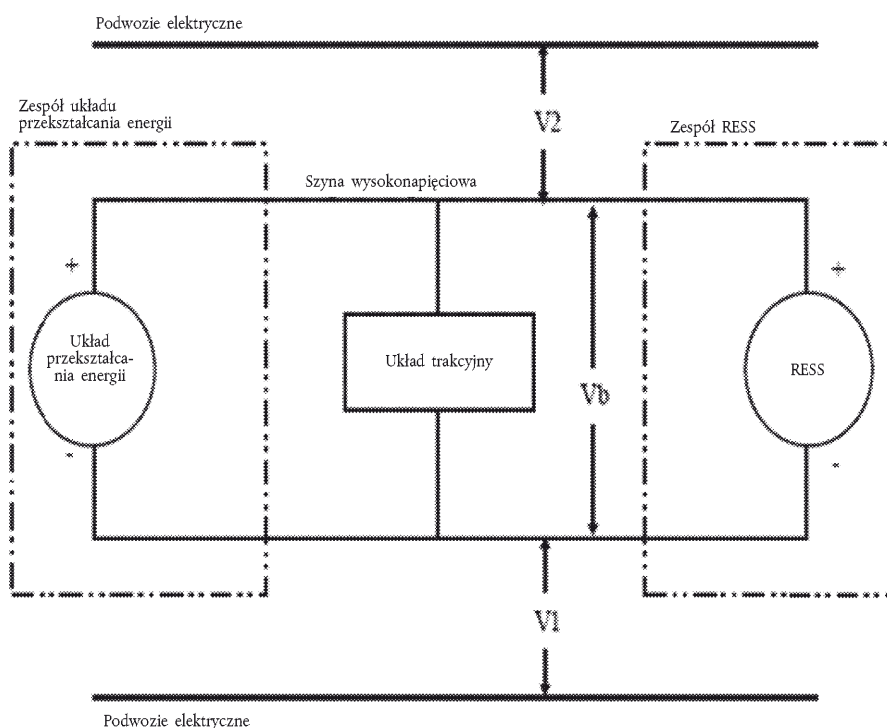
Woltomierz stosowany w badaniu musi mierzyć wartości dla prądu stałego, a jego opór wewnętrzny musi wynosić co najmniej 10 MΩ.

2.2.3. Metoda pomiaru

2.2.3.1. Etap pierwszy

Napięcie mierzy się zgodnie z rys. 1 i odnotowuje się napięcie na szynie wysokonapięciowej (V_b). Wartość V_b musi być co najmniej równa wartości znamionowego napięcia roboczego określonego przez producenta pojazdu dla RESS lub układu przekształcania energii.

Rysunek 1

Pomiar V_b , V_1 , V_2

2.2.3.2. Etap drugi

Zmierzyć i zapisać napięcie (V_1) między stroną ujemną szyny wysokonapięciowej a podwoziem elektrycznym (zob. rys. 1).

2.2.3.3. Etap trzeci

Zmierzyć i zapisać napięcie (V_2) między stroną dodatnią szyny wysokonapięciowej a podwoziem elektrycznym (zob. rys. 1).

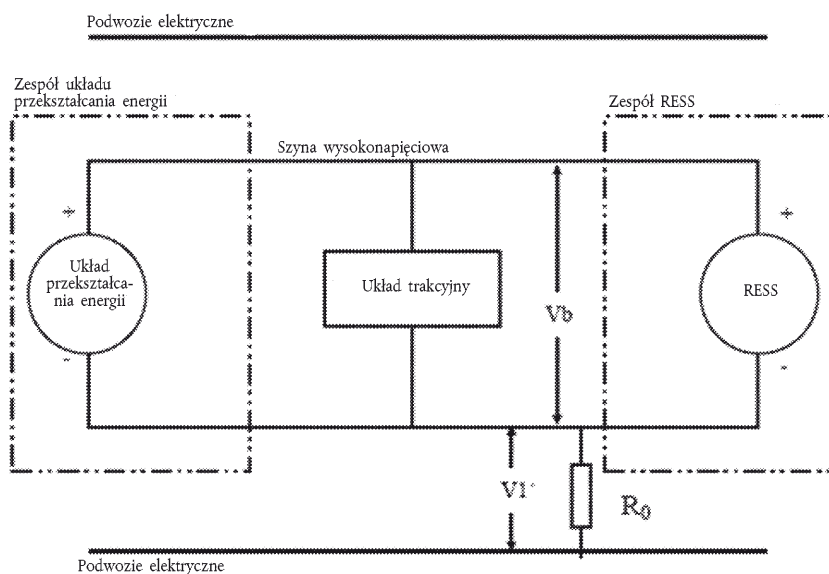
2.2.3.4. Etap czwarty

Jeżeli V_1 jest większe lub równe V_2 , umieścić znany wzorec rezystancji (R_o) między stroną ujemną szyny wysokonapięciowej a podwoziem elektrycznym. Po zainstalowaniu R_o zmierzyć napięcie (V_1') między stroną ujemną szyny wysokonapięciowej a podwoziem elektrycznym (zob. rys. 2).

Obliczyć izolację elektryczną (R_i) zgodnie z poniższym wzorem:

$$R_i = R_o \cdot (V_b/V_1' - V_b/V_1) \text{ lub } R_i = R_o \cdot V_b \cdot (1/V_1' - 1/V_1)$$

Rysunek 2

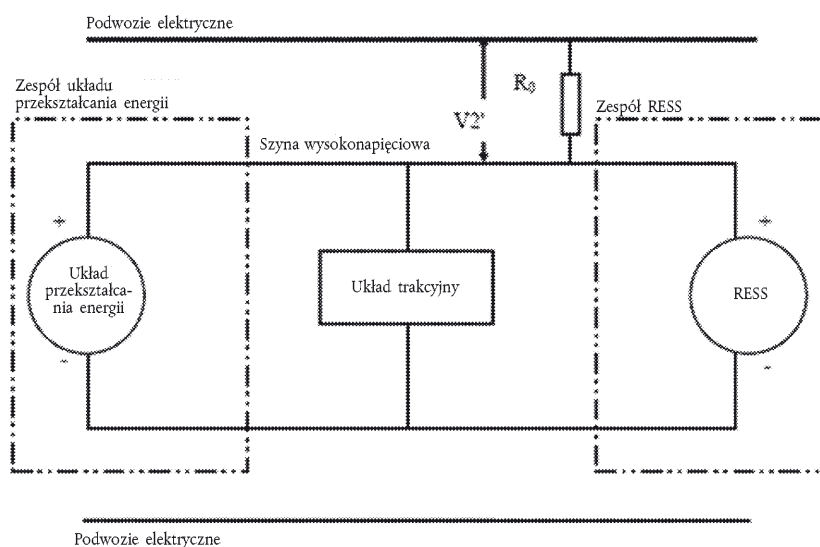
Pomiar V1'

Jeżeli V_2 jest większe niż V_1 , umieścić znany wzorec rezystancji (R_0) między stroną dodatnią szyny wysokonapięciowej a podwoziem elektrycznym. Po zainstalowaniu R_0 zmierzyć napięcie (V_2') między stroną dodatnią szyny wysokonapięciowej a podwoziem elektrycznym (zob. rys. 3). Obliczyć izolację elektryczną (R_i) zgodnie z podanym wzorem. Podzielić wartość obliczonej izolacji elektrycznej (w Ω) przez znamionowe napięcie robocze szyny wysokonapięciowej (w woltach).

Obliczyć izolację elektryczną (R_i) zgodnie z poniższym wzorem:

$$R_i = R_0 * (V_b/V_2' - V_b/V_2) \text{ lub } R_i = R_0 * V_b * (1/V_2' - 1/V_2)$$

Rysunek 3

Pomiar V2'

2.2.3.5. Etap piąty

Wartość izolacji elektrycznej R_i (w Ω) podzielona przez napięcie robocze szyny wysokonapięciowej (w woltach) to rezystancja izolacji (w Ω/V).

Uwaga 1: Znany wzorzec rezystancji R_o (w Ω) powinien mieć wartość równą minimalnej wymaganej rezystancji izolacji (w Ω/V) pomnożonej przez napięcie robocze pojazdu plus/minus 20 % (w woltach). R_o nie musi mieć dokładnie tej wartości, ponieważ równania są ważne dla każdego R_o , jednak wartość R_o w tym zakresie powinna zapewnić dobrą rozdzielczość do pomiarów napięcia.

ZAŁĄCZNIK 5

METODA POTWIERDZANIA DZIAŁANIA POKŁADOWEGO SYSTEMU MONITORINGU REZYSTANCJI IZOLACJI

Działanie pokładowego systemu monitoringu rezystancji izolacji potwierdza się za pomocą następującej metody:

Umieścić opornik, który nie powoduje spadku rezystancji izolacji pomiędzy monitorowanym zaciskiem a podwoziem elektrycznym do wartości poniżej minimalnej wymaganej wartości rezystancji izolacji. Włączy się sygnał ostrzegawczy.

ZAŁĄCZNIK 6

PODSTAWOWE WŁAŚCIWOŚCI POJAZDÓW DROGOWYCH LUB UKŁADÓW

1. WŁAŚCIWOŚCI OGÓLNE

- 1.1. Marka (nazwa handlowa stosowana przez producenta):
- 1.2. Typ:
- 1.3. Kategoria pojazdu:
- 1.4. Nazwy handlowe, jeżeli dotyczy:
- 1.5. Nazwa i adres producenta:
- 1.6. Nazwa i adres przedstawiciela producenta, jeżeli dotyczy:
- 1.7. Rysunek lub fotografia pojazdu:

2. SILNIK ELEKTRYCZNY (SILNIK TRAKCYJNY)

- 2.1. Typ (uzwojenie, wzbudzenie):
- 2.2. Maksymalna moc godzinowa (kW):

3. AKUMULATOR (JEŻELI RESS JEST AKUMULATOREM)

- 3.1. Nazwa handlowa i oznaczenie akumulatora:
- 3.2. Rodzaje wszystkich typów ogniw elektrochemicznych:
- 3.3. Napięcie nominalne (V):
- 3.4. Liczba ogniw akumulatora:
- 3.5. Stopień rekombinacji gazów (w %)
- 3.6. Rodzaje wentylacji modułu akumulatorowego lub zestawu akumulatorów:
- 3.7. Rodzaj układu chłodzenia (jeżeli występuje):
- 3.8. Pojemność (Ah):

4. OGNIWO PALIWOWE (JEŻELI WYSTĘPUJE)

- 4.1. Nazwa handlowa i marka ogniwa paliwowego:
- 4.2. Rodzaje ogniwa paliwowego:
- 4.3. Napięcie nominalne (V):
- 4.4. Liczba ogniw:
- 4.5. Rodzaj układu chłodzenia (jeżeli występuje):
- 4.6. Moc maksymalna (kW):

5. BEZPIECZNIK TOPIKOWY LUB WYŁĄCZNIK AUTOMATYCZNY

- 5.1. Typ:
- 5.2. Schemat zakresu działania:

6. OPRZEWODOWANIE ELEKTROENERGETYCZNE

6.1. Typ:

7. OCHRONA PRZECIWPORAŻENIOWA

7.1. Opis zasady ochrony:

8. DANE DODATKOWE

8.1. Zwięzły opis instalacji poszczególnych części obwodu trakcyjnego lub rysunki/zdjęcia pokazujące rozmieszczenie poszczególnych części obwodu trakcyjnego:

8.2. Schemat ideowy wszystkich funkcji elektrycznych obwodu trakcyjnego:

8.3. Napięcie robocze (V):

ZAŁĄCZNIK 7

OZNACZANIE EMISJI WODORU W CZASIE ŁADOWANIA AKUMULATORA TRAKCYJNEGO**1. WSTĘP**

Niniejszy załącznik opisuje procedurę oznaczania emisji wodoru w czasie ładowania akumulatora trakcyjnego w odniesieniu do wszystkich pojazdów drogowych, zgodnie z pkt 5.4 niniejszego regulaminu.

2. OPIS BADANIA

Badanie emisji wodoru (rys. 7.1) wykonuje się w celu oznaczenia wielkości emisji wodoru w czasie ładowania akumulatora trakcyjnego za pomocą pokładowego urządzenia do ładowania. Badanie obejmuje następujące etapy:

- a) przygotowanie pojazdu;
- b) rozładowanie akumulatora trakcyjnego;
- c) oznaczenie emisji wodoru w czasie normalnego ładowania;
- d) oznaczenie emisji wodoru w czasie ładowania przy uszkodzeniu pokładowego urządzenia do ładowania.

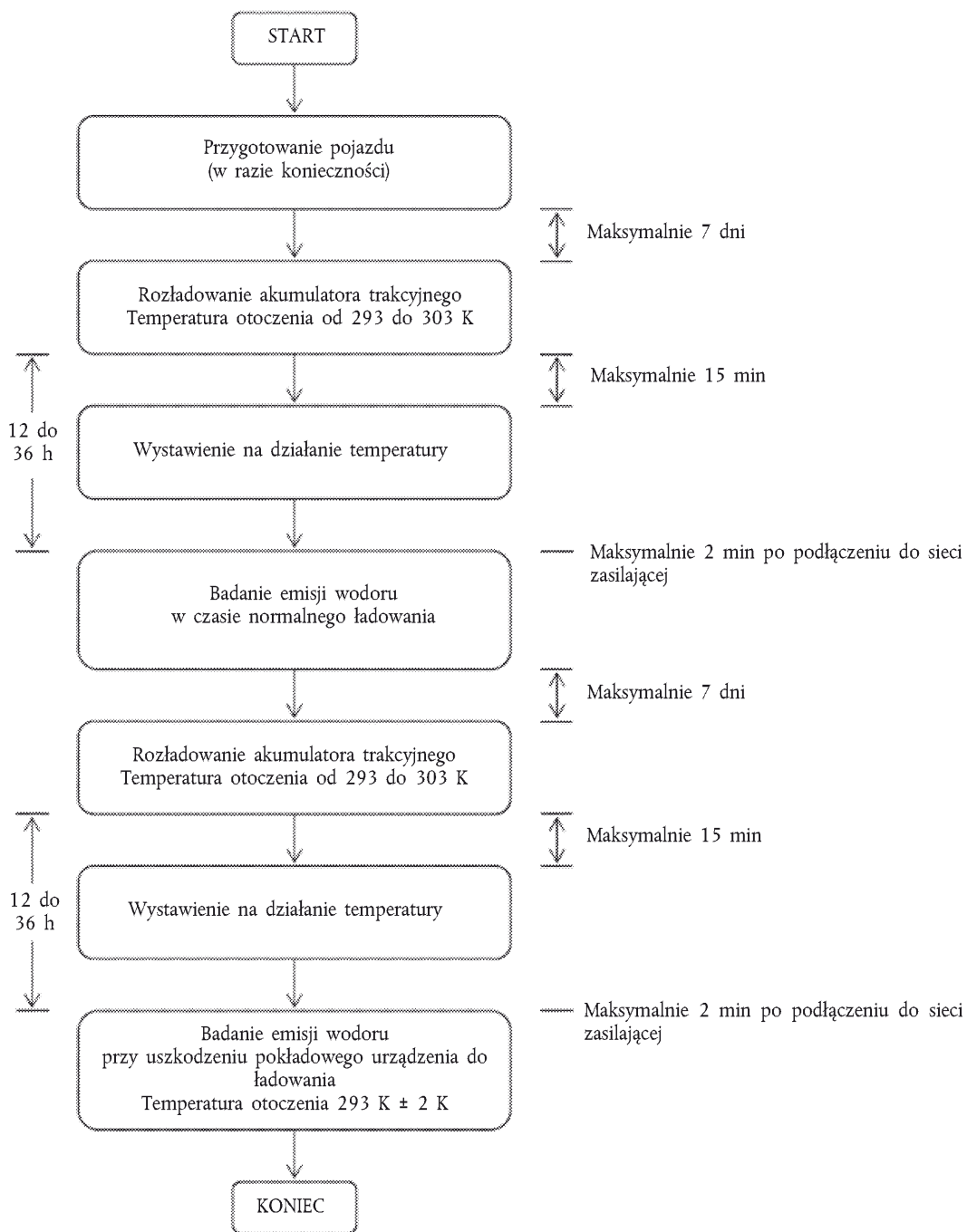
3. POJAZD

- 3.1. Pojazd musi się znajdować w dobrym stanie technicznym i musi przejechać 300 km w ciągu siedmiu dni poprzedzających datę badania. W tym czasie pojazd musi być wyposażony w ten akumulator trakcyjny, który zostanie poddany badaniu emisji wodoru.
- 3.2. W przypadku użytkowania akumulatora w temperaturze wyższej niż temperatura otoczenia operator musi przestrzegać zaleceń producenta w celu utrzymania temperatury akumulatora trakcyjnego w normalnym zakresie eksploatacyjnym.

Przedstawiciel producenta musi mieć możliwość potwierdzenia, że układ kondycjonowania termicznego akumulatora trakcyjnego działa prawidłowo i nie wykazuje uszkodzeń pojemności.

Rysunek 7.1

Oznaczanie emisji wodoru w czasie ładowania akumulatora trakcyjnego

4. APARATURA BADAWCZA DO BADAŃ EMISJI WODORU

4.1. Dynamometr podwoziowy

Dynamometr podwoziowy musi spełniać wymogi serii poprawek 05 do regulaminu nr 83.

4.2. Komora do pomiarów emisji wodoru

Komora do pomiarów emisji wodoru musi być szczelną komorą pomiarową, mogącą pomieścić badany pojazd. Musi być zapewniony dostęp do pojazdu z każdej strony, a komora po zamknięciu musi być gazoszczelna, zgodnie z dodatkiem 1 do niniejszego załącznika. Wewnętrzna powierzchnia komory musi być nieprzepuszczalna dla wodoru i nie może wchodzić w reakcje chemiczne z wodorem. Układ kondycjonowania termicznego musi być zdolny do odpowiedniej regulacji temperatury powietrza wewnątrz komory przez cały czas trwania badania ze średnią tolerancją ± 2 K w czasie całego trwania badania.

W celu uwzględnienia zmian objętości spowodowanych emisją wodoru w komorze można stosować komory o zmiennej objętości lub inną aparaturę badawczą. Komora o zmiennej objętości może się rozszerzać i kurczyć w zależności od wielkości emisji wodoru w jej wnętrzu. Inne możliwe sposoby dostosowania aparatury do zmian objętości to ruchome panele lub mechanizm miecha, w którym nieprzepuszczalne worki umieszczone wewnątrz komory rozszerzają się i kurczą w odpowiedzi na zmiany ciśnienia wewnętrznego, poprzez wymianę powietrza z otoczeniem komory. Żadna z metod pozwalających na dostosowanie aparatury do zmian objętości nie może naruszać warunków integralności komory określonych w dodatku 1 do niniejszego załącznika.

Wszelkie metody dostosowania aparatury do zmian objętości muszą ograniczać różnicę pomiędzy ciśnieniem wewnętrznym w komorze a ciśnieniem atmosferycznym do wartości nie większej niż ± 5 hPa.

Komora musi umożliwiać zablokowanie na określonej objętości. Komora o zmiennej objętości musi pozwalać na zmianę swojej „objętości nominalnej” (zob. załącznik 7, dodatek 1, pkt 2.1.1) do objętości wynikającej z emisji wodoru w czasie badania.

4.3. Układy analityczne

4.3.1. Analizator wodoru

4.3.1.1. Atmosfera wewnątrz komory jest monitorowana za pomocą analizatora wodoru (detektor elektrochemiczny) lub chromatografu z detektorem cieplno-przewodnościowym. Próbkę gazu należy pobrać ze środkowego punktu na jednej ze ścian bocznych lub na ścianie górnej komory. Wszelki przepływ obejściowy należy zawrócić do komory, najlepiej do punktu położonego w strumieniu gazów bezpośrednio za wentylatorem mieszającym.

4.3.1.2. Analizator wodoru musi mieć czas odpowiedzi wynoszący mniej niż 10 sekund dla 90 % odczytu końcowego. Jego stabilność musi wynosić powyżej 2 % pełnej skali dla zera i $80\% \pm 20\%$ pełnej skali przez okres 15 min dla wszystkich zakresów roboczych.

4.3.1.3. Powtarzalność analizatora, wyrażona jako jedno odchylenie standardowe, musi wynosić powyżej 1 % pełnej skali dla zera i $80\% \pm 20\%$ pełnej skali dla wszystkich używanych zakresów.

4.3.1.4. Zakresy robocze analizatora należy dobrać w taki sposób, aby zapewnić jak najlepszą rozdzielczość w czasie pomiarów, wzorcowania i wykrywania nieszczelności.

4.3.2. Układ zapisu danych analizatora wodoru

Analizator wodoru musi być wyposażony w urządzenie do zapisu elektrycznego sygnału wyjściowego z częstotliwością co najmniej raz na minutę. Charakterystyka działania układu zapisu musi być co najmniej równoważna zapisywanemu sygnałowi i musi umożliwiać trwały zapis wyników. Zapis musi czytelnie identyfikować początek i koniec badania normalnego ładowania i badania przy uszkodzeniu urządzenia do ładowania.

4.4. Zapis temperatury

4.4.1. Temperaturę wewnątrz komory mierzy się w dwóch punktach za pomocą czujników temperatury, połączonych ze sobą w taki sposób, aby pokazywały wartość średnią. Punkty pomiarowe muszą być oddalone w głąb komory o około 0,1 m od pionowej linii środkowej każdej ze ścian bocznych i położone na wysokości $0,9 \pm 0,2$ m.

4.4.2. Temperaturę modułów akumulatorowych mierzy się za pomocą czujników.

- 4.4.3. W czasie trwania pomiarów emisji wodoru wartości temperatury muszą być zapisywane z częstotliwością co najmniej raz na minutę.
- 4.4.4. Dokładność układu zapisu temperatury musi wynosić do $\pm 1,0$ K, z rozdzielczością pomiaru temperatury wynoszącą $\pm 0,1$ K.
- 4.4.5. Rozdzielczość pomiaru czasu przez układ zapisu lub obróbki danych musi wynosić ± 15 sekund.
- 4.5. Zapis ciśnienia
- 4.5.1. W czasie trwania pomiarów emisji wodoru wartość różnicy Δp pomiędzy ciśnieniem atmosferycznym na obszarze badawczym a ciśnieniem wewnętrznym w komorze musi być zapisywana z częstotliwością co najmniej raz na minutę.
- 4.5.2. Dokładność układu zapisu ciśnienia musi wynosić do ± 2 hPa, z rozdzielczością pomiaru ciśnienia wynoszącą $\pm 0,2$ hPa.
- 4.5.3. Rozdzielczość pomiaru czasu przez układ zapisu lub obróbki danych musi wynosić ± 15 sekund.
- 4.6. Zapis napięcia i natężenia prądu
- 4.6.1. W czasie trwania pomiarów emisji wodoru wartości napięcia prądu pokładowego urządzenia do ładowania i natężenia prądu (akumulator) muszą być zapisywane z częstotliwością co najmniej raz na minutę.
- 4.6.2. Dokładność układu zapisu napięcia musi wynosić do ± 1 V, z rozdzielczością pomiaru napięcia wynoszącą $\pm 0,1$ V.
- 4.6.3. Dokładność układu zapisu natężenia prądu musi wynosić do $\pm 0,5$ A, z rozdzielczością pomiaru natężenia prądu wynoszącą $\pm 0,05$ A.
- 4.6.4. Rozdzielczość pomiaru czasu przez układ zapisu lub obróbki danych musi wynosić ± 15 sekund.
- 4.7. Wentylatory
- Komora musi być wyposażona w jeden lub więcej wentylatorów lub dmuchaw o możliwym przepływie wynoszącym od 0,1 do 0,5 m³/sekundę w celu dokładnego wymieszania atmosfery w komorze. Musi być zapewniona możliwość osiągnięcia jednorodnych wartości temperatury i stężenia wodoru w komorze w czasie trwania pomiarów. Pojazd umieszczony w komorze nie może być wystawiony na bezpośrednie działanie strumienia powietrza z wentylatorów lub dmuchaw.
- 4.8. Gazy
- 4.8.1. Do celów wzorcowania i pomiarów niezbędne są następujące czyste gazy:
- a) oczyszczone powietrze syntetyczne (czystość < 1 ppm równoważnika C₁; < 1 ppm CO; < 400 ppm CO₂; $< 0,1$ ppm NO); zawartość tlenu 18 do 21 % objętościowych;
 - b) wodór (H₂), czystość minimalna 99,5 %.
- 4.8.2. Gazy do wzorcowania i skalowania zakresu muszą zawierać mieszkankę wodoru (H₂) z oczyszczonym powietrzem syntetycznym. Rzeczywiste wartości stężeń gazu do wzorcowania nie mogą różnić się od wartości nominalnych o więcej niż ± 2 %. Wartości stężeń gazów rozcieńczonych, uzyskanych za pomocą rozdzielacza gazu, nie mogą różnić się od wartości nominalnych o więcej niż ± 2 %. Stężenia określone w dodatku 1 można również uzyskać za pomocą rozdzielacza gazu z użyciem powietrza syntetycznego jako gazu rozcieńczającego.
5. PROCEDURA BADAWCZA
- Badanie składa się z następujących pięciu etapów:
- a) przygotowanie pojazdu;
 - b) rozładowanie akumulatora trakcyjnego;
 - c) oznaczenie emisji wodoru w czasie normalnego ładowania;
 - d) rozładowanie akumulatora trakcyjnego;
 - e) oznaczenie emisji wodoru w czasie ładowania przy uszkodzeniu pokładowego urządzenia do ładowania.
- W przypadku konieczności przemieszczenia pojazdu pomiędzy dwoma etapami pojazd należy przepchnąć na następne stanowisko badawcze.

5.1. Przygotowanie pojazdu

Należy sprawdzić stopień starzenia się akumulatora trakcyjnego w celu potwierdzenia, że pojazd przejechał co najmniej 300 km w ciągu siedmiu dni poprzedzających badanie. W tym czasie pojazd musi być wyposażony w ten akumulator trakcyjny, który zostanie następnie poddany badaniu emisji wodoru. Jeżeli nie można tego wykazać, należy zastosować procedurę określoną poniżej.

5.1.1. Rozładowanie i pierwsze ładowanie akumulatora

Procedura rozpoczyna się od rozładowania akumulatora trakcyjnego pojazdu w czasie jazdy po torze testowym lub na dynamometrze podwoziowym ze stałą prędkością wynoszącą $70\% \pm 5\%$ maksymalnej prędkości pojazdu użytkowanego przez 30 minut.

Zatrzymanie rozładowania następuje:

- a) gdy pojazd nie jest w stanie osiągnąć 65% maksymalnej prędkości pojazdu użytkowanego przez 30 minut; lub
- b) gdy kierowca otrzyma polecenie zatrzymania pojazdu od standardowych przyrządów pokładowych; lub
- c) po przejechaniu odległości 100 km.

5.1.2. Pierwsze ładowanie akumulatora

Ładowanie prowadzi się:

- a) za pomocą pokładowego urządzenia do ładowania;
- b) w temperaturze otoczenia od 293 K do 303 K.

Niniejsza procedura wyklucza stosowanie wszelkiego typu zewnętrznych urządzeń do ładowania.

Kryteria zakończenia doładowania akumulatora odpowiadają automatycznemu wyłączeniu ładowania przez pokładowe urządzenie do ładowania.

Niniejsza procedura obejmuje wszelkie rodzaje doładowania specjalnego, które można uruchomić automatycznie lub ręcznie, np. doładowanie wyrównawcze lub konserwacyjne.

5.1.3. Procedurę opisaną w pkt od 5.1.1 do 5.1.2 należy wykonać dwukrotnie.

5.2. Rozładowanie akumulatora

Akumulator trakcyjny pojazdu należy rozładować w czasie jazdy po torze testowym lub na dynamometrze podwoziowym ze stałą prędkością wynoszącą $70\% \pm 5\%$ maksymalnej prędkości pojazdu użytkowanego przez 30 minut.

Zatrzymanie rozładowania następuje:

- a) gdy kierowca otrzyma polecenie zatrzymania pojazdu od standardowych przyrządów pokładowych; lub
- b) gdy prędkość maksymalna pojazdu spadnie poniżej 20 km/h.

5.3. Wystawienie na działanie temperatury

W ciągu piętnastu minut od zakończenia rozładowania akumulatora zgodnie z pkt 5.2 pojazd należy umieścić w pomieszczeniu, gdzie będzie wystawiony na działanie określonej temperatury. Pojazd musi przebywać w tym pomieszczeniu przez co najmniej 12 godzin i nie więcej niż 36 godzin, od zakończenia rozładowania akumulatora trakcyjnego do rozpoczęcia badania emisji wodoru w czasie normalnego ładowania. W tym czasie pojazd musi być wystawiony na działanie temperatury wynoszącej $293\text{ K} \pm 2\text{ K}$.

5.4. Badanie emisji wodoru w czasie normalnego ładowania

5.4.1. Przed zakończeniem wystawiania pojazdu na działanie temperatury komorę pomiarową należy przedmuchać przez kilka minut aż do uzyskania stabilnego tła wodoru. W tym czasie w komorze muszą być włączone wentylatory mieszające.

5.4.2. Analizator wodoru należy wyzerować i wyskalować jego zakres bezpośrednio przed rozpoczęciem badania.

5.4.3. Po zakończeniu wystawiania pojazdu na działanie temperatury badany pojazd z wyłączonym silnikiem, opuszczonymi szybami i otwartym bagażnikiem należy przenieść do komory pomiarowej.

- 5.4.4. Pojazd należy podłączyć do sieci zasilającej. Akumulator ładuje się zgodnie z procedurą normalnego ładowania, określoną w pkt 5.4.7 poniżej.
- 5.4.5. Drzwi komory należy zamknąć w sposób gazoszczelny w ciągu dwóch minut od ustalenia elektrycznego połączenia do celów normalnego ładowania.
- 5.4.6. Moment uszczelnienia komory oznacza początek normalnego ładowania do celów badania emisji wodoru. Mierzy się początkowe wartości stężenia wodoru, temperatury i ciśnienia atmosferycznego (C_{H_2} , T_i i P_i) do celów badania normalnego ładowania.

Wartości te wykorzystuje się do obliczenia wielkości emisji wodoru (pkt 6). W czasie normalnego ładowania temperatura otoczenia w komorze T musi wynosić od 291 K do 295 K.

5.4.7. Procedura normalnego ładowania

Normalne ładowanie prowadzi się za pomocą pokładowego urządzenia do ładowania. Procedura obejmuje następujące kroki:

- a) ładowanie przy stałej mocy w czasie t_1 ;
- b) przeładowanie przy stałym natężeniu w czasie t_2 . Natężenie prądu przeładowania jest określone przez producenta i odpowiada natężeniu prądu do ładowania wyrównawczego.

Kryteria zakończenia ładowania akumulatora trakcyjnego odpowiadają automatycznemu wyłączeniu ładowania przez pokładowe urządzenie do ładowania po czasie ładowania $t_1 + t_2$. Powyższy czas ładowania musi być ograniczony do $t_1 + 5$ godz., nawet jeżeli kierowca otrzyma od standardowych przyrządów pokładowych ostrzeżenie, że akumulator nie został jeszcze całkowicie naładowany.

- 5.4.8. Analizator wodoru należy wyzerować i wyskalować jego zakres bezpośrednio przed zakończeniem badania.
- 5.4.9. Zakończenie pobierania próbek emisji następuje po czasie $t_1 + t_2$ lub $t_1 + 5$ godz. od chwili rozpoczęcia próbkowania początkowego, określonego w pkt 5.4.6. Należy zarejestrować czasy pobierania próbek. Mierzy się końcowe wartości stężenia wodoru, temperatury i ciśnienia atmosferycznego (C_{H_2} , T_f i P_f) do celów badania normalnego ładowania. Wartości te zostaną wykorzystane do obliczeń w pkt 6.
- 5.5. Badanie emisji wodoru przy uszkodzeniu pokładowego urządzenia do ładowania
- 5.5.1. Procedura rozpoczyna się od rozładowania akumulatora trakcyjnego pojazdu zgodnie z pkt 5.2, nie później niż w ciągu siedmiu dni od zakończenia poprzedniego badania.
- 5.5.2. Należy powtórzyć wszystkie etapy procedury opisanej w pkt 5.3.
- 5.5.3. Przed zakończeniem wystawiania pojazdu na działanie temperatury komorę pomiarową należy przedmuchać przez kilka minut aż do uzyskania stabilnego tła wodoru. W tym czasie w komorze muszą być włączone wentylatory mieszające.
- 5.5.4. Analizator wodoru należy wyzerować i wyskalować jego zakres bezpośrednio przed rozpoczęciem badania.
- 5.5.5. Po zakończeniu wystawiania pojazdu na działanie temperatury badany pojazd z wyłączonym silnikiem, opuszczonymi szybami i otwartym bagażnikiem należy przenieść do komory pomiarowej.
- 5.5.6. Pojazd należy podłączyć do sieci zasilającej. Akumulator ładuje się zgodnie z procedurą ładowania przy wystąpieniu uszkodzenia, określoną w pkt 5.5.9 poniżej.
- 5.5.7. Drzwi komory należy zamknąć w sposób gazoszczelny w ciągu dwóch minut od ustalenia elektrycznego połączenia do celów ładowania przy wystąpieniu uszkodzenia.
- 5.5.8. Moment uszczelnienia komory oznacza początek ładowania przy wystąpieniu uszkodzenia do celów badania emisji wodoru. Mierzy się początkowe wartości stężenia wodoru, temperatury i ciśnienia atmosferycznego (C_{H_2} , T_i i P_i) do celów badania ładowania przy wystąpieniu uszkodzenia.

Wartości te wykorzystuje się do obliczenia wielkości emisji wodoru (pkt 6). W czasie ładowania przy wystąpieniu uszkodzenia temperatura otoczenia w komorze T musi wynosić od 291 K do 295 K.

5.5.9. Procedura ładowania przy wystąpieniu uszkodzenia

Ładowanie przy wystąpieniu uszkodzenia prowadzi się za pomocą pokładowego urządzenia do ładowania. Procedura obejmuje następujące kroki:

- a) ładowanie przy stałej mocy w czasie t'_1 ;
- b) ładowanie przy maksymalnym natężeniu prądu przez 30 minut. W czasie trwania tego etapu pokładowe urządzenie do ładowania musi być zablokowane na największej wartości natężenia prądu.

5.5.10. Analizator wodoru należy wyzerować i wyskalować jego zakres bezpośrednio przed zakończeniem badania.

5.5.11. Zakończenie badania następuje po czasie $t'_1 + 30$ minut od chwili rozpoczęcia próbkowania początkowego, określonego w pkt 5.8.8. Należy zarejestrować czasy pobierania próbek. Mierzy się końcowe wartości stężenia wodoru, temperatury i ciśnienia atmosferycznego (C_{H2f} , T_f i P_f) do celów badania ładowania przy wystąpieniu uszkodzenia. Wartości te zostaną wykorzystane do obliczeń w pkt 6.

6. OBLICZENIA

Badania emisji wodoru opisane w pkt 5 umożliwiają obliczenie wielkości emisji wodoru w czasie normalnego ładowania i ładowania przy wystąpieniu uszkodzenia. Emisję wodoru z obydwu ww. rodzajów ładowania oblicza się na podstawie początkowych i końcowych wartości stężenia wodoru, temperatury i ciśnienia w komorze oraz objętości komory netto.

Do obliczeń służy następujący wzór:

$$M_{H2} = k \times V \times 10^{-4} \times \left(\frac{\left(1 + \frac{V_{out}}{V}\right) \times C_{H2f} \times P_f}{T_f} - \frac{C_{H2i} \times P_i}{T_i} \right)$$

gdzie:

M_{H2} = masa wodoru, w gramach

C_{H2} = zmierzone stężenie wodoru w komorze, w ppm obj.

V = objętość netto komory w metrach sześciennych (m^3), pomniejszona o objętość pojazdu z opuszczonymi szybami i otwartym bagażnikiem. Jeżeli objętość pojazdu nie jest określona, należy odjąć objętość wynoszącą $1,42 m^3$.

V_{out} = objętość wyrównawcza w m^3 , w warunkach badawczych temperatury i ciśnienia

T = temperatura otoczenia w komorze, w K

P = ciśnienie bezwzględne w komorze, w kPa

k = 2,42

gdzie: i to wartość początkowa

f to wartość końcowa

6.1. Wyniki badania

Emisja masowa wodoru z pojazdu to:

M_N = emisja masowa wodoru w badaniu normalnego ładowania, w gramach

M_D = emisja masowa wodoru w badaniu ładowania przy wystąpieniu uszkodzenia, w gramach

Dodatek 1

WZORCOWANIE APARATURY DO BADAŃ EMISJI WODORU**1. CZĘSTOTLIWOŚĆ I METODY WZORCOWANIA**

Całą aparaturę należy poddać wzorcowaniu przed pierwszym użyciem, a następnie w zależności od potrzeb oraz, w każdym przypadku, w miesiącu poprzedzającym badania do celów homologacji typu. Metody wzorcowania, które należy stosować, opisane są w niniejszym dodatku.

2. WZORCOWANIE KOMORY POMIAROWEJ**2.1. Początkowe określenie objętości wewnętrznej komory**

- 2.1.1. Przed pierwszym użyciem komory pomiarowej należy określić jej wewnętrzną objętość w sposób podany poniżej. Dokładnie mierzy się wymiary wewnętrzne komory, uwzględniając wszelkie nieregularności, na przykład rozpórki usztywniające. Na podstawie tych pomiarów oblicza się objętość wewnętrzną komory.

Komora musi być zablokowana na określonej stałej wartości objętości i wystawiona na działanie temperatury otoczenia równej 293 K. Ww. objętość nominalna komory musi być powtarzalna z dokładnością do $\pm 0,5\%$ podanej wartości.

- 2.1.2. Objętość wewnętrzną netto komory oblicza się, odejmując $1,42\text{ m}^3$ od objętości wewnętrznej komory. Zamiast wartości $1,42\text{ m}^3$ można zastosować objętość pojazdu badanego z otwartym bagażnikiem i opuszczonymi szybami.

- 2.1.3. Komorę należy sprawdzić w sposób określony w pkt 2.3. Jeżeli masa wodoru różni się od masy wstrzykniętego gazu o więcej niż $\pm 2\%$, należy zastosować działania naprawcze.

2.2. Określenie emisji tła w komorze pomiarowej

Próba ta określa, czy komora nie zawiera żadnych materiałów wydzielających znaczące ilości wodoru. Badanie przeprowadza się przed wprowadzeniem komory do użytkowania oraz po wykonaniu w komorze wszelkich czynności, które mogą mieć wpływ na tło emisji. Częstotliwość badania wynosi co najmniej raz na rok.

- 2.2.1. Komory o zmiennej objętości można stosować przy zablokowanej lub niezablokowanej wartości objętości, zgodnie z opisem w pkt 2.1.1. Temperatura otoczenia musi być utrzymywana na poziomie $293\text{ K} \pm 2\text{ K}$ przez cały czterogodzinny czas trwania badania, o którym mowa poniżej.

- 2.2.2. Przed rozpoczęciem czterogodzinnego próbkowania tła komorę można uszczelnić i włączyć wentylator mieszający, jednakże na okres nie dłuższy niż 12 godzin.

- 2.2.3. W razie konieczności należy wykonać wzorcowanie, a następnie zerowanie i skalowanie analizatora.

- 2.2.4. Komorę pomiarową należy przedmuchać do uzyskania stabilnego odczytu wodoru i uruchomić wentylator mieszający, jeżeli nie został jeszcze włączony.

- 2.2.5. Następnie uszczelnia się komorę pomiarową i mierzy następujące początkowe wartości do obliczeń tła emisji: stężenie wodoru, temperaturę i ciśnienie atmosferyczne (C_{H_2} , T_i i P_i).

- 2.2.6. Komorę pozostawia się w niezakłóconym stanie na okres czterech godzin, przy włączonym wentylatorze mieszającym.

- 2.2.7. Po upływie tego czasu stężenie wodoru w komorze mierzy się za pomocą tego samego analizatora. Wykonuje się również pomiar temperatury i ciśnienia atmosferycznego. Wyniki tych pomiarów stanowią końcowe wartości C_{H_2} , T_f i P_f .

- 2.2.8. Zmianę masy wodoru w komorze w czasie trwania badania oblicza się zgodnie z pkt 2.4. Wartość ta nie może przekraczać 0,5 g.

2.3. Wzorcowanie komory i badanie zatrzymywania wodoru w komorze

Wzorcowanie i badanie zatrzymywania wodoru pozwala na sprawdzenie obliczonej objętości komory (pkt 2.1) i określenie wielkości przecieku. Natężenie przecieku określa się przed wprowadzeniem komory do użytkowania oraz po wykonaniu w komorze wszelkich czynności, które mogą mieć wpływ na jej integralność, a następnie z częstotliwością co najmniej raz na miesiąc. Jeżeli sześć kolejnych badań miesięcznych wykaże brak konieczności działań naprawczych, natężenie przecieku z komory może być określane raz na kwartał, dopóki nie wystąpi konieczność działań naprawczych.

- 2.3.1. Komorę pomiarową należy przedmuchać do uzyskania stabilnego stężenia wodoru. Następnie włącza się wentylator mieszający, o ile nie został jeszcze włączony. Analizator wodoru poddaje się zerowaniu, wzorcowaniu (w razie konieczności) i skalowaniu.
- 2.3.2. Komorę należy zablokować na objętości nominalnej.
- 2.3.3. Następnie włącza się układ sterowania temperaturą otoczenia (o ile nie został jeszcze włączony) i ustawia na temperaturę początkową 293 K.
- 2.3.4. Kiedy temperatura w komorze pomiarowej ustabilizuje się na poziomie $293\text{ K} \pm 2\text{ K}$, uszczelnia się komorę i mierzy wartości stężenia tła wodoru, temperatury i ciśnienia atmosferycznego (C_{H2i} , T_i i P_i) do celów obliczeń dotyczących komory.
- 2.3.5. Następnie komorę należy odblokować z objętości nominalnej.
- 2.3.6. Do komory wstrzykuje się około 100 g wodoru. Masę wodoru należy zmierzyć z dokładnością do $\pm 2\%$ zmierzonej wartości.
- 2.3.7. Zawartość komory zostawia się na pięć minut do wymieszania, a następnie mierzy stężenie wodoru, temperaturę i ciśnienie atmosferyczne. Zmierzone wartości stanowią wartości końcowe C_{H2f} , T_f i P_f do wzorcowania komory oraz wartości początkowe C_{H2i} , T_i i P_i do badania zatrzymywania wodoru.
- 2.3.8. Na podstawie wyników pomiarów z pkt 2.3.4 i 2.3.7 i wzoru z pkt 2.4 oblicza się masę wodoru w komorze. Wartość ta nie może się różnić o więcej niż $\pm 2\%$ od masy wodoru zmierzonej zgodnie z pkt 2.3.6.
- 2.3.9. Zawartość komory zostawia się do wymieszania na co najmniej 10 godzin, a następnie mierzy końcowe wartości stężenia wodoru, temperatury i ciśnienia atmosferycznego. Zmierzone wartości stanowią wartości końcowe C_{H2f} , T_f i P_f do badania zatrzymywania wodoru.
- 2.3.10. Następnie oblicza się masę wodoru na podstawie wyników pomiarów z pkt 2.3.7 i 2.3.9 i wzoru z pkt 2.4. Obliczona masa nie może się różnić o więcej niż 5 % od masy wodoru określonej w pkt 2.3.8.

2.4. Obliczenia

Obliczoną zmianę netto masy wodoru w komorze wykorzystuje się do określenia tła wodoru w komorze i wartości natężenia przecieku. Zmianę masy oblicza się na podstawie początkowych i końcowych wartości stężenia wodoru, temperatury i ciśnienia atmosferycznego, za pomocą następującego wzoru.

$$M_{H2} = k \times V \times 10^{-4} \times \left(\frac{\left(1 + \frac{V_{out}}{V}\right) \times C_{H2f} \times P_f}{T_f} - \frac{C_{H2i} \times P_i}{T_i} \right)$$

gdzie:

M_{H2} = masa wodoru, w gramach

C_{H2} = zmierzone stężenie wodoru w komorze, w ppm obj.

V = objętość komory w metrach sześciennych (m^3) zmierzona zgodnie z pkt 2.1.1

V_{out} = objętość wyrównawcza w m^3 , w warunkach badawczych temperatury i ciśnienia

T = temperatura otoczenia w komorze, w K

P = ciśnienie bezwzględne w komorze, w kPa

k = 2,42

gdzie: i to wartość początkowa

f to wartość końcowa

3. WZORCOWANIE ANALIZATORA WODORU

Analizator wzorcuje się z wykorzystaniem mieszanki wodoru z powietrzem i oczyszczonego powietrza syntetycznego – zob. pkt 4.8.2 załącznika 7.

Każdy normalnie stosowany zakres roboczy wzorcuje się w sposób opisany poniżej.

- 3.1. Wyznacza się krzywą wzorcową za pomocą co najmniej pięciu punktów wzorcowych rozmieszczonych możliwie równomiernie w całym zakresie roboczym. Stężenie nominalne gazu wzorcowego o najwyższych stężeniach musi wynosić co najmniej 80 % pełnego zakresu.
- 3.2. Krzywą wzorcową oblicza się metodą najmniejszych kwadratów. Jeżeli stopień wynikowego wielomianu jest większy niż 3, liczba punktów wzorcowych musi być równa co najmniej stopniowi tego wielomianu plus 2.
- 3.3. Krzywa wzorcowa nie może się różnić o więcej niż 2 % od wartości nominalnej każdego z gazów wzorcowych.
- 3.4. Posługując się współczynnikami wielomianu z pkt 3.2 powyżej, sporządza się tabelę odczytów analizatora w odniesieniu do stężeń rzeczywistych, w odstępach nie większych niż 1 % pełnego zakresu. Czynność tę należy wykonać dla każdego wzorcowanego zakresu analizatora.

Tabela musi zawierać również inne istotne dane, takie jak:

- a) data wzorcowania;
 - b) odczyty potencjometru dla zera i zakresu (w stosownych przypadkach);
 - c) zakres nominalny;
 - d) dane każdego użytego gazu wzorcowego;
 - e) rzeczywista i wskazywana wartość każdego użytego gazu wzorcowego oraz różnica w procentach;
 - f) ciśnienie wzorcowe analizatora.
- 3.5. Dopuszcza się stosowanie innych metod (np. komputer, elektronicznie sterowany przełącznik zakresu), pod warunkiem wykazania służbie technicznej, że metody te zapewniają równoważną dokładność.
-

Dodatek 2

PODSTAWOWE WŁAŚCIWOŚCI RODZINY POJAZDÓW

1. Parametry określające rodzinę w odniesieniu do emisji wodoru

Rodzinę można określić za pomocą podstawowych parametrów konstrukcyjnych, które muszą być wspólne dla wszystkich pojazdów należących do danej rodziny. Należy również uwzględnić możliwe interakcje pomiędzy parametrami, tak aby zapewnić, że dana rodzina obejmuje tylko pojazdy o zbliżonej charakterystyce emisji wodoru.

2. W tym celu za pojazdy należące do tej samej rodziny w odniesieniu do emisji wodoru uznaje się takie typy pojazdów, które nie różnią się od siebie pod względem parametrów opisanych poniżej.

Akumulator trakcyjny:

- a) nazwa handlowa lub oznaczenie akumulatora;
- b) rodzaje wszystkich występujących ogniw elektrochemicznych;
- c) liczba ogniw akumulatora;
- d) liczba modułów akumulatorowych;
- e) napięcie nominalne akumulatora (V);
- f) pojemność akumulatora (kWh);
- g) stopień rekombinacji gazów (w %);
- h) rodzaje wentylacji modułów akumulatorowych lub zestawu akumulatorów;
- i) typ układu chłodzenia (jeżeli występuje).

Pokładowe urządzenie do ładowania:

- a) marka i typ poszczególnych części urządzenia do ładowania;
 - b) moc wyjściowa nominalna (kW);
 - c) maksymalne napięcie ładowania (V);
 - d) maksymalne natężenie ładowania (A);
 - e) marka i typ jednostki sterującej (jeżeli występuje);
 - f) schemat działania, sterowania i bezpieczeństwa;
 - g) charakterystyka okresów ładowania.
-

CENY PRENUMERATY w 2011 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL